

ΘΗΣΑΥΡΟΣ



Τα δράματα της καρδιάς

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΗΣ «ΑΛΛΗΣ»

Η Κλώντια είχε πάρει την απόφασή της. Στις πέντε θα πήγαινε στο σπίτι του Γκυ Σερράνι, όπως του είχε υποσχεθεί από καιρό.

Ο Σερράνι ήταν ο πιο φιλομνημόνιος γλύπτης της Ρώμης και, κάθε φορά που την συναντούσε, της έλεγε πως την αγαπούσε. Η Κλώντια, που δεν είχε βρή την ευτυχία στη συζυγική ζωή, ένοιωσε πολλές φορές τον πειρασμό να τρέξει στις προσκλησεις του. Άλλα, την τελευταία στιγμή, συγκρατιόταν. Αυτή τη φορά, όμως, είχε πάρει την απόφασή της.

Όπως όλες οι γυναίκες, που είναι έτοιμες να ξεφύγουν από τον ίδιο δρόμο, η Κλώντια χρειαζόταν μια δικαιολογία. «Οχι, δεν πήγαμε στο σπίτι του Σερράνι για να ριχτεί στην αγκαλιά του, αλλά για να δείξω στον ίδιο τον εαυτό της ότι, μ' όλο που θα βρισκόταν κοντά στο ιδανικό της, θα είχε τη δύναμη να συγκρατηθεί. Κι' έτσι, σκεπτόταν, θα θεραπευόταν από το πάθος του. Λόγια... Γιατί ποτέ δεν ντύθηκε με τόσο προσοχή, όσο εκείνο το άποδυμα. Φόρεσε, μάλιστα, το μπλε ταγιέρ, που του άρεσε τόσο και τη μικρή τόκα με το μώβ βέλο που την έκανε πάρα πολύ γοητευτική.

Όταν βγήκε από το σπίτι της, η ώρα ήταν τεσσερεσημις. Δεν υπήρχε λόγος να βιαστεί... Άρχιζε να προχωρήσει πεζή. Πιο κάτω θα παρνε ένα ταξί... Άλλα γιατί ένοιωσε αυτή την περιέργη συγκίνηση;

«Λες και πηγαίνω σ' έρωτικό ραντεβού», ψιθύρισε, προσπαθώντας να χαμογελάσει.

Αγωνιζόταν να πείσει τον εαυτό της ότι η επίσκεψη που έκανε στο γλύπτη όχι μόνο δεν θα ήταν η αρχή ενός έρωτικού ειδυλλίου, αλλά αντίθετα θα τη θεραπεύει από το πάθος της. Οι γυναίκες βρισκουν πάντα εύχαριστη να κρύβουν τις πραγματικές προθέσεις τους κι' από τον ίδιο τον εαυτό τους...

«Άρχιζε να περπατάει πιά ζωηρά για να πάρη θάρρος. Άλλα, ξαφνικά, άκουσε μια φωνή πίσω της:

— Κυρία... κυρία!... Μια γυναίκα, που κρατούσε ένα παιδάκι στην αγκαλιά της έτρεχε πίσω της.

— Δεν με θυμόσατε, κυρία;

— Α, εσύ είσαι, Φραντζέσκα;

— Μ' αναγνωρίσατε! Είπε η γυναίκα με το παιδάκι.

Και πρόσθεσε με πικρία:

— Έχω πολύ αλλάξει, δεν εί'ν' αλήθεια...

Η Κλώντια θυμόταν τώρα πολύ καλά τη Φραντζέσκα. Ήταν καμαριέρα στο σπίτι της αδελφής της, από όπου έφυγε για να παντρευτεί κάποιον ηλεκτρολόγο. Με τις οικονομίες της άνοιξε κατόπιν ένα σιδηρоторήριο... Αγαπίοταν με τον άντρα της. Ήταν ένα ευτυχισμένο αντράγγινο...

— Έχω πολύ αλλάξει, δεν είναι αλήθεια; Ξαναείπε η Φραντζέσκα.

Και βέβαια είχε αλλάξει. Η Κλώντια θυμόταν πως ήταν άλλοτε μια χαριτωμένη νέα. Ένιω τώρα φαινόταν πρόωρα γερασμένη. Και το ντύσιμό της, όπως και το παιδί της έδειχνε, πως βρισκόταν σ' αξιοβρήνητη κατάσταση.

— Πως περνάς τώρα;

— Ζητιανού, κυρία...

— Άλλ' ο άντρας σου;... Τι έγινε το σιδηρоторήριο;

— Ω, κυρία! Απάντησε η Φραντζέσκα πνιγνώντας ένα λυγμό. Ζούσαμε ευτυχισμένοι με τον Κάρλο... Άλλ' είχα κάμει την απεισκευσία να δέχωμαι στο σπίτι μου μια φίλη μου... Ήταν πολύ όμορφη από μέσα; Δεν ξέρω... Το μόνο που ξέρω είναι ότι η φίλη μου ξεμυάλισε τον άντρα μου... Για να μην τ'απολογώ, ο Κάρλο παραμέλησε τη δουλειά του, ώσπου μια μέρα τον έδιωξαν από το εργοστάσιον όπου εργαζόταν. Άρχιζε κατόπιν να μου παμνιη τις μικρές μου οικονομίες για να διασκεδάξω μαζί της...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Πονηρόν σχέδιον

Όποιος με κατέλαβεν έρωτικῶς δόλος! Ήρασθην μίαν ράπτριαν είτε μοδίσταν άλλως κι' ολίγου δειν χάριν αὐτῆς τῆς δεοποινίδος Πίτσας, να λάβω, πρὸς θανάτωσιν, πεντήκοντα καρφίτσας. Εἶχον τούτῳτι εἰρωτευθῆ, τὴν διδα ἐμμανῶς κι' ὡ παῖδες, μὴ δυνάμενος να δρῶσω ἐμφανῶς, ἔσχον ιδεῶν ἐξοχὸν καὶ κεπονηρευμένην γ' ἀκολουθῶσιν τὴν ὁδὸν κοινῶς τὴν τεθλασμένην. Ἦγουν, ἀντὶ να ἐπαίτῳ τὸν ἔρωτα εἰς μάνην, ἐσκέφθην, λίαν εὐφύως, να κάμω τὸν πελάτην κι' ὑπὸ αὐτὸ τὸ πρόσχημα τὸ τῶσον ζηλευτόν, να φθάσω, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, γοργῶς εἰς τὸ ψιτόν. Καὶ εἰς τὴν σκέψιν οὖν αὐτὴν τὴν πονηρὰν ὑπεῖκον εἰς τῆς ραπτρίας πᾶραυτα, μετέβην, χθές, τὸν οἶκον κι' ὑποκλίνας, ἀνέκραζον, σκοπιμῶς ὁλαῶν: — Λάβε τὰ μέτρα μου, ὦ Μίς, δι' ἐν... κομνιναῖζόν! — Κομνιναῖζόν; πρῶτῳς ἐκείνη ἀπορούσα. — Βεβαίως, ἀνταπῆντρον, ὡ λατρευτῇ μου Μοῦσα! Κομνιναῖζόν καὶ ἐνδυνῶ χάριν ὑμῶν, (ὡμίε, κι' ἂν βούλεσθε, ἐνδύνῳ καὶ φοῦ- (οταν... ἐμπριμέ. Κι' ἐκτάδην ἠπλωσων εὐθὺς, φεφλογε- κι' ἐνῶ: «ΕΛΘΕ, ὦ Μοῦσα μου» ἀνέ- (κραζὸν) ὁ τάλας, «Βοήθεια!» ἐκράυγασεν ἡ ράπτρις γορ- (γῶς) κι' ἀντὶ να δρῶσω μετ' αὐτῆς ἐντέχνως (κι' ἐνεργῶς, ὦ Δία, μ' ἀπεκάλεσε τετράκις τζιτζι- (φιδόγκον) κι' ολίγου δειν ὁ «φάδερ» τῆς να με (ποῖσιον! φιδόγκον!)

Ο ΓΕΡΟ ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ



Ένα πρωτ, πηγαίνοντας στο σιδηρоторήριο, το βρήκα αδειο! Ο Κάρλο είχε πουλήσει ως και τους παγκύκλιους!... Δεν τον ξαναείδα από τότε. Έμαθα μόνο πως είχε φύγει με τη φίλη του... Μου πήραν κατόπιν το μαγαζί μου, γιατί δεν είχα να πληρώσω το νοίκι κι' έτσι βρέθηκα στους δρόμους... Η Κλώντια την κούταξε με συμπόνια.

Πρέπει να κάνης κουράγιο γι' αυτό το αδιόδο πλάσμα, που δεν έφταιξε σε τίποτα, της ει- πε καθεύοντας το παιδάκι που κρατούσε εκείνη στην αγκαλιά της. Θα σε βοηθήσω να ξανα- φτιάξης τη δουλειά σου...

Έβαλε ταυτόχρονα το χέρι στη τσάντα της, πήρε μια δε- σμη χαρτονιομάρισμα και της τα έδωσε.

Ναρθῆς να με βρής στο σπίτι, της ξαναείπε. Θα συν- νοηθῶ με τὴν ἀδελφῇ μου καὶ θὰ δοῦμε τί θὰ μπορέσωμε νὰ κάμωμε γιὰ σεῖα...

Αποκαρτήθηκε κατόπιν. Άλ- λα δεν βάδιζε πια το ίδιο ζωη- ρά, όπως πρὶν. Ήταν βυθισμέ- νη τώρα σε σκέψεις.

Η ευτυχία της γυναίκας κρέμεται πάντα από μια κλω- στη, υψιθῶρος κάποια στιγμή. Γιατί ο κίνδυνος παραμονεύει πάντα έξω από την πόρτα της...

Κάποτε, μάλιστα, βρίσκεται και μέσα στο ίδιο το σπίτι της... Κι' ο κίνδυνος είναι πάν- τος κάποια γυναίκα...

Έξακολουθῶσε να προχωρή- και συνέχιζε πάντα το μονο- λογὸ της.

Μήπως κι' ἐγὼ δὲν εἰμαι αὐτὴ ἡ ἄλλη, πού πηγαίνει νὰ καταστρέψῃ τὴν εὐτυχία μιας γυναίκας;

Ο Σερράνι ήταν παντρεμέ- νος κι' η Κλώντια είχε δη κά- μισες φορές τη συζυγὸ του. Ήταν μια γυναίκα ἡρεμὴ καὶ συγκρατημένη, χωρίς τὸν ἄερα εκείνο που δίνει ἡ ζωὴ στὰ σα- λόνια καὶ στὰ κοσμικὰ κέντρα.

Ο καλλιτέχνης τὴν είχε πάρει τὴν ἐποχὴ πού ἦταν ἀκόμη ἄ- σπρος. Καὶ τὸ πιθανώτερο ἦταν ὅτι ἡ δόξα ἤρθε ἀργότε- ρα. Καὶ τὸ πιθανώτερο ἦταν ὅτι ἡ δόξα εἶχε κλέψει τὴν εὐ- δειλία τῆς κυρίας Σερράνι. Ε- να σωρὸ γυναικῶς τοῦ καλοῦ κόσμου προσπαθοῦσαν τὴν νὰ τῆς κλέψουν τὸν ἄντρα της. Κι' ἡ Κλώντια ἦταν μιά ἀπ' αὐτές.

Αντρίχιασε σ' αὐτὴ τὴ σκέ- ψι. Ἄν ἡ εὐτυχία τῆς γυναι- κας κρεμόταν ἀπὸ μιά κλωστή, ὁ κίνδυνος γι' αὐτὴν ἦταν πάν- τα κάποια ἄλλη γυναίκα, πού ζητοῦσε νὰ τῆς τὴν κλέψῃ.

Η γυναίκα δὲν ἔχει μεγα- λύτερο ἐχθρὸ ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ γυναίκα! ψιθύρισε ἡ Κλώντια. Προχωροῦσε πάντα.

Άλλα βρισκόταν τώρα μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Σερράνι. Καὶ δὲν ἀποθάνονταν πιά τὴν ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν καλλιτέχνη...

Ένα ταξὶ πέρασε, ξαφνικά, ἀπὸ μπροστὰ της. Ἡ Κλώντια τὸ φώναξε κι' ἔδωσε στὸ σω- φερὲ τὴ διεύθυνσι τοῦ γραφείου τοῦ συζύγου της.

Τὸν βρῆκε σκυμμένον στὰ χαρτιά του.

Αισθάνθηκα τὴν ἐπιθυμία νὰ κάμω ἕναν περίπατο στὴν ἐξοχὴ κι' ἦρβα νὰ σὲ πάρω, τοῦ εἶπε.

Καὶ τοῦ χαμογέλασε τρυφε- ρά. Ήταν ἡ πρώτη φορὰ ἀπὸ πολλοὺς μῆνες πού τοῦ χαμο- γέλασε έτσι.

Ο ἄντρας τῆς ἀνοίξε ἀμέ- σως τὰ χαρτιά του κι' πέταξε μὲσα τὰ χαρτιά του κι' ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμὴ βρισκόταν κον- τὰ της.

— Άγαπημένη μου Κλώντια, δὲ μπορεῖς νὰ φανταστῆς πόσο εἰμαι εὐτυχισμένος, τῆς εἶπε. Μοῦ ἔλειπες ἀπὸ τῶσον καιρὸ! Ἡ Κλώντια δὲν σκεπτόταν τίποτα πιά. Τὸ μόνο πού ἤξερε ἦταν πὺς εἶχε ξαναβρῆ τὴν εὐ-τυχία της καὶ πὺς εἶχε κάμει κι' ἕναν ἄλλον εὐτυχισμένο: τὸν ἄντρα της! Ὅσο γιὰ τὴν κυρία Σερράνι, ἡ Κλώντια δὲν θὰ ἦταν ἡ ἄλλη, πού θὰ κα- τέστρεφε τὴν εὐτυχία της.

ΡΟΖΕ ΡΕΖΙ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκηνία

Πιάντινκο ρεπερτάζ

Κάπως πρόωρα ἄρχισαν οἱ ζυμώσεις γιὰ τὴν χειμερινὴ θεατρικὴ σαΐζον.

Ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα μέχρι τῆς στιγ- μῆς πληροφορία εἶνε γιὰ τὸ θέατρο τῆς πλατείας Συντάγματος, ὅπου θὰ ἐμφανι- σθῇ νέος μεγάλος μουσικὸς θίασος με ἑ- πτὶ κεφαλῆς τὶς ἀδελφές Καλουτὰ.

Οἱ δύο δημοφιλεῖς βεντέττες, πού θὰ κάμουν τὴν ἐπανεμφάνισί τους στὴν Ἀ- θῆνα ὕστερα ἀπὸ δύο χρόνια ἀπουσίας, ἐξασφάλισαν ἀπὸ τῶρα τὴ συνεργασία τριῶν δυναμικῶν κωμικῶν, τοῦ Νίκου Σταυρίδη, τοῦ Γιάννη Γκιωνάκη καὶ τοῦ Τάκη Μηλιάδη.

Δυὸ ἄλλοι χειμερινοὶ θίασοι θὰ εἶνε τοῦ Β. Λογοθετίδη, πού θὰ παῖξῃ στὸ θέατρο Ἀθηνῶν (Φέμινα) καὶ τοῦ Χατζίσκου — Ἄννας Συναδινού, πού θὰ παῖξῃ στὸ «Κεντρικόν».

Τέλος ὁ θεατρικὸς ἐπιχειρηματίας κ. Μπουρνέλλης, παράλληλα με τὸ θέατρο «Παπαϊωάννου», θὰ παρουσιάσῃ ἐξέτος, ὡς χειμερινὸ θέατρο καὶ τὸ «Ἀκροπόλ», πού στεγασθῇ με εἰδικὴ σιδερένια σκε- λῆ.

Στὸ χειμερινὸ «Ἀκροπόλ» θὰ παρα- μείνῃ ὁ ἐπιβεβαιωσιακὸς θίασος, ἐνισχυό- μενος καὶ μεν ἄλλα στελέχη, ἐνῶ στοῦ «Παπαϊωάννου» πρόκειται νὰ παῖξῃ ὁ θίασος τῶν κωμικῶν Φωτοπούλου — Ἡ. λιοπούλου.

Οἱ ἀδελφές Καλουτὰ ἐγκαταστάθη- καν στὴν καινούργια τους βίλλα στὸ Χα- λάνδρι, πού τελειώσε πρὶν λίγες μέρες. Ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμηση τῆς βίλλας, ἐν- τελῶς μοντέρνα, ἀφιελεται στὸν σκηνο- γράφο Γιώργο Ἀνεμογιάννη.

Ἡ Ὀλγα Μαράντη γνωστὴ ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία, πού σημείωσε στὴν «Ζιζέ», προεκρίθη ἀπὸ ὅλες τὶς Ἑλληνίδες χο- ρεῦτριες καὶ θὰ εἶνε ἡ πρῶμα τοῦ μπα- λετόν στὴν χορογραφία τοῦ Ἀντονι Γκούντορ, πού εἰτοιμάζει γιὰ τὸν «Ὁ- φεία» τοῦ Γκλόουκ στὸ θεατρίβλ τοῦ Αὔ- γουστου.

Στὸ μεταξὺ ὁ δίσταμος χορογράφος τῆς «Μετροπόλιταν» Ὀπερα, ὅπως καὶ ὁ- λοι οἱ ξένοι, εἶνε κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα, λυπεῖται δὲ πού θὰ εἶνε ὁ- πορευόμενος νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἐβδομάδες, λόγω συμβο- λαίου τοῦ με τὴν Ὀπερα τοῦ Μπουένος Ἀϊρες.

Σημειώτεον, ὅτι ὁ Γκούντορ, πού θεω- ρῆται ὡς αὐθεντία στὸ εἶδος του, εἶνε πᾶμπλουτος, ἀφοῦ κερδίζει ἀπὸ τὴ διδα- σκαλία τοῦ χοροῦ ὀχι λιγώτερα ἀπὸ 10 δολλάρια τὴν ὥρα!

Ἡ Κάκια Μένδρη ὑπέγραψε συμβό- λαιο με ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κέντρα τοῦ Τέλ Ἀβίθ, θὰ εἶνε δὲ ἡ πρῶτη Ἑλ- ληνίδα τραγουδίστρια, πού θὰ ἐμφανισθῇ στὸ Κράτος τοῦ Ἰσραήλ.

Ὁ Ἑλγαπητικὸς τῆς βοσκοπούλας, πού ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τῆς «Γκολ- φως» — κατέριψε ὅλα τὰ εἰσπρακτικὰ ρεκόρ τῶν ἑλληνικῶν φίλων — γυρίζεται τῶρα ἀπὸ τρεῖς διαφορετικὰ ἐταιρίες, εἶχε γίνεῖ ταῖνια πρὶν εἰκοσι χρόνια καὶ στὸ βωδὸ κινηματογράφου.

Τότε τὸ ρόλο τῆς Κρουστάλλως εἶχε παῖξῃ ἡ Νίνα Ἀφεντάκη.

Τὸ θέατρο «Βέμπο» βρίσκεται τῶρα σὲ διαπραγματεύσεις με τὴν Ροζίτα Σεο- ράνο.

Ἡ Χίλιανη βεντέττα τοῦ τραγου- διού, πού δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ νοσταλγῇ διοῦ, πού δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ νοσταλγῇ τὴν Ἑλλάδα, θὰ ἐμφανισθῇ κατὰ πάσαν τὴν ἑλλάδα τὸν ἐρχόμενο μῆνα στὸ θέα- τρὸ τῆς ὁδοῦ Καρόλου.

Ἡ Κλώντια δὲν σκεπτόταν τίποτα πιά. Τὸ μόνο πού ἤξερε ἦταν πὺς εἶχε ξαναβρῆ τὴν εὐ-τυχία της καὶ πὺς εἶχε κάμει κι' ἕναν ἄλλον εὐτυχισμένο: τὸν ἄντρα της! Ὅσο γιὰ τὴν κυρία Σερράνι, ἡ Κλώντια δὲν θὰ ἦταν ἡ ἄλλη, πού θὰ κα- τέστρεφε τὴν εὐτυχία της.

Ο ἄντρας τῆς ἀνοίξε ἀμέ- σως τὰ χαρτιά του κι' πέταξε μὲσα τὰ χαρτιά του κι' ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμὴ βρισκόταν κον- τὰ της.

— Άγαπημένη μου Κλώντια, δὲ μπορεῖς νὰ φανταστῆς πόσο εἰμαι εὐτυχισμένος, τῆς εἶπε. Μοῦ ἔλειπες ἀπὸ τῶσον καιρὸ! Ἡ Κλώντια δὲν σκεπτόταν τίποτα πιά. Τὸ μόνο πού ἤξερε ἦταν πὺς εἶχε ξαναβρῆ τὴν εὐ-τυχία της καὶ πὺς εἶχε κάμει κι' ἕναν ἄλλον εὐτυχισμένο: τὸν ἄντρα της! Ὅσο γιὰ τὴν κυρία Σερράνι, ἡ Κλώντια δὲν θὰ ἦταν ἡ ἄλλη, πού θὰ κα- τέστρεφε τὴν εὐτυχία της.

Ο ἄντρας τῆς ἀνοίξε ἀμέ- σως τὰ χαρτιά του κι' πέταξε μὲσα τὰ χαρτιά του κι' ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμὴ βρισκόταν κον- τὰ της.

— Άγαπημένη μου Κλώντια, δὲ μπορεῖς νὰ φανταστῆς πόσο εἰμαι εὐτυχισμένος, τῆς εἶπε. Μοῦ ἔλειπες ἀπὸ τῶσον καιρὸ! Ἡ Κλώντια δὲν σκεπτόταν τίποτα πιά. Τὸ μόνο πού ἤξερε ἦταν πὺς εἶχε ξαναβρῆ τὴν εὐ-τυχία της καὶ πὺς εἶχε κάμει κι' ἕναν ἄλλον εὐτυχισμένο: τὸν ἄντρα της! Ὅσο γιὰ τὴν κυρία Σερράνι, ἡ Κλώντια δὲν θὰ ἦταν ἡ ἄλλη, πού θὰ κα- τέστρεφε τὴν εὐτυχία της.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΤΡΕΙΣ μέρες τώρα ὁ κ. Ἱερεμίας εἶναι ὁ εὐτυχέστερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου! Προσπαθεῖ, ἀναδιφώντας τὴν πολυπα- θῆ ζωὴ του, νὰ θυμῇ ἂν ποτὲ ἔζησε τέ- τοιες στιγμὲς εὐτυχίας συγκλονιστικῆς, καὶ δὲν μπορεῖ νὰ βρῇ. Οὔτε καὶ τὶς ἐλπιδοφό- ρες ἐκείνες μέρες τοῦ μῆνα τοῦ μελίτος — ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια — δοκίμασε τέτοιες συγκινήσεις, γιατί ὁ μῆνας τοῦ μελίτος με τὴν Ἐανθίππη κράτησε μόνο μέρες δύο. Τὴν τρίτη — τὸ θυμάται πάντα ὁ ταλαίπωρος! — ἡ νεαρὴ τότε γυναίκα του παρεξηγήθηκε καὶ τὸν ἐβγαλε κακὴν κακῶς ἀπὸ τὴ νυμ- φικὴ παστάδα, κραδαίνοντας τὴ φοδερὴ κι' ἀκαταμάχητη παντούφλα:

— Εξὼ βλάκα!

Ἀπὸ τότε — τριάντα ὀλόκληρα χρόνια! — τὴν συζυγικὴ ζωὴ του παραστῆκε ἡ γκρί- νια, ἡ μουρμούρα, ὁ καυγῆς, τὰ νεύρα, ἡ ἀκαταπόντη γλώσσα κι' ἡ ἀκαταγώνιστη ρητορικὴ δεινότητα τῆς ἀπερίγραπτης Ἐαν- θίππης. Δίκαια, λοιπόν, σήμερα ὁ πολυ- παθῆς Ἱερεμίας χαιρέτα καὶ πανηγυρίζει τὶς μεγάλες στιγμὲς πού ζῇ, γιατί — ὡ χαρὰ τοῦ ἀπροσδόκητου! — λείπει ἡ γυναι- κά του. Τὸ Πνεῦμα τοῦ Ἁγίου ἐπεφοίτησε στὸ κεφάλι τῆς Ἐανθίππης κι' ἔσπασε, συγ- χροῶνως, ὁ τρισκατάρατος τὸ πόδι του κι' ἔτσι ἡ θυρυβώδης καὶ φασαριώδης καὶ τα- ραχώδης σύζυγός του ἀποφάσισε ν' ἀποδε- χτῇ τὴν πρόσκλησι μιάς ἐξαδέλφης τῆς καὶ πῆγε νὰ περάσῃ δύο βδομάδες — Ὑψιστε, δύο ὀλόκληρες βδομάδες! — στὴν ἐξοχή, κοντὰ τῆς καὶ μακριὰ ἀπὸ τὸν ἄντρα της.

Μόνος ὁ κ. Ἱερεμίας! Ἐλεύθερος! Χω- ρὶς τὴν ἐπίδωψι τοῦ ἀέτιου βλέμματος τῆς γυναίκας του! Χωρὶς τὴν γκρίνια, τίς

δὲν εἶναι ἡ Ἐανθίππη νὰ τοῦ πῇ:

— Αὐτὰ θὰ βάλῃς; Βγάλα γρήγορα!... Μόνος, ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος, γυρᾶ μέσα στὸ σπίτι, μονολογεῖ, φωνάζει, τρα- γουδάει, ἀνοίγει παράθυρα, βροντᾷ πόρ- τες καὶ δὲν εἶναι ἡ Ἐανθίππη νὰ τοῦ πῇ:

— Ἀπλῶς τὰ κουλά σου, στὴν πόρτα! Ὅτι ὥρα θέλει σπῆκεται, ὅτι ὥρα θέλει τρώει, ὅτι θέλει στάξει ἀπάνω του καὶ δὲν εἶναι ἡ Ἐανθίππη νὰ τοῦ πῇ:

— Λίγη! Βλέπε καὶ μπροστὰ σου!

Οἱ ἀδελφές Καλουτὰ ἐγκαταστάθη- καν στὴν καινούργια τους βίλλα στὸ Χα- λάνδρι, πού τελειώσε πρὶν λίγες μέρες. Ἡ ἐσωτερικὴ διακόσμηση τῆς βίλλας, ἐν- τελῶς μοντέρνα, ἀφιελεται στὸν σκηνο- γράφο Γιώργο Ἀνεμογιάννη.

Ἡ Ὀλγα Μαράντη γνωστὴ ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία, πού σημείωσε στὴν «Ζιζέ», προεκρίθη ἀπὸ ὅλες τὶς Ἑλληνίδες χο- ρεῦτριες καὶ θὰ εἶνε ἡ πρῶμα τοῦ μπα- λετόν στὴν χορογραφία τοῦ Ἀντονι Γκούντορ, πού εἰτοιμάζει γιὰ τὸν «Ὁ- φεία» τοῦ Γκλόουκ στὸ θεατρίβλ τοῦ Αὔ- γουστου.

Στὸ μεταξὺ ὁ δίσταμος χορογράφος τῆς «Μετροπόλιταν» Ὀπερα, ὅπως καὶ ὁ- λοι οἱ ξένοι, εἶνε κατενθουσιασμένοι ἀπὸ τὴν Ἀθῆνα, λυπεῖται δὲ πού θὰ εἶνε ὁ- πορευόμενος νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἐβδομάδες, λόγω συμβο- λαίου τοῦ με τὴν Ὀπερα τοῦ Μπουένος Ἀϊρες.

Σημειώτεον, ὅτι ὁ Γκούντορ, πού θεω- ρῆται ὡς αὐθεντία στὸ εἶδος του, εἶνε πᾶμπλουτος, ἀφοῦ κερδίζει ἀπὸ τὴ διδα- σκαλία τοῦ χοροῦ ὀχι λιγώτερα ἀπὸ 10 δολλάρια τὴν ὥρα!

Ἡ Κάκια Μένδρη ὑπέγραψε συμβό- λαιο με ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα κέντρα τοῦ Τέλ Ἀβίθ, θὰ εἶνε δὲ ἡ πρῶτη Ἑλ- ληνίδα τραγουδίστρια, πού θὰ ἐμφανισθῇ στὸ Κράτος τοῦ Ἰσραήλ.

Ὁ Ἑλγαπητικὸς τῆς βοσκοπούλας, πού ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία τῆς «Γκολ- φως» — κατέριψε ὅλα τὰ εἰσπρακτικὰ ρεκόρ τῶν ἑλληνικῶν φίλων — γυρίζεται τῶρα ἀπὸ τρεῖς διαφορετικὰ ἐταιρίες, εἶχε γίνεῖ ταῖνια πρὶν εἰκοσι χρόνια καὶ στὸ βωδὸ κινηματογράφου.

Τότε τὸ ρόλο τῆς Κρουστάλλως εἶχε παῖξῃ ἡ Νίνα Ἀφεντάκη.

Τὸ θέατρο «Βέμπο» βρίσκεται τῶρα σὲ διαπραγματεύσεις με τὴν Ροζίτα Σεο- ράνο.

Ἡ Χίλιανη βεντέττα τοῦ τραγου- διού, πού δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ νοσταλγῇ διοῦ, πού δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ νοσταλγῇ τὴν Ἑλλάδα, θὰ ἐμφανισθῇ κατὰ πάσαν τὴν ἑλλάδα τὸν ἐρχόμενο μῆνα στὸ θέα- τρὸ τῆς ὁδοῦ Καρόλου.

Ἡ Κλώντια δὲν σκεπτόταν τίποτα πιά. Τὸ μόνο πού ἤξερε ἦταν πὺς εἶχε ξαναβρῆ τὴν εὐ-τυχία της καὶ πὺς εἶχε κάμει κι' ἕναν ἄλλον εὐτυχισμένο: τὸν ἄντρα της! Ὅσο γιὰ τὴν κυρία Σερράνι, ἡ Κλώντια δὲν θὰ ἦταν ἡ ἄλλη, πού θὰ κα- τέστρεφε τὴν εὐτυχία της.

Ο ἄντρας τῆς ἀνοίξε ἀμέ- σως τὰ χαρτιά του κι' πέταξε μὲσα τὰ χαρτιά του κι' ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμὴ βρισκόταν κον- τὰ της.

— Άγαπημένη μου Κλώντια, δὲ μπορεῖς νὰ φανταστῆς πόσο εἰμαι εὐτυχισμένος, τῆς εἶπε. Μοῦ ἔλειπες ἀπὸ τῶσον καιρὸ! Ἡ Κλώντια δὲν σκεπτόταν τίποτα πιά. Τὸ μόνο πού ἤξερε ἦταν πὺς εἶχε ξαναβρῆ τὴν εὐ-τυχία της καὶ πὺς εἶχε κάμει κι' ἕναν ἄλλον εὐτυχισμένο: τὸν ἄντρα της! Ὅσο γιὰ τὴν κυρία Σερράνι, ἡ Κλώντια δὲν θὰ ἦταν ἡ ἄλλη, πού θὰ κα- τέστρεφε τὴν εὐτυχία της.

Ο ἄντρας τῆς ἀνοίξε ἀμέ- σως τὰ χαρτιά του κι' πέταξε μὲσα τὰ χαρτιά του κι' ἔπειτα ἀπὸ μιά στιγμὴ βρισκόταν κον- τὰ της.

— Άγαπημένη μου Κλώντια, δὲ μπορεῖς νὰ φανταστῆς πόσο εἰμαι εὐτυχισμένος, τῆς εἶπε. Μοῦ ἔλειπες ἀπὸ τῶσον καιρὸ! Ἡ Κλώντια δὲν σκεπτόταν τίποτα πιά. Τὸ μόνο πού ἤξερε ἦταν πὺς εἶχε ξαναβρῆ τὴν εὐ-τυχία της καὶ πὺς εἶχε κάμει κι' ἕναν ἄλλον εὐτυχισμένο: τὸν ἄντρα της! Ὅσο γιὰ τὴν κυρία Σερράνι, ἡ Κλώντια δὲν θὰ ἦταν ἡ ἄλλη, πού θὰ κα- τέστρεφε τὴν εὐτυχία της.



Σύντομη εὐτυχία

δὲν εἶναι ἡ Ἐανθίππη νὰ τοῦ πῇ:

— Αὐτὰ θὰ βάλῃς; Βγάλα γρήγορα!... Μόνος, ἐλεύθερος, ἀνεξάρτητος, γυρᾶ μέσα στὸ σπίτι, μονολογεῖ, φωνάζει, τρα- γουδάει, ἀνοίγει παράθυρα, βροντᾷ πόρ- τες καὶ δὲν εἶναι ἡ Ἐανθίππη νὰ τοῦ πῇ:

— Ἀπλῶς τὰ κουλά σου, στὴν πόρτα! Ὅτι ὥρα θέλει σπῆκεται, ὅτι ὥρα θέλει τρώει, ὅτι θέλει στάξει ἀπάνω του καὶ δὲν εἶναι ἡ Ἐανθίππη νὰ τοῦ πῇ:</



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στην αρχή του περασμένου αιώνα, η Καχουμάνο, η βασίλισσα της Χαβάης, που είχε περάσει τη νεανική ηλικία της με άπειρες έρωτικές περιπέτειες, είχε έρωτα με ένα νεαρό κι όμορφο φάρο, τον Ζάμπα. Έκείνος όμως αγαπούσε την πιο όμορφη απ' όλες τις κοπέλλες, τη μικρή Λιλιουβάννα. Σε λίγο έφτασαν στη Χαβάη μερικοί Άγγλοι ιεραπόστολοι, οι οποίοι κεφαλή των αυστηρών πατέρων Ρίτσαρντ, που έπεισε την Καχουμάνο να θεωρήσει ένα νόμο που απαγόρευε την ελεύθερη αγάπη, ορίζοντας αυστηρές τιμωρίες για τους παραβάτες, για να εκδικηθεί τον Ζάμπα και την αγαπημένη του. Οι δύο έρωταυμένοι τιμωρήθηκαν σκληρά κι όταν ο Ζάμπα επιχείρησε να πνιχτεί η βασίλισσα Καχουμάνο καταδικάστηκε σε θάνατο. Ο Ντούγκλας όμως τον βοήθησε να δραπέτευση από το κελλί και πήρε τη θέση του. Ο Ζάμπα έφυγε από τη Χαβάη με τη Λιλιουβάννα, ενώ ο Καχουμάνο πρόσταξε να σκεπάσουν το κεφάλι του Ντούγκλας και να τον κρεμάσουν ως Ζάμπα, αλλά την τελευταία στιγμή τον έσωσε η Βελιού, αποκαλύπτοντας την αλήθεια...

16ον — Μά είναι φανερό... Τά εξήγησε όλα η Βελιού...

— Ναί, ένα όμως δεν εξήγησε. Σήμερα το πρωί, όταν πήγαν να τον πάρουν για την εκτέλεση, οι φρουροί ασφαλώς είδαν πως στη θέση του Ζάμπα, βρισκόταν ο Ντούγκλας.

— Ο αξιωματικός κι' οι στρατιώτες κυτάχτηκαν ανήσυχα. Κι' η Καχουμάνο συνέχισε αδυσπληχτα:

— Σ' όλη αυτή την ιστορία, υπάρχει κάποιος ένοχος. Πρώτα, βέβαια, ο Ζάμπα, που δραπέτευσε. Άλλα οι φρουροί φαίνονται συνεργόι του. Είδαν τον Ντούγκλας στη θέση του κι' αντί να έρθουν να το καταγγείλουν, τον έδεσαν, τον έφιμωσαν και, επωφελομένοι από τη διαταγή μου να εκτελεσθεί ο καταδικασμένος, τον παρουσάσαν για το Ζάμπα...

— 'Η πράξι τους είναι πολύ κακή! είπε ο Ρίτσαρντ σοβαρά.

— Ο Κονχίτο σηκώθηκε. Τώρα μόλις είχε βρή τη λαλιά του κι' αυτός. Διαβάσε στα μάτια της βασίλισσας τον έξαλλο θυμό. Διαβάσε τη ντροπή πουνοιώθε μπροστά στο λαό της, που χαιρόταν για το πάθημά της. Διαβάσε την τρελή της επιθυμία να εκδικηθεί κάποιον, όπωσδήποτε. Και βρήκε την ευκαιρία ο γέρο-αυλοκόλακας να δείξη την προθυμία του. Με φωνή σταθερή, πρόφερε:

— Βασίλισσα Καχουμάνο. Τό φταίξιμο του αξιωματικού, που παρέλαβε τον Ντούγκλας από τη φυλακή στη θέση του Ζάμπα και των στρατιωτών, είναι φανερό. Δεν χρειάζεται ούτε δική, ούτε άλλη απόφαση. Με την άδεια σου, εμείς οι ύπουργοί σου, προτείνουμε να εκτελεσθεί άμέσως, με απαγχονισμό, ο αξιωματικός και τὰ φυλακιστούνε οι στρατιώτες για όλη τους τη ζωή...

— Ο αξιωματικός έπεσε στα πόδια της Καχουμάνο.

— Έλεος, βασίλισσα! Τό ξέρεις πως δεν είναι έτσι τα πράγματα.

— Η Καχουμάνο έσκυψε και, με φωνή σφιχτή σαν του φιδιού, πρόφερε στο αυτί του δυστυχισμένου:

— Μη μιλήσης. Άν πής μια λέξι, θά βασανίστης σκληρά, πριν πεθάνης, και τὰ παιδιά σου θά υποστούνε τα φρικτότερα βασανιστήρια μπροστά στα μάτια σου.

Σπασμοί πέρασαν τό κορμί του δυστυχισμένου. Κι' η Καχουμάνο γύρισε στο δέμιό της.

— Γρήγορα! Άρκετά βάσταξε αυτό τό παιχνίδι.

Με μια κίνηση γεμάτη δυσφορία, σήκωσε σαν κουρέλι ο δήμιος τό δυστυχό αξιωματικό, που σπαρταρούσε από την αγωνία. Και τού πέρασε γρήγορα τη θηλεία στο λαιμό.

— Η όμολογία του Ντούγκλας

— Ο Ντούγκλας, που κύτταζε σαν να νειρευόταν όλη αυτή την ώρα, και που δεν μπορούσε ν' αρθρώσει λέξι ως τώρα, ξαφνικά, πετάχτηκε σαν να ξυπνήσε από λήθαργο. Πήγε κι' έπιασε γερά τό χέρι του δήμιου. Κι' η φωνή του ακούστηκε, γεμάτη μεγαλότητα:

— Σταθήτε! Έχω κι' εγώ να μιλήσω. Έχω κι' εγώ κάτι να πώ!...

— Όχι! ξεφώνισε η βασίλισσα. Δεν δέχομαι ν' ακούσω πιά τίποτα! Υπάρχει επί τέλους κι' ο νόμος. Δεν είναι δυνατόν, μια εκτέλεσις ν' αναβάλλεται κάθε τόσο.

— Βασίλισσα Καχουμάνο, είπε ο Ρίτσαρντ, μια εκτέλεσις μπορεί ν' αναβάλλεται επί δέκα χρόνια, όσο υπάρχουν άμφιβολίες. Τό πιο δύσκολο πράγμα στον κόσμο δεν είναι να πεθάνει ένας άνθρωπος, αλλά να γεννηθεί. Κι' αυτό, μια βασίλισσα αληθινή, πρέπει να ζυγίζει χίλιες φορές τα πράγματα, πριν αποφασίση για μια καταδίκη.

— Πάστορα Ρίτσαρντ, φώναξε η Καχουμάνο, με τό μάγουλα φλογισμένα από θυμό, μου φαίνεται πως τό θάρρος σου κατάντησε θράσος!...

— Βασίλισσα Καχουμάνο! ύψωθηκε η φωνή του Ντούγκλας, σταθερή, γεμάτη μεγαλότητα. Δεν θά σε κούρασω με πολλά λόγια. Η όμολογία μου είναι απλή. Κανείς δεν φταίει. Έγώ θέλησα να πεθάνω στη θέση του Ζάμπα. Έγώ, με τη θέλησή μου!...

Τά μάτια της Καχουμάνο σπηλώθηκαν άπάνω στο νέο τρομαγμένο κι' επιτακτικά μαζί. Κατάλαβε αυτός την τρομάρα της, μη πη όλη την αλήθεια, μην άποκαλύψη πως αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

πώς αυτή η ίδια είχε διατάξει αυτή τη

σκηνοθεσία. Και της είπε με ανεπαίσθητη ειρωνεία:

— Δεν πρέπει να ταραξείσαι, βασίλισσα. Άλλη όμολογία δεν έχω να κάνω. Έγώ θεληματικά άφησα τό Ζάμπα να φύγει. Κι' εγώ θεληματικά έρχομαι να πεθάνω στη θέση του.

Τό πλήθος άκούγε τά λόγια αυτά βουδ' από την έκπληξι. Ο πάστορ Ρίτσαρντ κύτταζε τό Ντούγκλας σαν να είχε μπροστά του έναν τρελλό.

— Τι λές, αδελφέ Ντούγκλας; φώναξε επιτέλους. Αυτό που λές δεν μπορεί κανείς να τό πιστέψη. Έσύ έκανες τέτοιο πράγμα;

Σήκωσε ο νέος ιερωμένος τό χέρι του. Πάτερ μου, είπε σταθερά, τό όρκίζομαι στην ψυχή που θά παραδώσω σε λίγο στο Θεό.

— Ο Ρίτσαρντ δεν βαστάχτηκε. Κατέβηκε από την εξέδρα, όπου ήταν, κι' έτρεξε κοντά στο νέο.

— Τρελλάθηκες, Ντούγκλας; τού είπε με συγκίνηση πατρική. Τρελλάθηκες; Γιατί τό κάνεις αυτό; Για να σώσης τον αξιωματικό;...

— Ο Ντούγκλας γονάτισε μπροστά στον πάστορα Ρίτσαρντ. Ακούμπησε τό κεφάλι του στο χέρι του γέροντα, και πρόφερε με φωνή γεμάτη συντριβή:

— Δώσε μου την εύλογία σου, πάτερ μου! Είμαι εύτυχης που θά πεθάνω, έχοντας δίπλα μου τη δική σου παρηγοριά. Άλλα αξίζω τό θάνατο. Δεν τό κάνω για να σώσω τον αξιωματικό. Θέλησα να σώσω τό Ζάμπα...

— Μά πως τόλμησες να κάνης ένα τέτοιο πράγμα, έσύ, δυστυχισμένο παιδί; είπε ο Ρίτσαρντ, τρέμοντας από τη συγκίνηση. Δεν ξέρεις πως η Καχουμάνο έχει όλο τό δικαίωμα να διατάξη την εκτέλεσή σου; Δεν τό ξέρεις πως έσύ δεν είχες κανένα δικαίωμα να επέμβης;

— Τά ξέρω όλα, πάτερ μου. Άλλά... Σήκωσε τό κεφάλι του, κύτταξε ίκετευτικά τον πάστορα. Έπειτα, σκύβοντας πάνω τό μέτωπό του, με φωνή που μόλις έφθασε στ' αυτιά του Ρίτσαρντ, πρόφερε σιγά:

— Πάτερ, θά πεθάνω. Και θάβεται να ξέρης όλη την αλήθεια. Θάβεται να καταλάβης πως ήταν δικαίη τιμωρία ο θάνατός μου. Έσωσα τό Ζάμπα, γιατί αγαπάω τη Λιλιουβάννα... Για να της δώσω χαπιά τή Λιλιουβάννα... Για να της δώσω χαπιά τή Λιλιουβάννα... Για να της δώσω χαπιά τή Λιλιουβάννα...

— Ο Ρίτσαρντ κλονίστηκε. Για μια στιγμή όλη στριφογύρισε γύρω του, όλα σκοτεινίσαν. Η όμολογία του νέου έπεσε σαν πέτρα πάνω στο κεφάλι του.

— Ο κόσμος παρακολουθούσε βουδός, χωρίς να καταλαβαίνει, τη σκηνή αυτή. Έβλεπε την ταραχή του Ρίτσαρντ, έβλεπε τον συντριβή του Ντούγκλας. Κι' έβλεπε τόν αυστηρό, που με τό σχοινί περασμένο στο λαιμό, άγκομαχούσε από αγωνία.

— Ντούγκλας! ψιθύρισε ο Ρίτσαρντ, μου φαίνεται πως άνιρεύομαι, πως δεν είναι αλήθεια όλα αυτά!...

— Πάτερ μου, παρακάλεσε τό Θεό να με συγχωρήσει και συχώρεσε με κι' έσύ, αν μπορείς, πριν πεθάνω...

— Δυστυχισμένο παιδί... μουρμούρισε ο Ρίτσαρντ.

— Έτρεμε σύγκορμος, δεν μπορούσε ν' αρθρώσει άλλη λέξι.

— Ο Ντούγκλας όμως σηκώθηκε. Με μια γρήγορη κίνηση, πλησίασε τό σχοινί από τό αξιωματικό, και τό πέρασε στο δικό του τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό...

— Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό...

— Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό...

— Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό...

— Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό...

— Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό...

— Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό...

— Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό...

— Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό...

— Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό...

— Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό...

— Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό...

— Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό...

— Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό...

— Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό...

— Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό...

— Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό...

— Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό. Στάθηκε τότε ώραιος, μέσα στον τό λαιμό...

του, με τό γαλανό του μάτι, που άστράφταν από θάρρος τώρα και πίστι. Κι' η φωνή του ακούστηκε σταθερή:

— Βασίλισσα Καχουμάνο, δώσε τη διαταγή να τελειώνη η εκτέλεσή μου. Να ξέρης πως πεθαίνω με χαρά. Κι' άς μη μείνι σε κανενός την ψυχή τούτη για τό θάνατό μου...

— Η Καχουμάνο γύρισε τά μάτια της άνήσυχα στον Κονχίτο. Αυτός κύτταζε τους συμβούλους. Κι' όλοι μαζί, άρχισαν να ψιθυρίζουν:

— Τό ζήτημα περιπλέκεται. Είναι πολύ λεπτή αυτή η υπόθεσι... Είναι Άγγλος υπήκοος... Ο νόμος δεν προβλέπει θάνατο για τό φταίξιμό του...

Με μάτια άστραφτερά, έτρεξε τώρα ο Ρίτσαρντ στη βασίλισσα:

— Βασίλισσα Καχουμάνο, πρόσεξε! Γρήγορα μπορούνε ν' αρθρώσουν τά χείλια σου τη λέξι που θά θανατώση αυτό τό δυστυχισμένο τό παιδί. Άλλά οι συνέπειες μπορεί να είναι βαρείες για σένα και για τόν τόπο σου. Έκτός από αυτό, τό φταίξιμό του βέβαια είναι βαρύ, άλλ' όχι και για θάνατο. Πρόσεξε, βασίλισσα!...

— Η Καχουμάνο άλλαξε χρώματα κάτω από τά βλέμματα των συμβούλων της, που φαίνονταν ταραγμένα, και τού λαού που περίμενε την πρώτη της λέξι με αγωνία.

— Ο ήλιος σηκώνεται ν' όλη του την αίγλη στον ούρανό. Όλες του οι χρυσές άχτίδες έπεσαν στο χρυσόμαλλο κεφάλι του νέου, που στεκόταν με τό σχοινί περασμένο στο λαιμό του. Είχε μια θεϊκή όμορφιά ο Ντούγκλας εκείνη τη στιγμή, κι' ο κόσμος την ένοιωσε και φρικιούσε.

Κι' άδραστη, τή νεκρική σιγή, ακούστηκε μια κοριτσίστικη φωνή, ίκετευτική:

— Δώσε του χάρι, βασίλισσα Καχουμάνο!...

— Γονατίστη, με τά χέρια σηκωμένα, η Βελιού, πρόφερε αυτά τά λόγια.

Και, σαν να τό είχε πάρει μυριόστομη ήχη, ακούστηκαν τά ίδια λόγια από χίλια στόματα:

— Χάρι! Χάρι!...

— Ο κόσμος που ένοιωσε κάποιαν έχθρότητα για όλους τους ιεραποστόλους, τώρα, μπροστά στη θυσία του Ντούγκλας για να σώση τό Ζάμπα, καταλάβαινε όλο τό μίσος να γίνεται αγάπη. Και θερμάσιμοι καθώς ήταν όλοι, άρχισαν να φωνάζουν τώρα επιτακτικά, άπειλητικά:

— Χάρι! Χάρι!

Οι φωνές αυτές έκρυβαν μια λαϊκή φόβρα κι' η Καχουμάνο την ένοιωσε βαθεία μέσα στην καρδιά της.

Την ένοιωσε κι' ο Κονχίτο. Την ένοιωσε κι' η Σουρούι, κι' έσκυψε στο αυτί της κυράς της και ψιθύρισε:

— Άφέντρα μου. Άν δώσης χάρι στο νέο αυτόν, τούτη τη στιγμή, ξανακερδίζεις την αγάπη του λαού σου.

— Βασίλισσα, ψιθύρισε κι' ο Κονχίτο. Μου φαίνεται πως τό πιο φρόνιμο είναι να δώσης χάρι. Μπορούμε βέβαια να τον φυλακίσουμε, να τον δικάσουμε και να τον καταδικάσουμε σε ισόβια δεσμά, αλλά δεν τό βρίσκω φρόνιμο. Μια χειρονομία γευστή γενναϊοδωρία, αυτή τη στιγμή μου φαίνεται πως είναι σύμφωνη με τό πνεύμα του λαού σου, και συμφέρουσα για τό γόνιμό σου.

— Η Καχουμάνο σηκώθηκε. Τά χείλη της έτρεμαν. Η φωνή της ακούστηκε παράξενα τσακισμένη:

— Πάστορα Ρίτσαρντ... Έγώ η βασίλισσα Καχουμάνο, δίνω χάρι στο νεαρό ιεραπόστολο Ντούγκλας. Λαμβάνω υπ' όψιν πως η συμπόνοια υπαγόρευσε την καλή του πράξι, πως είναι ξένος και δεν ξέρει τους νόμους μας και πως η συγγνώμη μου θά του δείξη καλύτερα από κάθε τιμωρία ότι η καρδιά μου ποτίστηκε με τά λόγια του πολιτισμού, που με διδάξατε τόσο καιρό.

— Έπειτα γύρισε στο Ντούγκλας κι' είπε με φωνή παγερή:

— Ντούγκλας! Είσαι ελεύθερος!...

— Μια μυριόστομη κραυγή ξέφυγε απ' όλη τὰ στήθη:

— Ζήτη η βασίλισσα Καχουμάνο!...

Καιρό είχε ν' ακούση τέτοια φωνή η Καχουμάνο.

Κατέβηκε από την εξέδρα και χωρίς άλλ...

λη λέξι, χωρίς άλλη ματιά, τράβηξε προς τό φορέο της για να γυρίση στο παλάτι.

— Ο κόσμος ώριψε τότε, τριγύρισε τό Ντούγκλας. Μερικοί θερμάσιμοι τον άπαξαν στα χέρια. Μια πομπή σχηματίστηκε.

Παρά όλες τις διαμαρτυρίες του νέου, τον γύρισαν έτσι θριαμβευτικά σε διάφορες συνοικίες της Χαβάης. Παντού όπου πενούσε τό φώναζαν:

— Να ζήσης! Είσαι γεναίος κι' δυο φορές! Έδείξες πως έχεις καρδιά.

Οι κοπέλλες του πετούσαν λουλούδια, και τούστελναν γλυκά χαμόγελα.

Και από μακριά η Βελιού ακολουθούσε την πομπή και σκέπαζε κάθε τόσο τά μάτια της που δάκρυαν.

— Ο ήλιος είχε φτάσει στη μέση του ούρανού, όταν τον έφεραν επί τέλους πίσω, στο σπίτι της ιεραποστολής.

— Εκεί οι νέοι τον άποκαίρησαν θερμά, και τον άφησαν μόνο.

Τό πρόβλημα του πάστορα Ρίτσαρντ

— Τό σπίτι της ιεραποστολής φάνηκε παράξενα σκυρό τό δροσερό στο Ντούγκλας την πρώτη στιγμή. Ένοιωσε τό κεφάλι του να καίη, τά μελίσγιά του να χτυπάνε.

Και την ίδια στιγμή ένοιωσε τό χέρι του πάστορα Ρίτσαρντ βαρύ στον ώμο του. Τράμαξε τό παλληκάρι, σαν να είχε νοιώσει τό χέρι του δημίου πάλι στο κορμί του.

— Άδελφέ Ντούγκλας, είπε ο Ρίτσαρντ, είσαι κουρασμένος, σε βλέπω... Ράτσος έχουμε πολλά να πούμε. Και νομίζω πως δεν μπορεί να σου άφισω ούτε στιγμή ελεύθερο!...

— Είμαι στη διάθεσί σου, πάτερ μου! είπε ο νέος ταπεινά.

Προχώρησαν στο γραφείο κι' ο Ρίτσαρντ έκλεισε πίσω του την πόρτα.

— Έκανε ο Ντούγκλας να πέση στα γόνατα μπροστά του.

— Όχι, είπε αυτός. Κάθισε. Καλύτερα θά μιλήσουμε έτσι...

Κι' ο Ντούγκλας κάθισε στην άκρη μιας καρέκλας.

— Τώρα, τί θά γίνη μ' έσένα; είπε σιγά ο Ρίτσαρντ.

— Πάτερ μου, άποκρίθηκε ο Ντούγκλας, ενώ τά χείλη του έτρεμαν, τό ξέρω πως είμαι ανάξιος να στέγω μπροστά σου. Τό ξέρω πως τό μόνο πούχω να περιμένω, είναι η καταδίκη. Ο θάνατός θά ήταν για μένα η μόνη λύτρωσι κι' η μόνη αληθινή και δικαίη τιμωρία. Μου χάρισαν τη ζωή και τώρα καταλαβαίνω πως η ζωή μπορεί να είναι καμμία φορά χειρότερο

μαρτύριο από τό θάνατο.

— Ντούγκλας! Ντούγκλας! είπε ο Ρίτσαρντ, αίστηρά, κουνώντας τό κεφάλι του. Δεν ζυγίσεις καλά την καρδιά σου πριν αποφασίσης να πάρης τό ιερατικό σκήμα.

Κοκκίνισε ως τις ρίζες των μαλλιών του τό παλληκάρι. Η μομφή ήταν βαρεία.

— Ντούγκλας, συνέχισε ο Ρίτσαρντ. Τώρα, ό,τι και ν' αποφασίσω για σένα, είναι κακό. Τό ξέρεις πως, σύμφωνα με τό δικό μας νόμο, δεν είσαι άξιος πιά να λέγεσαι ιερωμένος...

Σκέπασε τό πρόσωπό του με τά χέρια του, βουδός, ο νέος.

— Ο Ρίτσαρντ σηκώθηκε, άκούμπησε τά χέρια του στον ώμο του παλληκαριού.

— Άλλά, Ντούγκλας, συλλογίσου, αν σε κρίνω δίκαια. Ένας άντρας που ξέρει ν' αντικρύη με τόσο θάρρος τό θάνατο, δεν είναι στ' αλήθεια άξιος να ζήση και να δίνη τό παράδειγμα στους ανθρώπους; Δεν θέλω να έλαφρύνω τό φταίξιμό σου. Θέλω μονάχα να πείσω τον εαυτό μου, πως, αν σε συγχωρήσω, δεν θά κάνω λάθος. Βέβαια, τό ελάτριο που σ' έκανε να σώσης τό Ζάμπα, δεν ήταν μια ευγενική ανθρώπινη συμπεριφορά μονάχα. Ήταν η αγάπη. Μια αγάπη άμαρτωλή. Συλλογίσου, θά θυσιάσεις τη ζωή σου για να ζήση αυτή ευτυχισμένη με άλλον άντρα...

— Ναί, πάτερ μου.

— Ντούγκλας!...

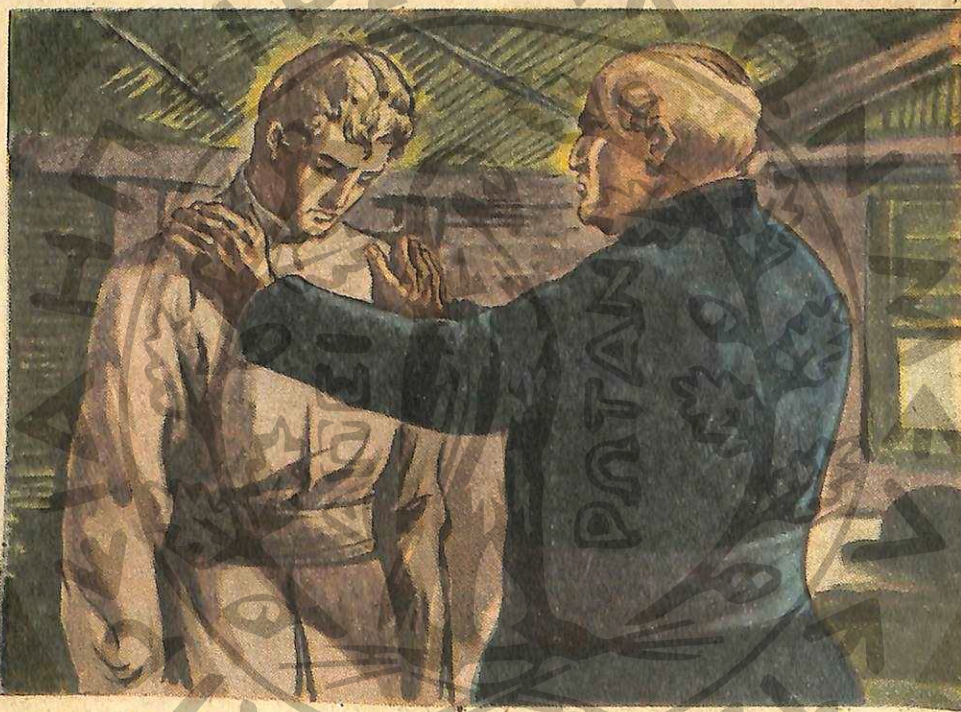
Δίστασε ο πάστορ μια στιγμή. Έπειτα, συνέχισε με φωνή πνιγμένη στη συγκίνηση:

— Ντούγκλας, στάθηκε σ' όλη μου τη ζωή αίσθηρος, σκληρός πολλές φορές. Έσένα, τό ξέρεις πόσο σ' αγάπησα πάντα...

— Μά δεν σ' άδελφείσθε ποτέ. Οι τιμωρίες μου ήταν πάντα αυστηρές, σκληρές, άδυσώπητες. Τώρα, θά μπορούσα να σου επιβάλω την πιο σκληρή τιμωρία. Κι' αν ακόμα σε συγχωρούσα κατ' αρχήν και δεν ανέφερα τό φταίξιμό σου, για να σε καθαρίσω, πάλι θά μπορούσα να σου επιβάλω εδ'ω μέσα, σκληρή τιμωρία. Μηνών φυλάκισι στο κελλί σου και νηστείες που θά ταλαιπωρούσαν τό κορμί σου. Μπορούσα να σου επιβάλω ακόμα ταπεινώσεις μπροστά στους αδελφούς μας και γονυκλισίες και εξομολογήσεις, που θά σ' έκαναν να πεθάνης από ντροπή...

Στά λόγια αυτά, τά μάγουλα του Ντούγκλας, κοκκίνισαν και χλώμιαζαν και τά μάτια του σπηλώνονταν μια στιγμή ίκετευτικά στον πνευματικό του άρχηγό, και την άλλη χαμήλωναν, γεμάτα συντριβή.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ Τό τέλος.



—Ντούγκλας, στάθηκε σ' όλη μου τη ζωή αίσθηρος, σκληρός πολλές φορές... του είπε ο πάστορ Ρίτσαρντ.

Ηρωϊκές μορφές

Κάθε λίγο και λιγάκι τα δημόσια ταμεία χορηγούν ποσά μεγάλα για ήρωα, για μη-
(μια)
και για όλα τα μυστήρια που, χωρίς περιστροφές,
των παλιών αγωνιστών μας συγκεντρώνουν τις
(μορφές,
ή θυμίζουν, τέλος πάντων, την πληθώρα των α-
(γώνων)
και τα έπη και τα κλέη των γενναίων μας προγόνων!

Περικτή, όμως, σπατάλη την εύρισκουν μερικοί κι' ή διακρίσις των, λένε, τη γενιά μας αδικεί, τη στιγμή που ξέρουμε' όλοι, πως ή χώρα μας έ-
(τούτη)
δεν περνά ούτε μια ώρα, δίχως μόρα και... μπα-
(ρούτε)
κι' αγωνίζεται, μονίμως, απ' τον πόλεμο των
(Τρώων,
μέχρι σήμερα, που είναι ο κοσμάκης της μη...
(τρώων!

Των ήρώων, ήγουν, μήτηρ ή Έλλάς είναι
(και τώρα
καί, για να μη σπαταλάμε τζάμπα κι' άδικα
(την ώρα,
ήρωας μέγιστος, εν πρώτοις, στον αιώνα μας έ-
(φάνη,
όποιος τόλμησε να βάλη το γαμήλιο στεφάνι
κι' έχει φτάσει στο σημείον συνεχώς να πολεμά,
προκειμένου να τινάξει της «μαμάς» του τά...δε-
(σμά,
ν' αναπνεύση, επί τέλους, τόν...ελεύθερον αέρα
και να πάψη να «τον σκιάζει ή σκλαβιά και ή...
(φοβέρα»

Ετήν χορεία των ήρώων των μεγάλων και
(γνωστών,
πρέπει να καταχωρήσης και το πλήθος των άστων,
οι όποιοι, για να μπούνε σ' ένα τράμ, ή σ' ένα
(μπαούσι,
αναγκάζονται να κάνουν απερίγραπτο... γιουρούσι.
Καί, για να τα καταφέρουν σε μια θέσι να καθή-
(σουν,
πρέπει σαν τον Ήρακλέα, ασφαλώς... ν' ανδρα-
(γαθήσουν!

Δεν χωρεί αμφιβολία, ούτε καν ένδοξισμός,
πως εσχάτως απαιτείται πανταχού ήρωι-
(σμός...
Κι' εύχεως διαπιστώνουν οι ταλαίπωροι πεζοί
πως κι' αυτό τό...Ζάλογό μας στα Χαντεία έ-
(ναζή)...
Έπειδή μέσ' στην Άθήνα, τρέχουν πάντοτε με
(φόρα
τζίκ, ταξί και λιμουζίνες, ή ποικίλα τροχοφόρα,
και, χωρίς να υπερβάλλω,
για να πιάς από το ένα πεζοδρόμιο στο άλλο,
τραγουδάς κάποιο πρωί:
«Έχε γεια, καυμένη κόσμε, έχε γεια... γλυκειά
(ζωή!».

Πρέπει να παραδεχτούμε και να πούμε μ' ένα
(στόμα,
πως κι' οι φίλιπποι μας πρέπει να γραφτούν στην
(Ιστορία

και, εί δυνατόν, άκόμα
νάχουν θέσεις περιβλεπόμενων «Ηρώων τήν...
(πορεία!».
Πρέπει μέσ' στην Ίστορία «δέλτους» νάχουν δηλαδή
κι' οι τού...Δέλτα οπαδοί
και του μέλλοντος ο κόσμος, ή ο κόσμος του μετά,
για το χάνι του... Άνδρουτσου εύλαβώς να συζητά
και γι' αυτούς που τ' άκουμπάνε στο «Γκοάν-Ποί»
(μέγχοι ταλλήρου
και τα πάντα θυσιάζουν για τό... χάνι του Φαλήρου!

Περικτών είναι, νομίζω, να το πώ ξανά-μανά
πως ή ράτσα μας έστουη μόνον ήρωας γεννά,
τη στιγμή που βλέπετ' όλοι και το ξέρουμε κι' οι
(γάτες,
(γάτες,



πως υπάρχουν, εν Άθήναις, άπειράριθμοι εργάτες
που για ένα τρυς και μόνον «μεροπαί-μεροδοϋλι»,
στήνουν μπρος στη Δημαρχία, νύχτα-μέρα... κα-
(ραούλι!
Τό μεγάλο τους καρτέρι στήνουν όλοι γενικώς,
ή, στην κυριολεξία, καρτερούν...καρτερικώς,
προκειμένου, τέλος πάντων, να τά...«φρενοπολεμή-
(σουν»
και τον δόλιο στόμαχό τους ελαφρώς να τον γε-
(μίσουν!

Μεταξύ όλων των άλλων, πολεμούν όσο ποτέ
οι φτωχο-υπαλληλίσκοι κι' οι φτωχοί καθη-
(γητάι,
που κατάστασιν θυμίζουν άλλων Μεσολογγιτών,
όταν τρέφονται κι' εκείνοι με τις...ρίζες των φυ-
(τών)
Άλλά κι' ούτε, ως εικάζω, της φυλής μας οι θα-
(σκάλοι
τον άγώνα τους θα πάψουν και τη μάχη τη μεγάλη,
όσο βλέπουν το στενό τους και τοιμμένο τους σακ-
(κάκι,
κι' όσο έχουν στην στενή τους την κοιλιά...«Κα-
(ραϊσκάκη».

Ετήν πληθώρα των ήρώων, των μικρών και
(των μεγάλων
και των νέων Άθηναίων ή πλείας άνήκει μάλλον
όταν δίνη — χρόνια τώρα — και με κάθε προ-
(θυμία
τη ζωή και την ψυχή της για του Δήμου τά
(Ταμεία...

Κι' όλο βλέπει νάναι άδεια
τά Ταμεία τά... ομηάδια,
να πυκνώνουν, όσο πάνε, της Άθήνας τά λαγκάδια
και πρό πάντων τά σκοτάδια,
που σε κάνουν κάθε βράδυ σαν ξαράδι να πηδάς
κι' όλο τό: «Μαύρη είν' ή...νύχτα στα στενά» να
(τραγουδάς!

Ευνεχής άγών και μάχη ή ζωή μας είναι ήδη
όταν αναγκάζη ή κρίσις
τις μικρο-επιχειρήσεις
να εισπράττουν... καραμπίνια και να σκάνε...κανο-
(νιδί!

Κι' όταν όλοι, άνεξαίρετως, οι σπιτο-ιδιοκτήται
αγωνίζονται με σθένος και φωνάζουν: «Παίδες έτε,
από τους έννομιαντάς μας ν' άποσπάσουμε τη νίκη
που για τους ιδιοκτήτες άσφαλώς σημαίνει...νοίκι».

Όμως κι' οι αντίπαλοί τους άδρανείς ποτέ δεν
(μείνουν
και με πείσμα, κάθε τόσο... προσκλητήριο σημαί-
(νον)
για να δείξουν πως ή μόρα της φτωχής φυλής
(μας τώχει
ν' αντίταση στους έχθρους της το άθάνατό της
(«όχι»!

«Όχι» στους ιδιοκτήτες, επομένως, άπαντούν,
άψηφώντας τά... «λιριά» τους, που άστράφτουν
(και...βροντούν
και δηλώνουν, δημοσία, δηλαδή πλατεία-φαρδεία,
ότι δεν τά παραδίδουν του σπιτιού τους τά...κλειδιά,
έστω και αν πέρουν όλοι μπρος στού οίκου των
(τίς...πύλες
κι' αντιγράφουν, κατά γράμμα, τις άοχαίτες Θεο-
(μοπύλες!

Είς το Πάνθεον, εν τέλει, των ήρώων των
(άπειρων,
που φημίζονται στίς χώρες και των πέντε των ή-
(πείρων,
πρέπει πās τις να προσθήση και τούς...φορολογου-
(μένους,
που θυμίζουν αιώνιους Διάκους συλλαβανόμενους,
έπειδή τον έφορά τους, μόλις πάρουνε χαμπάρι,
απ' τη θέσι αναπηθούν
«ατ χόι» σαν στο σπίτι τους, κατά την άγγλοσαξωνική έκ-
φωνται — από τά συνηθισμένα πρώτης τάξεως εύρωπαϊκά ξενοδοχεία.
«Ας τώσο, μ' όλο που ο κύριος... στόχος, προς τον όποιο άπευθύνον-
ται οι επιχειρηματίες του «Ότέλ Σαβινιού», είναι οι Άμερικανοί, ό
Μπάτλερ, ενεργώντας με πολλή φρόνησι στην προκειμένη περίπτωση,
δέν θέλησε να ριχτή... έναν άγνοο συναγωνισμό έκκεντρικών παραδο-
ξότητων, όπου, άσφαλώς, δέν θα κατάφερνε να φτάση τά άμερικα-
νικά πρότυπα»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ



Η μεσοημερνική πρόσοψις του ξενοδοχείου «Σαβινιού» της Φραγκφούρτης.

Τό από μοντέρνο ξενοδοχείο

Πώς είναι το «Ότέλ Σαβινιού», που χτίστηκε
τελευταία στη Φραγκφούρτη

ΣΤΗ Φραγκφούρτη, εδώ και μερικές εβδομάδες,
δέχτηκε τούς πρώτους πελάτες του ένα καινούρι-
ο ξενοδοχείο: το «Ότέλ Σαβινιού». Όσοι το
έπισκεφθήκανε, Γερμανοί και ξένοι, έκφρασαν
το θαυμασμό τους. Καί δέν έδίστασαν να το χαρακτηρίσουν
σαν το πολυτε-
λέστατο και τό πιο σύγχρονο, από κάθε άποψις, ξενοδοχείο, που
υπάρχει σήμερα σε όλοκληρη την Εύρωπη.

Χωρίς, βέβαια, να μπορεί να συγκριθή, ούτε σε όγκο, ούτε σε χλιδή,
με τά άμερικανικά μεγαθήρια, που έχουν φτάσει στο σημείο να έφο-
νίσουν με ξεχωριστή συσκευή τηλεόρα-
σης τό κάθε δωμάτιο, τό «Ότέλ Σα-
βινιού» εκπληρώνει, ωστόσο, όλες τις έπι-
θυμίες, που θα μπορούσε να έκφρα-
ση ένας πελάτης — ξέροντας, φυσικά,
ότι βρίσκεται στην Εύρωπη και όχι
στην υπερατλαντική συμπλοκία.

Άφήστε την φαντασία σας να δου-
λέη έλεύθερα και μη διστάσετε ν' άν-
τιμετωπίσετε οποιαδήποτε δαπάνη. Κα-
λέστε τους πιο διαλεχτούς καλλιτέχνες,
για να σας βοηθήσουν, και προμηθευ-
τήτε τό καλύτερο ύλικό, δήλωσαν στον
άρχιτεκτόνα Στέφαν Μπάτλερ, που ά-
νελαισε να τό χτίση, οι επιχειρηματίες.

Έκείνος συμμορφώθηκε απόλυτα με
τις έντολές τους. Οι καλύτεροι ειδικοί,
από κάθε γωνιά της Γερμανίας, συγ-
κεντρώθηκαν στην Φραγκφούρτη, για να
αναλάβουν ο καθένας τόν τομέα που
τόλμει εμπιστοσύνη. Έτσι, από τις
θαυμάσιες τοιχογραφίες των σκαλονιών
του ως τά τροπικά φυτά, που στολίζουν
τις βεράντες του, τό «Ότέλ Σαβινιού»
απέκτησε παντού την σφραγίδα της αι-
σθητικής τελειότητας.

Όταν τό επιβλητικό αυτό έργο ώ-
λοκληρώθηκε ως την τελευταία του λε-
πτομέρεια, τά έξοδα για την κατασκευή
του είχαν ανέσει στο ποσό των δύομιου
έκατομμυρίων μάρκων — των 17,5, δη-
λαδή, έκκατομμυρίων νέων δραχμών! Τό
ποσό αυτό φανταίνεται ακόμη μεγαλύτερο,
αν αναλογιστούμε πως τό «Ότέλ Σα-
βινιού» είναι σχετικά μικρό, με 85 μό-
νο δωμάτια, τά 70 από τά όποια προορίζονται για ένα μόνο άτομο.

Έννοείται, ότι με τούς έκαστο πελάτες, που μπορεί να φιλοδεχθή
κατ' ανώτατο όριο, τό «Ότέλ Σαβινιού» πρέπει να είναι συνεχώς γε-
μάτο, ή σχεδόν γεμάτο, για να μπορεί να καλύψη τις δαπάνες συν-
τηρήσεώς του και να άποσπεί τό τεράστιο κεφάλαιο, που ξοδεύτηκε
για την άνέγερσή του.

Σ' αυτό, όμως, υπολογίζουν ακριβώς οι Γερμανοί επιχειρηματίες
που τό έχτισαν — και που προτίμησαν την Φραγκφούρτη, ειδικά για
τόν λόγο, ότι είναι ή έδρα διοικήσεως των άμερικανικών στρατιωμάτων
στη Δυτική Γερμανία και συγκεντρώνει τούς περισσότερους υπερατλαν-
τικούς επισκέπτες από κάθε άλλη πόλη της Όμοσπονδιακής Δημοκρα-
τίας. Οι Άμερικανοί ξοδεύουν, κατά μέσον όρο, στην Γερμανία, τά
τετραπλάσια απ' όσα ξοδεύει ένας Γερμανός και άρκετά περισσότερα
απ' όσα ξοδεύουν οι όποιοι ξένοι. Έξ άλλου, συνηθισμένοι όπως
είναι στίς πολυτέλειες και στίς άνέσεις της πατρίδας τους, είναι βέ-
βαια στίς πολυτέλειες ένα ξενοδοχείο, που θα τούς κάνει να αισθα-
θίσουν πως θα προτιμήσουν, κατά την άγγλοσαξωνική έκ-
φωνται «ατ χόι» σαν στο σπίτι τους, κατά την άγγλοσαξωνική έκ-
φρασι — από τά συνηθισμένα πρώτης τάξεως εύρωπαϊκά ξενοδοχεία.

Η έπιτυχία του συνίσταται ακριβώς στο ότι κατάφερε να συνδυ-
άση την πολυτέλεια με τό μέτρο, τό καλό γούστο και την σοβαρότη-
τα, δημιουργώντας έτσι ένα ξενοδοχείο, που, ενώ παρέχει κάθε ίδεώδη
άνεσι στον υπερατλαντικό ταξιδιώτη, δέν παύει, εν τούτοις, να δια-
τηρή τόν εύρωπαϊκό χαρακτήρα του.

Τά άριστοκρατικά ύλικά, που χρησιμοποιήθηκαν για την κατασκευή
του, είναι δύο: τό γυαλί και τό μαρμάρο. Οι έξωτερικοί τοίχοι του
«Ότέλ Σαβινιού» αποτελούνται έξ ολοκληρώ από άσπρο μαρμάρο, που,
χαρίς σε μια εύνοική σύμπτωση, άγοράστηκε σε τμή ή εύκατρίαν.

Τό μαρμάρο αυτό είχε παραγγελθή από τις άμερικανικές στρατιω-
τικές άρχες, για να στολίσουν τούς τάφους των Άμερικανών στρατιω-
τών, που έπεσαν στην Γερμανία. Έπειδή, όμως, είχε ακούρες φλέβες,
κρίθηκε άκατάλληλο για τόν σκοπό, που έπρόκειτο να χρησιμοποιηθή
και ξαναπουλήθηκε, μισοτιμής, στους επιχειρηματίες του ξενοδοχείου.

Στό έσωτερικό του Ότέλ Σαβινιού, τό δάπεδο της αίθουσας υπο-
δοχής είναι από κόκκινο μαρμάρο και από μαύρο μαρμάρο ή φαρ-
δεία σκάλα, που οδηγεί από εκεί προς τά δωμάτια. Ο έμμεσος φω-
τισμός κάνει ακόμη πιο έντονη την γοητεία τού χρωματικού αυτού συν-
δυασμού και δημιουργεί μια ένδοξιαστική έντύπωση στον επισκέπτη,
από την πρώτη στιγμή που θα μπη στο ξενοδοχείο.

Οι πρωτοτυπίες που έφαρμόστηκαν από τόν Μπάτλερ, άποσκοπούν
λιγότερο στο να καταπλήξουν και περισσότερο στο να εξυπηρετήσουν την
πελατεία. Κοντά στην επιβλητική τζαμεία είσοδο, υπάρχει ένας στρογ-
γυλός καθρέφτης, φωτιζόμενος κατά τρόπο, ώστε να μην πέφτη κα-
θόλου σκιά, που προσφέρει μια σημαντικώτατη εξυπηρέτησι στις ώ-
ραίες κυρίες. Δέν υπάρχει καμμία γυναικία, που μπαίνοντας σ' ένα πο-
λυτελές ξενοδοχείο, δέν θέλει να ριχή μια τελευταία έξεταστική ματιά
στο χτενισμά της. Καί ή χρήσιμη αυτή λε-
πτομέρεια δέν ξεφυγε από τόν Μπάτλερ
και τούς συνεργάτες του.

Άκόμη μια πρακτική πρωτοτυπία, έφαρ-
μοσε ο Μπάτλερ στο θυρωρείο. Σε όλα
τά ξενοδοχεία του κόσμου, ο θυρωρείος έ-
χει τά κλειδιά των δωμάτων πίσω από
την πλάτη του. Στο «Ότέλ Σαβινιού» τά
έχει μπροστά του. Έτσι και ταχύτερα έ-
ξυπηρετεί τόν πελάτη και δέν κάνει...την
απρέπεια να τού στρέφη τά νύχτα!

Πλάι στην αίθουσα υποδοχής, υπάρχει
ή τραπεζαρία του ξενοδοχείου, όπου, όμως,
σεβρίζεται άποκλειστικά πρωινό και κα-
φέ. Για τό μεσημεριό και τό βραδυό
γεύμα, υπάρχουν οι γραφικές μπυραρίες
της Φραγκφούρτης, που καμμία συμβατι-
κή πολυτέλεια δέν μπορεί να τις άντικα-
ταστήση.

Η τραπεζαρία συγκοινωνεί με δύο βε-
στήρια της κλιματικής προσαρμογής.

Στά δωμάτια, που τά κρεβάτια τους αποτελούνται από πλαστική
ύλη, ο πελάτης μπορεί, γυρίζοντας ένα κουμπί, που βρίσκεται... στο
συρτάρι του κομοδίνου του, να κοιμηται και να ξυπνάει με μουσική. Με
τό γύρισμα τού κουμπιού αυτού, άνοιγει τό μεγαφωνό, που υπάρχει σε
κάθε δωμάτιο, άναμεταδίδοντας μουσι-
κή από τά δύο μεγάλα ραδιόφωνα τού
σαλονιού. Κάθε ραδιόφωνο μεταδίδει
διαφορετικό πρόγραμμα, που τό ρυθμι-
ζει μια ειδική υπάλληλος τού ξενοδο-
χείου. Όλα τά δωμάτια έχουν έπίσης
έξωριστο μπάνιο, όπου ο πελάτης, γυ-
ρίζοντας τόν δείκτη ένος καντράν, ρυθ-
μίζει την θερμοκρασία τού νερού. Από
την στιγμή που θα μπη στην μπανιέρα
ως την στιγμή που θα βγή, ή θερμο-
κρασία αυτή θα μείνη τελείως σταθε-
ρή, χωρίς να αύξομειωθή ούτε κατά έ-
να βαθμό.

Η έντυπωσιακώτερη πρωτοτυπία τού
«Ότέλ Σαβινιού» υπάρχει στο ιππό-
δρόμο, όπου τά κρεβάτια τού κούμπι... στο
συρτάρι τού κομοδίνου του, να κοιμηται και να ξυπνάει με μουσική. Με
τό γύρισμα τού κουμπιού αυτού, άνοιγει τό μεγαφωνό, που υπάρχει σε
κάθε δωμάτιο, άναμεταδίδοντας μουσι-
κή από τά δύο μεγάλα ραδιόφωνα τού
σαλονιού. Κάθε ραδιόφωνο μεταδίδει
διαφορετικό πρόγραμμα, που τό ρυθμι-
ζει μια ειδική υπάλληλος τού ξενοδο-
χείου. Όλα τά δωμάτια έχουν έπίσης
έξωριστο μπάνιο, όπου ο πελάτης, γυ-
ρίζοντας τόν δείκτη ένος καντράν, ρυθ-
μίζει την θερμοκρασία τού νερού. Από
την στιγμή που θα μπη στην μπανιέρα
ως την στιγμή που θα βγή, ή θερμο-
κρασία αυτή θα μείνη τελείως σταθε-
ρή, χωρίς να αύξομειωθή ούτε κατά έ-
να βαθμό.

Η έντυπωσιακώτερη πρωτοτυπία τού
«Ότέλ Σαβινιού» υπάρχει στο ιππό-
δρόμο, όπου τά κρεβάτια τού κούμπι... στο
συρτάρι τού κομοδίνου του, να κοιμηται και να ξυπνάει με μουσική. Με
τό γύρισμα τού κουμπιού αυτού, άνοιγει τό μεγαφωνό, που υπάρχει σε
κάθε δωμάτιο, άναμεταδίδοντας μουσι-
κή από τά δύο μεγάλα ραδιόφωνα τού
σαλονιού. Κάθε ραδιόφωνο μεταδίδει
διαφορετικό πρόγραμμα, που τό ρυθμι-
ζει μια ειδική υπάλληλος τού ξενοδο-
χείου. Όλα τά δωμάτια έχουν έπίσης
έξωριστο μπάνιο, όπου ο πελάτης, γυ-
ρίζοντας τόν δείκτη ένος καντράν, ρυθ-
μίζει την θερμοκρασία τού νερού. Από
την στιγμή που θα μπη στην μπανιέρα
ως την στιγμή που θα βγή, ή θερμο-
κρασία αυτή θα μείνη τελείως σταθε-
ρή, χωρίς να αύξομειωθή ούτε κατά έ-
να βαθμό.

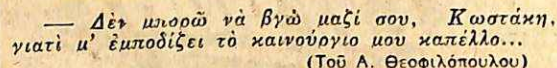
Η έντυπωσιακώτερη πρωτοτυπία τού
«Ότέλ Σαβινιού» υπάρχει στο ιππό-
δρόμο, όπου τά κρεβάτια τού κούμπι... στο
συρτάρι τού κομοδίνου του, να κοιμηται και να ξυπνάει με μουσική. Με
τό γύρισμα τού κουμπιού αυτού, άνοιγει τό μεγαφωνό, που υπάρχει σε
κάθε δωμάτιο, άναμεταδίδοντας μουσι-
κή από τά δύο μεγάλα ραδιόφωνα τού
σαλονιού. Κάθε ραδιόφωνο μεταδίδει
διαφορετικό πρόγραμμα, που τό ρυθμι-
ζει μια ειδική υπάλληλος τού ξενοδο-
χείου. Όλα τά δωμάτια έχουν έπίσης
έξωριστο μπάνιο, όπου ο πελάτης, γυ-
ρίζοντας τόν δείκτη ένος καντράν, ρυθ-
μίζει την θερμοκρασία τού νερού. Από
την στιγμή που θα μπη στην μπανιέρα
ως την στιγμή που θα βγή, ή θερμο-
κρασία αυτή θα μείνη τελείως σταθε-
ρή, χωρίς να αύξομειωθή ούτε κατά έ-
να βαθμό.



Τό ιδιόρρυθμο υπάρ του ξενοδοχείου, όπου οι πελάτες δέν κα-
θονται σε υψηλά ταμπουρέ, αλλά σε καμπύλες, άνετες πολυθρόνες.

Ἐκδρομὲς μὲ τὸ ἀεροπλάνο, ρα-
διόφωνο καὶ κινηματογράφος

Στην ίδια φυλακή, οι δεσμοφύλακες είναι συνήθως άοπλοι. Και κάθε κατάδικος έχει ραδιόφωνο στο κελί του και παρακολουθεί τακτικές ταινματογραφικές προβολές!



ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙ

Ἡ γυναίκα πού φρεσκάρει τὰ
λουλούδια κι' ὁ «ἤλεκτρικὸς» κα-
μαριέρης

διαπερνούν το σίκερο,
ἀργυρο, τὸ χρυσό...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

καὶ τὰ βιβλία, τοὺς ἔδινε καταμελλέας καὶ
 θώματα εἶχανε πράξει οἱ ἀρχαῖοι συνο-
 κι' ἐκείνους νὰ πράξουν κάτι ἀνάλογο, γι-



...τα να μπει στον πρώτο χρόνο του πανταίου. Δεν πόν αφήνει το τάβλι.
...τα με απογοήτευσι ό κυρ - Θεοωράκης
...ημονικά βιέλια.
...δωσής, γιατί θα τα πουλήση! του είπα

— Ναι, αλλά όχι μέσα. Είχαν στο άπεναντί καφεϊνό και παίξει τάδε, ξέχασε με ολίγη ο κυρ - Διονύσιος, ο πατέρας.
Και πρόσθεσε:
— Δεν βρήκε σόι, κομπάρσε. Ίσως ξέρω με τί μέσα κατάφερε να πάρη το χαρτί από το γυναικείο. Ίσως είναι ξηλ χρόνια που δίνει εισαγωγικές εξετάσεις για να μηθ στο πρώτο χρόνο του Πανεπιστημίου κι' άλλο τελευταίους έρχεται. Δεν πόν άφησε το τάδε.
— Κρίμα! έλεπε με απογοήτευση ο κυρ - Θεωδώρης. Και τούτω φέρει ένα δέμα επιστημονικά βιβλία.
— Μην του τα δώσεις, γιατί θα τ'ε πουλήση! του είπε ο κυρ - Διονύσιος.



Μία βραδυά του 1951, πριν σηκωθεί για να μιλήσει σ' ένα επίσημο γεύμα, στο Κεμπλ του Καναδά, η τότε πριγκίπισσα Έλισάβετ της Αγγλίας ποντράρισε προσεκτικά τη μύτη της και διώρρωσε το κραγιόν των χειλιών της. Ήταν κάτι φυσικό για μια κοπέλλα, κ' όμως οι άλλοι συνδυαζόμενοι παραρνεύτηκαν — διχώς να καλοξέρουν το γιατί.

Ἀπὸ τότε, λοιπόν, καεὶς δὲν ἔστανε πιά τὴν Ἑλισάβετ τὴν πουντράρη τὴ μύτη της! Τὸ περιστατικό ἐκεῖνο μένει μοναδικό, σὰν θρύλος. Κι ὅμως, ἡ μύτη της δὲν γυαλίζει ποτέ, καὶ τὸ δέρμα της γοργεῖται κάθε γυναικὰ πού τὸ βλέπει. Ἀντιμετώπισε τὰ χιόνια τοῦ Καναδά, χωρὶς νὰ μελανιάσῃ καθόλου, καὶ τὸ φλογερὸ αὐστραλιανὸ ἥλιο, χωρὶς νὰ κοκκινίσῃ. Συγκέντρωσε ἐπανελημέρι μὲνός κι' ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας τὶς ματιές ἐκατομμυρίων θεατῶν, χωρὶς νὰ κутταχτῇ καθόλου σὲ καθρέφτη, γιὰ νὰ βεβαιωθῇ γιὰ τὴν κατάστασιν τοῦ προσώπου της — ὅπως ἔδωκεν κάθε γυναικὰ στὴ θέσι της...

Θεσί της... όσο κι' αν τὸ ἤθελε, δὲν τῆς
 Καμιά ἀπὸ τὶς ὁμοφύλους τῆς, τὴν ἐλάχιστη ἀφορμὴ γιὰ νὰ
 βρῆκε ποτὲ τὸ παραμικρὸ ψευδοί, λοιπόν, ν' ἀπορροῦν ὅλοι πῶς
 τὴν κοινωμοποίητη... Εἶναι φυσικό, πρόσωπό τῆς.
 δὲν φαίνεται ποτὲ κοινωμοποιητὸ

δεν φαίνεται ποτέ κούρασμένο το περιπάτο, όπως π.χ. στην Άκονα και στις επισημότερες περιπτώσεις του Κοινοβουλίου, όταν στέφει της ή στην έναρκτηριο συνεδρίαση του Κοινοβουλίου, όταν εμφανίζεται μπροστά στο φως των κινηματογραφικών μηχανών και της τηλεόρασης, είναι λιγότερο μακιγιαρισμένη από οποιαδήποτε άλλο πρόσωπο του θεάτρου ή του κινηματογράφου. Ότι έχει άπανη και είναι αληθινό, φυσικό, δικό της, κι όχι έργο ισοτι- τουτου καλλωγής.

Διού είναι τα κυριώτερα στοιχεία της ομορφιάς της: τὸ δέρμα της πρώτα, καὶ κατόπιν τὰ μάτια της — μάτια γαλανά, ἀλλὰ μὲ μιὰ ἀπρόσμενη ποίη ἀλλάζει ἀνάλογα μὲ τὴν περίστασι.

Ποιά είναι, λοιπόν, τὰ μυστικά της καλότητος της; Καί πώς μπορεί να κινήται με τέτοια άνεσι κι εμπιστοσύνη, ἐπὶ τόσες ὥρες, χωρίς τὴ βοήθεια τοῦ καθρέφτη ἢ τοῦ μακιγιάζ;

Πρώτα απ' όλα, τόσο αυτή, όσο κι η πριγκίπισσα Μαργαρίτα, έχουν κληρονομήσει το θαυμασίο δέρμα της μητέρας τους, που θυμίζει πορσελάνη της Δρέσδης. Το υγρό κλίμα της Μεγ. Βρετανίας είναι κατάλληλο για τέτοια ροδωμένα δέρματα. Ειδικότερα, το φυσικό αυτό χάρισμα συναντάται σ' όλα τα μέλη της οικογένειας της βασιλομήτορος.

Εξ άλλου, οι δύο πριγκίπισσες έμαθαν από μικρές να μεταχειρίζονται άφθονο νερό και σπασούνι — όχι όμως άλκαλικό κι έρεβιστικό. Σπάζνια βάζουν λιπαρά καλλυντικά, θεωρούν δε το κορπό πλύσιμο έξαιρετικά ωφέλιμο για το δέρμα τους.

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ μιὰ μέρα βασίλισσα, ἡ Ἐλισάβετ διδάχθηκε σχετικὰ νωρὶς τὴν τέχνη τοῦ μακιγιαζ. Μακιγιαριζόταν μόνη της, μὲ πολλὰ ἐπιτυχία καὶ μὲ γούστο στὰ χρώματα, ποὺ ἀκόμα κλείστει τὰ 18 της χρόνια.

Πρέπει να σημειωθεί εδώ, ότι όλα τα μέλη της Βασιλικής Οικογένειας, χρησιμοποιούσαν πάντα ποσό φειδωλά το μακιγιάζ. Μοναδική εξαίρεση αποτέλεσε... ο πατέρας της Έλισαβετ, ο Γεώργιος Στ'. Κατά τα τελευταία χρόνια της ζωής του, στις δημόσιες εμφανίσεις του, μεταχειριζόταν συχνά ένα φθαρύ μακιγιάζ τηλεοράσεως, γι' αυτό κρύβει από τους υπηκόους του τα ίχνη της αρρώστιας του.

ῥῆτις αὐτῆς τοῦτο·
 «Ἐπιδειξίτης ποὺ ἀπέκτησε ἡ Ἐλισάβετ σ' αὐτὴ τὴν τέχνη, φαίνεται ὅταν μελετῇ κανεὶς μιά φωτογραφία της. Οἱ δὲ ὅτι τότε πόσο τέλεια εἶχε τονίσει τὰ χεῖλῃ της, ὥστε νὰ ἀποτελοῦν μελετημένη ἀντίθεσι μὲ τὰ γλυκὰ μάτια της καὶ τὶς μακρείες της βλεφαρίδες.

Κανονικά, στο καθημερινό μακιγιάζ της, χρησιμοποιεί μία κρέμα φουντέ-ντεν, πούντρα με χρώμα ροδακινί και ρόζ κραγιόνι για τα χείλη. Ή πριγκίπισσα Μαργαρίτα βάζει περισσότερο και πιο σκούρο κραγιόνι, κατά τα άλλα όμως, ακολουθεί τους ίδιους κανόνες.

Στην έδεση, η βασιλίτισσα Έλισάβετ μεταχειρίζεται ένα διαφανές ύφρο φόν-ντέ-ντε, που ονομάζεται «Γάλα Τριαντάφυλλων» και πουλιέται στο Λονδίνο περίπου μισή λίρα το μπουκαλάκι. Για την πόλη όμως και για τις κοινωνικές εμφανίσεις της — όταν χρειάζεται να κρατήσει περισσότερο το μακιγιάζ της — βάζει μία κρέμα που λέγεται «γκλαμοτινί», βαρύτερη, με βελουδένια απόχρωση ροδάκινου, που χρωματίζει ελαφρά το δέρμα. Τέλος, όταν ταξιδεύει σε θερμά μέρη, χρησιμοποιεί ένα ειδικό ύφρο φόν-ντέ-ντε, που μένει «ματά» επί πολλές ώρες.

Όταν βάφη τα νύχια της — πράγμα που δεν γίνεται τακτικά — το βερνίκι είναι ροζ ανοιχτό. Λέει μαδάει ποτέ τα φρύδια της.

Δεν μαδάει ποτέ τα φρούτα της.
Έχει τ' αuitιά της τρυπημένα, από το 1951
και φοράει ακουλαρίκια με διαμάντια και σμα-
ράγδια. Τα σκουλαρίκια είναι ή άδυναμία της.
Κατά τα άλλα, φοράει ελάχιστα κοσμήματα —
λίγισι περιπτώσεις.

Τὰ μυθικά της καθ' οὐν
★ ΜΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ ★

Συνήθως δὲν βάζει ἄρωμα, κι' ὅταν τύχη νὰ βάλῃ, τὸ προτι-
μαίει ἐλάφρο, ἐνῶ ἡ πριγκήπισσα Μαργαρίτα ἔχει προτίμησι στὸ
βαρύτερα.

Το χτένισμά της είναι απλό, όσο και το μακιγιάζ της. Η ιδιαι-
αίτερη καμαριέρα της την χτενίζει κάθε μέρα και κατσαρώνει μόνο
τις άκρες των μαλλιών της.

Η προετοιμασία της για την τελετή της Στεφάνιας, δυσκολεψή-
 χη λίγο τους εidoικous που την είχαν αναλάβει. Ακριβώς επειδή
 έχει φυσικά ώραιo δέρμα, τα διάφορα καλλυντικά μπορούσε νά-
 βλάψουν την εμφάνισή της, αντί νά την ωφέλουν. Προηγούμενος
 λοιπόν, οι ειδικοί έκαναν πολλές δοκιμές και πειράματα σ' ένα
 νέο μανεκέν.

Νά πιά μακιγιάρισαν ύστερα τήν Ἐλισάβετ, ὥστε νά τή θάυ-
μάσῃ ὅλος ὁ κόσμος: Ἀρχισαν μ' ἓνα ὑγρό φόν-ιτέ-ν, ροδα-
κινί, ἀλλά πιδ σκούρο ἀπὸ κείνο πού χρησιμοποιοῦν συνήθως.
Πάνω ἀπ' αὐτό, ἔβαλαν ἐλάχιστο ρουζ, ἕως τὰ μάγουλα, σκούρο
πρὸς τὸ μπλε.

«Ιδιαίτερο πρόβλημα αποτέλεσε το κραγιόνι των χειλιών. Έπρεπε να ταϊριάζει, τόσο με το ζωηρό κόκκινο χρώμα που θα φορούσε, πηγαίνοντας στο Άββαειον του Ουεστμίνστερ, όσο και με το πορφυρό που θαβάζε κατά την επιστροφή της. Έπρεπε, όμως, να μην είναι πολύ «χτυπητό», για να μην κάνει ασχημία εντύπωση στην τελέραση. Τέλος, κατασκευάστηκε ένα ειδικό κραγιόνι γι' αυτή την περίπτωση, κόκκινο κι έλαφρο τόνους μπλε γαλάζιου χρώματος, ανάλογα με το χρώμα των ματιών της. Λίγη πούτρα κι ανοιχτόχρωμο «μασκάρ» για τα μάτια, συμπλήρωσε το look της. Ελισάβετ.

πλήρως πενιχρά κι ανοιχτοχρόμιο εργαζόμενης της «Ελίσσας».

Πρέπει να προσδεθείς ωστόσο, ότι η βασίλισσα της «Άγλης» εφαρμόζει ιδιόμενους υγιεινούς κανόνες, που συντελούν, σε διατήρησις της υγείας και της ομορφιάς της: Δεν καπνίζει, δε πίνει (εκτός από λίγο κρασί στο φαγητό της), αποφεύγει τις πατάτες και τα αμυλώδη και τρώει άφθονα χορταρικά. Με διαίτα της αυτή, κατέφερε να περιορίση την περιφέρεια της μέσης της από 65 σε 60 πόντους και να κατεβάσση το βάρος της στα κανονικά για το ανάστημά της 52 κιλά.

A stylized illustration of a woman with blonde hair, wearing a dark, long-sleeved, high-necked dress. She stands with her hands clasped in front of her, looking down at a large, ornate trophy cup that sits on a pedestal. The trophy has a wide, flared top and a decorative band around its middle. The background is a simple, textured wash of green and yellow.



Παρ' ὅλο μας τὸν καύσωνα, δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε.
 ἡμέρες ἐπιδίξουν καὶ νύχτες πὼς περνᾶμε
 κ' ὅτι λαμβάνουν ἀπειροί, μὲ φούρια καὶ μὲ βία,
 εἰδῶν - εἰδῶν διπλώματα, *

εἰδών - εἰδὼν διπλωμάτια. *

Ὁ διπλωμάτης τοὺς, καὶ ἄρχην, λαμβάνουν ὅσοι κι' ὅσες
στὶς ἐπισήμας τῶριζαν ἢ καὶ στὶς ἕξτες γλώσσες
καὶ μὲ χαρὰ μεγάλη τῆς ἡ, ἅς τὴν ποῦν, λίξα
τῆς Νομικῆς τοῦ διπλώμα τοῦ βάξαι στὴν... κοροϊξῇ!
Δικηγορία ἐγίνε, μὲ γαῖα τῆς καὶ στολότης τῆς.
ἀκόμη κι' ἐάν προκείαι νά... κἀπὴν τὸν πελάτη τῆς.
ἀποῦ κι' αὐτὸς εὐχάριστα καὶ προθύμα, ἐν γένει,
στὴ φυλακῇ, γιὰ χάρι τῆς, ἔρτα φορὲς πηγαίνει.
ἀρκεῖ κι' ἐκείνη γὰ τοῦ πῆ δυὸ τρυφερὲς κοινότητες
κι' ἡ φυλακῇ πῶς ἐγίνε μονάχα γιὰ... λεβέντες!

... ἡ Μαρίνα.

Τὸ σχετικό της δίπλωμα λαμβάνει κι' ἡ Μαρίνα,
που μῆνες, τώρα, κοδέται γὰ γίνῃ σωφερίνα
καί παραινέ πλῆσιν μόνη της...
στὰ χέρια τὴν τιμὴν της...
Μὲ τὸ κομπό κουρσάκι της στὰ κέντρα τριγυρίζει.
δράγωνε γὰ προστασία καὶ τοὺς πέτρους... θεοῖζει
καὶ λέγει οἱ περισσότερες, μὲ δόξιν λογικῆς,
πὼς δίπλωμα της ἐπρεπε νὰ πάρη... «κοιτικῆς»!

πὼς διπλώματ' ἔχει. ἡ Μαίρη
 ἀπὸ τῶν ἐξετάσεων, ἑλστικῶν ἐν μέρει,
 βραβεῖον παίρνει ἀγαθὸς καὶ ὠδοντῆς ἡ Μαίρη
 καὶ ἀπὸ τῶν ἐπιμερώματων, ὡς γὰρ ἄλλα τὰ χαράματα.
 ἀλλάζει τῶν γειτόνων τῆς τῆς πιστὴ καὶ τὰ... ῥάμματ'!
 τοὺς κάνει μὲ τὸ στρίγγλιμα γ' ἀνάφρων καὶ γ' ἀστρά-
 ῖων.
 ἢ γὰρ ἐπιδιώκουν τὸ στόμα τῆς γὰρ... ῥάφρων
 καὶ μ' ὅλο τὸ δικαίωμα, ἐν τέλει, γὰρ ζητήσουν
 τῆς... ῥαπτικῆς τὸ διπλώματ' ἢ ἐκεῖνοι γ' ἀποκτήσουν
 *

τῆς... ραπτικής τῶν βασιλῶν *
 Ἐπὶ τὴν ἐποχὴ τῶν πολλῶν βραβείων καὶ ἀριστερίων,
 ὑπάρχει καὶ τὸ ἐπαθλὸν τῶν θείων καλλιστείων
 καὶ βλέπεις τόσες νέες,
 συνήθως Ἀθηναῖες,
 μπροστὰ στὴν ἑλληνόδοκον νὰ συγκαταταίχωνται
 καὶ ἀπ' τὰ πολλὰ τὰ σκέρτα τους οἰκτρῶς νὰ ξεβιδώ-
 νουνται. (νουνται.)
 ὡστόσο μιὰ ταινία τῆς κομμοῦν στὸ ντεκολτέ τους
 καὶ στὰ τῶν ξένων... ταινιών δὲν γίνονται ποτέ τους
 *

καὶ στὰρ τῶν ξενῶν... *

Πολλὲς ὑπάρξεις. ἔπειτα, στὸν στίβον ἀγωνίζονται, ἢ ὡς διεκδικήσεις κυπέλλων ἐμφανίζονται καὶ τρέχουν, κάνουν ἀλματα, ρεκὸρ καὶ πόδια σπᾶνε, ἢ ριχνοῦν ἐπὶ θάλασσα καὶ κοροῦν κολυμπᾶνε. . . . Καὶ τὶς γραμμὲς τοὺς βλέποντας, τὶς τόσο ζηλευτές, τὸ κυπέλλο τοὺς σούρχεται νὰ τὸ οἰκτιρῇς κάλλιστα, ἐφ' ὅσον εἶναι μόνες τοὺς, οἱ γυῖσσοι αὐτὲς γιὰ νὰ τὶς πηξὲ στὰ... κυπέλλο καὶ μονορούφι μάλιστα! *

Βραβεία πολυποικίλα, βάρυτητα καὶ μὴ,
 στὰ τραφερά μας πλάσματα μορφοῦνται γραμμῇ...
 Κ' ἄκους νὰ παίρνουν, ἔξωθεν, βραβεῖον ἐμφανισῶν
 κοιμώσεως, κοιμωγότητος, βραδισματος, κινήσεων!
 Κ' οὐδέποτε ἢ σπάνια ἀκούς σ' αὐτὸν τὸν βίον,
 νὰ παίρνουν κι' ἓνα ἔροιο... μαγειρικῆς βραβεῖον!

Βραβείον και διπλώματα, εν πάση περιπτώσει, υπάρχουν τόσα, σήμερα και πηρην φόρα τόση, ώστε συχνά το βλέμμα σου και το μυαλό θαλαινών! και σε τυλνουν άσχημα κι' έξου γα μνηστευτής, Γιατί μπορεί, άπλούστατα κι' έξου γα μνηστευτής, μια γεαρή που κέρδιζα «βραβείον άρετης» και γα τα κήνης, φίλε μου, στήν παντοριά σου ρυόδο. και γα τα κήνης, φίλε μου, στήν παντοριά σου ρυόδο. ή γα φανής, επ' άπειρον, «με δίπλωμα κορβίδο»!

Εμπορογράφους & Συνεργάστ.



ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΚΑΣΤΕΛΛΟΡΙΖΟ

ΤΟ ΑΓΓΑΙΟ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

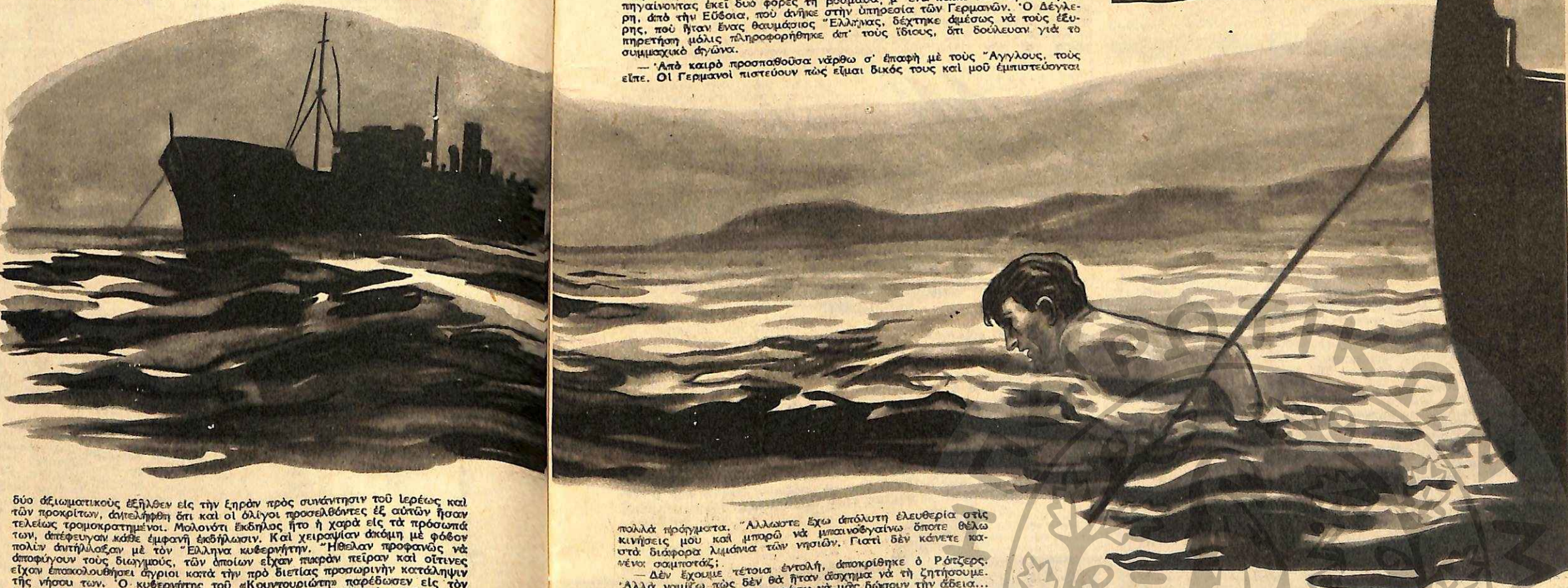
πλάι της φοιτητικής Ιταλίας. Πρόγραμμα που αναπαροδύρισε βέβαια τα

Οι συμμαχικές αυτές διατάξεις έμειναν στο νησί κόπου δύο μήνες, από τραγικούς μήνες, θα μπορούσε να τη κανείς. Γιατί οι Γερμανοί, ενώ έλειπαν να χάνονται μία-μία οι βάσεις τους στο ελληνικό Άρχιπέλαγος, δεν έμειναν διασπαρμένα χέρια. Ξεκινώντας από τη Ρόδο

μου. Στόν ορμόνι
στιγμή ένα μεγάλο άπαιταγωγό, φορτωμένο πυρομαχικά. Εα μπορούσε

ΤΑΥΡΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΚΑΙΝΟΤΟΜΟ ΕΚΔΟΣΗ



Ο Άγγλος έδεσε γύρω στη μέση του τρεις
 χελώνες και πήδησε στο παγωμένο νερό...

— Σας φέρνω ευχαρίστηση για καλό αποτέλεσμα να δώσετε ένα καλό μάθημα στους φριττύρες, είναι μια δόκιμη όρεξη να δώσετε ένα καλό μάθημα στους φριττύρες, είναι μια βολισκεται δγκυροβολημένο αυτήν τη στιγμή ένα μεγάλο απόλυτα σωστό, φορτωμένο πυρομαχικά. Θά μπορούσαν

αυτήν, με την πολυήμερη βοήθεια του μητροπολίτου, συνέχισαν το μυστικό τους πόλεμο για πολλούς μήνες ακόμη. Καί τρεις βροχιόδες πριν απ' την τελική αποχώρησι των Γερμανών από το γαί, έφυγαν για τη Μ. Ανατολή. Ήταν από τις λίγες συμφορές, όπου δεν πληρώσαν την κόλην και τις επιθυχίες τους, με αή

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

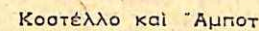
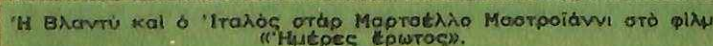
ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ



Πριν μερικές ημέρες, έγινε και μία απρόοπτη μικρή τελετή, που εξελίχισε σε πραγματικό γλέντι στα παρισινά στούντιο, όπου γυρίζεται το φιλμ: «Η Σοφία και το έγκλημα». Έκείνη την ημέρα η νεαρή Βεντέττα έβλεπε τα 17 χρόνια της και νόμιζε, ότι δεν το ήξερε κανείς εκτός απ' τους δικούς της. Φαντάζεστε, λοιπόν, την ευχάριστη έκπληξη της όταν, μπαίνοντας το πρωί στο «πλατώ» του στούντιο για την καθημερινή εργασία, βρήκε να την περιμένει μία τεράστια τούρτα με 18 κερία πάνω, και γύρω της όλο το προσωπικό, με επί κεφαλής τόν σκηνοθέτη, τους γονείς της και τις τρεις αδελφές της με τα παιδιά τους. «Η μικρή τελετή» μετετράπη λίγο αργότερα σε πραγματικό γλέντι με φαγητά, σαμπάνιες, μουσική και χορό, που κράτησε μέχρις αργά το απόγευμα! Κοντά στις άλλες επιτυχίες της η Μαρίνα έχει αποκτήσει τώρα και τον τίτλο της «περισσότερο φωτογραφημένης» νέας



— "Ὅ,τι κι ἂν ζήτησα μέχρι σήμερα ἀπὸ τῆ Θεᾶ Τύχῃ, μοῦ τὸ ἔδωσαν πρόθυμα, λέει ἡ Μαρίνα. Δίδωλο δὲν μ' ἐνδιαφέρει· ἂν θὰ παντρευτῶ, πότε καὶ ποῖον κι' οὔτε κάνω θυνεῖρα γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό, παρ' ὅλο πὺν οἱ δικοί μου μὲ πιέζουν. Ἐκείνο πὺν μ' ἐνδιαφέρει! Ἄμεσα αὐτὴ τῇ στιγμῇ, εἶναι τὸ...δίπλωμα τῆς σωφρονίστας!



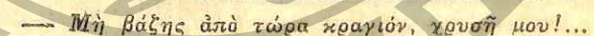
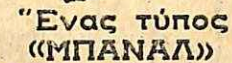
τὰ νεώτερα
τῶν ἀσπερων

Σύντομες εἰδησοῦλες

ἀντιλέγει·
 ὁ Ἰησοῦς λέγει πρὸς αὐτὸν· ὁ δὲ
 θυλλοὶς τῆς ὁποίας με τὸν πρίγκη-
 πα ραίνει τὸ Μονακὸν εἶχε ἀπα-
 σχολῆσαι ἐπὶ μακρὸν τῇ διεθνῇ
 κοινῇ γνώμῃ καὶ τὴν ὁποία ὁ δη-
 μοσιογράφος πιστεύει κατόπιν ἐ-
 ρωτημένην με τὸν Γκάρο Κούπερ.
 Εἶναι τώρα σ' ἀλήθεια ἐρωτημέ-
 νη με τὸν Γάλλο συνάδελφόν τις
 Ραυμόν Πελλεγκριν. Οἱ δύο καλ-
 λίτεχνες σκοπεύουν νὰ παντρευτοῦν
 στὶς ἀγῶνες τοῦ φθινοπορίου.

★ Η πρωταγωνίστρια του φιλμ «Κάρμην Τζέινς», η μαύρη στάρ Ντόροθι Ντάντριτζ, που έγινε κατενθουσιασμένη από το κλίμα της Κιανής Άκτις, δέχτηκε με προθυμία να τραγουδήσει το καλύτερο σ' ένα μεγάλο κοσμικό θέατρο του Μόντε Κάρλο.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ



2

**ΤΟΥ
ΦΟΥΖΑΤΣΟ
ΚΟΓΙΑΜΑ**

27



Τα μάτια του παιδιού

Οι πιο συνηθισμένες οφθαλμικές παθήσεις των βρεφών

Μπορούν να δουν τα νεο-γεννητά παιδιά; Όχι, γιατί στην αρχή η όρασή τους είναι θολή. Βλέπουν έξ' αλλού όλα τα πράγματα ανάποδα, γιατί ο εγκέφαλός τους δεν έχει αποκτήσει ακόμη την ικανότητα ν' αντρεφίσει τις αντίστροφες εικόνες που σχηματίζονται μέσα στο μάτι. Επίσης, βλέπουν χωριστά με το κάθε μάτι. Είναι ανικανά δηλαδή ως το τέλος του πρώτου έτους της ζωής τους να συνενώσουν τις εικόνες από τα δύο μάτια σε μια μονάχα - κι' έτσι ν' αποκτήσουν την αντίληψη του βάθους. Στους πρώτους μήνες, οι ασταθείς κινήσεις των ματιών του βρεφους το κάνουν ν' αλλοιωμένη προσωρινά, μολονότι δεν έχει καμμία φυσική ανωμαλία. Ο συντονισμός των κινήσεων των δύο ματιών γίνεται τον τέταρτο έως πέμπτο μήνα, ή και αργότερα ακόμη. Αν όμως συμπληρώνοντας το 1½ έτος, το παιδί εξακολουθή ν' αλλοιωμένη, θα πη ότι υπάρχει κάποια κληρονομική αδυναμία των μυών του ενός ματιού, ή μία βλάβη που συνέβη κατά τη γέννησή του.

Ο στρόβιλος αυτός διακρίνεται κυρίως όταν το παιδί είναι κουρασμένο ή νυσταγμένο. Άπαντάτα ο' ένα ποσοστό 1½ τοίς εκατό του συνόλου των παιδιών καί χρειάζεται ειδική θεραπεία, με έγκριση ή με ματωγυαλίστη ή με κατάλληλες ασκήσεις των ματιών. Αν παραμεινεί η ανωμαλία αυτή, μπορεί να προκαλέσει αιχμής-αίχμη μόνιμη τύφλωση του ασθενέστερου ματιού.

Πολλά βρέφη έχουν ένα πρόσθετο πετάκι που σκεπάζει ένα μέρος του ματιού, κοντά στη μύτη, και κάνει να φαίνεται το παιδί αλλοιωμένο. Είναι η λεγόμενη «έπικανθίς». Όσο μεγαλώνει το παιδί, διορθώνεται συνήθως μόνη της αυτή η ανωμαλία.

Τα περισσότερα βρέφη παρουσιάζουν προσωρινά, βλέπουν δηλαδή με δυσκολία τα κοντινά αντικείμενα, γιατί ο βολβός των ματιών τους είναι μικρός. Όταν φτάσουν όμως σε ηλικία 6 ετών, η όρασή τους έχει γίνει πια κανονική.

Αντίθετα, η μυωπία, που υπάρχει στα 8 τοίς εκατό των μικρών παιδιών, αυξάνεται με την ηλικία.

Τόσο η μυωπία όσο και η πρεσβυωπία παρουσιάζουν μία κληρονομικότητα. Τα παιδιά λοιπόν γονέων μυωπών πρέπει να υποβάλλονται κάθε τόσο σε οφθαλμιατρική εξέταση, για να φερέσουν εγκαίρως γυαλιά αν παρσάτη ανάγκη.

Πρέπει να σημειωθεί ότι υπάρχουν σήμερα γυαλιά θοραύστα, ακίνδυνα, που μπορούν να τα φορέσουν τα μικρά παιδιά από τον δέκατο έκτο μήνα τους.

Η ανωμαλία που λέγεται «α-χρωματοψία», συναντάται στα 4% των αγοριών, ενώ είναι δέκα φορές σπανιότερη στα κορίτσια. Συνίσταται σε ανικανότητα των ματιών να διακρίνουν ένα ή δύο από τα βασικά χρώματα (κόκκινο, πορτοκί, μπλε). Η αιτία της δεν έχει βρεθεί ακόμη. Πάντως, είναι φρόνιμο ν' ανακαλυφτείται εγκαίρως στα παιδιά, γιατί μπορεί να διορθωθεί κάπως με μία έλαστική από νυρίς.

Αν τα μάτια του παιδιού δ-

κρύζουν συχνά, δίχως λόγο, είναι πιθανότατο ότι έχει αποφραχθεί η διέξοδος των δακρυϊκών αδένων προς το εξωτερικό της μύτης κι' έτσι τα δάκρυα ξεχύνονται όλα μέσα στα μάτια. Συνήθως, μπορούμε να την ξεφράξουμε πιέζοντας τη γωνία του ματιού, από πάνω προς τα κάτω. Αν όμως επείμνη η δακρύρροια επί πολλούς μήνες, υπάρχει τότε κάποια μόνιμη ανωμαλία, για την οποία είναι αρμόδιος ο οφθαλμίατρος.

Τα μικρά παιδιά, υποφέρουν συχνά από κριθάρρα - αποτέλεσμα τοπικής μολύνσεως των βλεφάρων με πυογόνα μικρόβια. Συνήθως, το κριθάρρα περνάει μόνο του, αφού ωριμάσει και σπάσει, χωρίς να χρειαστεί ειδική θεραπεία.

Για ν' ανακουφίζεται στο μεταξύ το παιδί, του κάνετε ζεστά λουτρά του ματιού. Ο γιατρός μπορεί να συστήσει μία αλοιφή με αντιβιοτική (πενικιλίνη συνήθως), για να επιταχυνθεί η θεραπεία και ν' αποφευχθεί η ζαναρμόλυνση. Υπάρχουν δε τώρα ειδικά έμβολια, για τα παιδιά που βγαίνουν συχνά κριθάρρα.

Το πρόβλημα των βλεφάρων είναι κοινό στα βρέφη, γιατί οι χαλαροί ιστοί τους μπορεί εύκολα να συγκεντρώσουν μία μικρή ποσότητα υγρών του σώματος και να πρηστούν. Δεν έχει όμως συνήθως μεγάλη σημασία αυτό το σύμπτωμα. Αν παρουσιασθεί ξαφνικά και περιόριζεται στο ένα μάτι, οφείλεται μάλλον σε αλλεργία, προερχόμενη από κάποιο φαγητό ή από τσίμπημα έντομου. Αν όμως υπάρχει και στα δύο μάτια συγχρόνως, μπορεί να είναι σημείο ανωμαλίας των νεφρών ή γυμορίτιδος.

Όταν η κόρη - ή ένα μέρος της - φαίνεται γκριζα ή άσπρη, μπορεί να πρόκειται για καταρράκτη. Μικρές αδιαφανείς κουκκίδες δεν έχουν σημασία και υπάρχουν στα περισσότερα παιδιά, χωρίς να γίνονται συνήθως αντιληπτές. Σε μερικά όμως βρέφη, η αδιαφάνεια είναι έκτακτη και εμποδίζει την όραση. Σε τέτοιες περιπτώσεις, θ' αναλάβει τη θεραπεία ένας οφθαλμίατρος. Μπορεί να χρειαστούν κατάλληλα γυαλιά. Αν η κατάσταση επιδεινωθεί, κινδυνεύει το παιδί να χάσει την όρασή του από αυτό το μάτι.

Οι καταρράκτες αυτοί των βρεφών προκαλούνται από ωριμμένες ασθένειες της μητέρας κατά τους τρεις πρώτους μήνες της εγκυμοσύνης. Για ν' ανακουφιστούμε λοιπόν, θα καλέσετε το γιατρό όταν το παιδί σας παρουσιάσει ένα ή περισσότερα από τα εξής συμπτώματα: στρόβιμο, κοκκίνισμα των βλεφάρων και «κρούστες», επίμονη δακρύρροια, υπερβολική εξόγκωση των βολβών, προεμένα βλεφάρρα, κοκκινισμένα μάτια, συνεχείς μετακινήσεις του βολβού, κλπ.

Η περιτομή και ο καρκίνος της μήτρας

Ο καρκίνος της μήτρας παρουσιάζει, ως γνωστόν, μεγάλη διάδοσι μεταξύ των γυναικών. Σχετικά με τη μορφή του καρκίνου, ο δόκτωρ Βύντερ κι' οι συνεργάτες του έκαναν μερικές ενδιαφέρουσες

και πολύ περίεργες παρατηρήσεις στο αντικαρκινικό νοσοκομείο της Νέας Υόρκης. Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις αυτές, οι Ισραηλιτίδες κι' οι μουσουλμανίδες προσβάλλονται από καρκίνο της μήτρας σε πολύ μικρότερη αναλογία από τις γυναίκες άλλων φυλών. Από τις παρατηρήσεις αυτές, ο δόκτωρ Βύντερ έδωσε το συμπέρασμα ότι παντού όπου οι άντρες έχουν υποστολή περιτομή, οι γυναίκες προσβάλλονται σπανιότερα από καρκίνο της μήτρας.

Είναι αξιοσημείωτο επίσης ότι και οι άνδρες που έχουν υποστολή περιτομή προσβάλλονται σπανιότερα από καρκίνο των γεννητικών οργάνων.

Φαίνεται επίσης ότι και η ηλικία της έναρξεως των σεξουαλικών σχέσεων έχει σημασία. Οι γυναίκες π.χ. που αρχίζουν να έχουν σεξουαλικές σχέσεις από την ηλικία των δεκάξι χρόνων κινδυνεύουν να πάθουν καρκίνο της μήτρας, δυο φορές περισσότερο από τις γυναίκες που άρχισαν να έχουν τέτοιες σχέσεις μεταξύ 20 και 25.

Αν τα συμπεράσματα αυτά αποδειχθούν και από άλλες παρατηρήσεις σωστά, τότε θα πρέπει ν' απαγορευθεί ο γάμος στις γυναίκες κάτω των 20 χρόνων.

Ένα ινδικό φυτό θεραπεύει την υπέρταση

Σύμφωνα με τις τελευταίες διενεργείες στατιστικές, οι ασθένειες της καρδιάς αποτελούν τον υπ' αριθμό 1 έθρο της ανθρωπότητας. Επί 100 ατόμων που υποφέρουν από την καρδιά τους τα 95 πάσχουν από υπέρταση και αρτηριοσκλήρωση και πέντε μόνον από όξεις ρευματισμούς ή ουρική.

Οι στατιστικές δείχνουν, εξ' άλλου, ότι οι γυναίκες παθαίνουν αρτηριακή υπέρταση συχνότερα από τους άνδρες. Οι άντρες, όμως, μ' όλο που προσβάλλονται σε μικρότερη αναλογία, παρουσιάζουν μεγαλύτερη θνησιμότητα.

Οι καρδιοπάθειες, σύμφωνα με

τις στατιστικές πάντοτε, έκδηλονται συνήθως κατά το χειμώνα. Κατά τους ψυχρούς μήνες του έτους εμφανίζονται επίσης οι σοβαρότερες κρίσεις. Χάρη στα αντιβιοτικά, τα 85% των ασθενών που πάσχουν από ενδοκαρδίτιδα μπορούν σήμερα να σωθούν.

Προκειμένου για την υπέρταση, δοκιμάζεται τελευταία ένα νέο φάρμακο που παράγεται από ένα ινδικό φυτό, τη ερασουλόφισα.

Ένα νέο φάρμακο εναντίον του λέζυγκας

Στη Γαλλία δοκιμάστηκε ένα καινούργιο φάρμακο εναντίον του λέζυγκας, ή χλωροπρωκίνη ή λαργακτύλ. Επί 50 ασθενών οι 46 θεραπεύθηκαν τελείως. Μερικοί από αυτούς υπέφεραν από έπιμυο λέζυγκας από 6 ή από 9 μήνες.

Η θεραπεία της υπνοβαξίας

Η μόνη θεραπεία που μπορεί να εφαρμοσθεί για την υπνοβαξία, είναι ο υπνωτισμός σε συνδυασμό με την ψυχανάλυση. Ένας ειδικός ψυχολόγος υπνωτίζει τον άρρωστο και, εφαρμόζοντας την ψυχανάλυση, ανακαλύπτει ποιες αιτίες τον αναγκάζουν να υπνοβατεί, γεγονός που αποτελεί το σημαντικότερο βήμα για τη θεραπεία του.

Μία συνέπεια του «ριμφέν»

Η «περιφερική νευρίτις» είναι μία δονηρή φλόγωση των νεύρων, που εκτείνονται από τη σπονδυλική στήλη προς την επιφάνεια του σώματος. Οφείλεται σε συχνότατα σε ανεπάρκεια βιταμίνης Β6 (πυριδοξίνη). Η Ισπανοειδή λοιπόν, το γνωστό αντιφυματικό φάρμακο (ριμφέν), προκαλεί κάποτε υπερβολική απώλεια αυτής της βιταμίνης από τον οργανισμό. Έτσι εξηγείται η εμφάνιση συμπτωμάτων περιφερικής νευρίτιδας στα 40% των φυματικών, που παίρνουν το φάρμακο αυτό. Για να προληφθούν, αρκεί να χορηγηθεί συγχρόνως και βιταμίνη Β6, μαζί με την Ισπανοειδή.



Ο «ΑΦΟΒΟΣ ΤΟΚΕΤΟΣ»

Στα δυο συνέδρια γυναικολόγων που έγιναν τελευταία στη Γερμανία συζητήθηκε η μέθοδος του «άνευ φόβου τοκετού» του Γερμανού μαιευτήρος δόκτορος Χούμπερ Λόμερ. Ο «αφόβος τοκετός» είναι κατά τον κ. Λόμερ, η επίσημη μέθοδος του φυσικού τοκετού, τόσο σε όσον αφορά τον τρόπο της προπαρασκευαστικής καταλληλότητας. Ψυχικά, ψυχικά όσο και σωματικά, για τον τοκετό τις επιπτώσεις. Με τη μέθοδο του κ. Λόμερ, οι γυναίκες που φοβούνται τον τοκετό, με απαλάσσονται τις από το φόβο του τοκετού και σωματικά, με διάφορες σωματικές ασκήσεις, που θα καταστήσουν πιο ισχυρούς και ελαστικούς τους κοιλιακούς μύς. Με τη μέθοδο του κ. Λόμερ, οι γυναίκες που φοβούνται τον τοκετό, περιορίζονται στο ελάχιστο και διαρκούν μόνο ελάχιστα λεπτά της ώρας. Στη φωτογραφία μας μία ευτυχισμένη μητέρα, λίγα λεπτά μετά τον τοκετό της, με τη μέθοδο Λόμερ.

Ο' ιδρώτας είναι ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ

Πώς θα απαλλαγείτε από τις δυσάρεστες συνέπειές του

Το πιο συνηθισμένο θέμα, τώρα το καλοκαίρι, είναι ένας ιδρώμενος άνθρωπος. Υπάρχουν, όμως, αρκετοί που θεωρούν τυχερό τον εαυτό τους, επειδή δεν ιδρώνουν.

Η εφίδρωση, ωστόσο, είναι μία απαραίτητη λειτουργία του οργανισμού και δεν δικαιολογείται καμμία ανησυχία, όταν οι αιτίες που την προκαλούν είναι φυσιολογικές. Ακόμη κι' αυτό που νομίζουν, ότι είναι απαλλαγμένοι από τον ιδρώτα, ιδρώνουν χωρίς αυτό να γίνεται φανερό με την χαρακτηριστική υγρασία, που καλύπτει το δέρμα σε τέτοιες περιπτώσεις.

Αρκεί να φαντασθούμε, ότι ακόμη και τις πιο κρύες μέρες του χειμώνα, το ανθρώπινο σώμα απαλλάσσεται από την παρουσία έκτατο δρασίων ιδρώτα μέσα σ' ένα 24ωρο, ενώ τις ζεστές ημέρες, το ανθρώπινο σώμα μπορεί να βγάλει τριακόσια δρασία ιδρώτα στο ίδιο διάστημα. Οι περισσότεροι άνθρωποι νοιώθουν τον ιδρώτα από την ελαφρά υγρασία που καλύπτει τα μέλη τους, ενώ σε άλλους, ο ιδρώτας στεγνώνει άμεσα, μόλις βγει από τους πόρους.

Για να απαλλάσσεται από τον ιδρώτα, ο οργανισμός μας διαθέτει δύο ειδών αδένες: τους έκκριτικούς και τους απεκκριτικούς. Οι έκκριτικοί, δηλαδή οι πόροι, είναι δεκαπέντε περίπου εκατομμύρια και είναι σκορπισμένοι σε όλο το σώμα. Εκκρίνουν ένα ασήμαντο υγρό και σκοπός τους είναι να χαμηλώνουν την θερμοκρασία του σώματος, όταν βρίσκεται σε ζεστό περιβάλλον. Διαφορετικά, η θερμοκρασία του θα έφθανε σε άβυσσους και επικινδύνωνά υμν.

Οι απεκκριτικοί αδένες είναι υπεύθυνοι για τον ιδρώτα, που, συνήθως, αναδίδει μία δυσάρεστη οσμή. Αναπτύσσονται κατά την διάρκεια της εφηβικής ηλικίας και λειτουργούν σε όλη την διάρκεια της ήβης. Οι αδένες αυτοί βρίσκονται κυρίως στις μασχάλες, στο άνω μέρος των ποδιών και, στις γυναίκες, στο στήθος. Ο ιδρώτας που εκκρίνουν, είναι εκείνος που προκαλεί ενοχλήσεις και γι' αυτό χρειάζεται προσοχή.

Πολλές και διάφορες αιτίες προκαλούν την εφίδρωση. Υπάρχουν, κατ' αρχήν, οι φυσιολογικές αιτίες, που είναι και οι πιο συνηθισμένες. Ο ζεστός καιρός, η διαρκής κίνηση και η εργασία με ένδυμα περισσώτερα από το κανονικό και το υπερβολικό πάχος, προκαλούν πάντοτε υπερβολική εφίδρωση. Προς το τέλος της εγκυμοσύνης, εξ' άλλου, και κατά τη διάρκεια της περιόδου, οι γυναίκες ιδρώνουν περισσότερο από το κανονικό.

Το ζεστό τσάι και το γάλα προκαλούν εφίδρωση, όταν τα πίνουν κανείς σε μεγάλες ποσότητες. Το ίδιο συμβαίνει και με τις ασπιρίνες, το υπερβολικό κάπνισμα, καθώς και όταν η θερμοκρασία του σώματος α-

νεβαίνει. Στην εφίδρωση, εξ' άλλου, συντελούν και ψυχολογικοί λόγοι, όπως ο φόβος, η ανησυχία, ο ένθουσιασμός και η έλξη. Όταν πρόκειται π. χ. να έχουμε μία συνάντηση ή συζήτηση, που την περιμένουμε με αγωνία, τα χέρια μας ιδρώνουν.

Όρισμένες οργανικές ανωμαλίες - συνήθως δερματικές παθήσεις - προκαλούν την εφίδρωση που συνοδεύεται από δυσάρεστη οσμή. Η εμφάνιση του υπερβολικού ιδρώτος μπορεί να παρατηρηθεί σε διάφορα σημεία του σώματος, όπως π. χ. στο γυμνό μέρος του κρανίου - δηλαδή την φαλάκρα - και οι αιτίες, που την προκαλούν είναι καμμία φορά παράξενες και ανεξήγητες.

Η φαλάκρα κάποιου μεγάλου άνδρος π. χ. ιδρώνει κάθε φορά που έτρωγε... μαρμελάδα!...

Πιο συχνά, όμως, η υπερβολική εφίδρωση παρατηρείται στα πόδια, που αναδίδουν μία χαρακτηριστική μυρωδιά και καταλήγει στον έρεθισμό του δέρματος, δημιουργώντας ακόμη και πληγές.

Όσο κι' αν φανή παράξενο, επίσης, ώριμες από τις τριτοφές που τρώμε - όπως τα κρεμμύδια - επηρεάζουν τον ιδρώτα και του προσδίδουν μία χαρακτηριστική μυρωδιά, άλλοτε ευχάριστη και άλλοτε δυσάρεστη.

Γι' αυτό και οι γυναίκες της αρχαίας Ρώμης, έπαιρναν τακτικά μερικές σταγόνες τερεβινθέλαιου, ώστε η αναπνοή και ο ιδρώτας τους να μυρίζουν τριαντάφυλλο!...

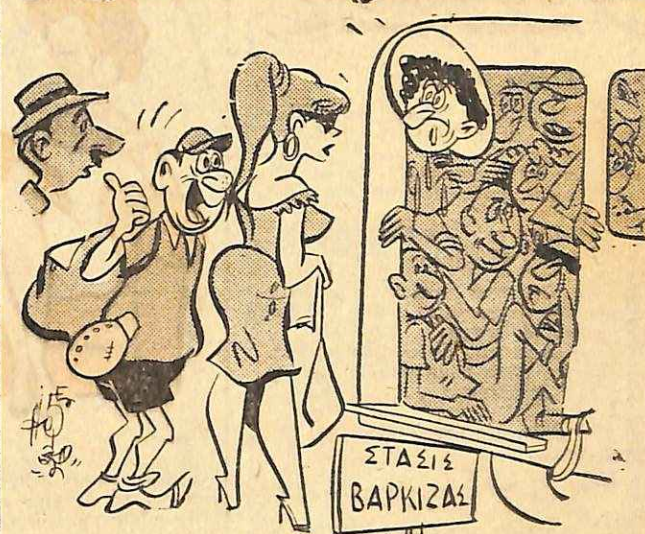
Για τον φυσιολογικό ιδρώτα, λοιπόν, δεν υπάρχει κανείς λόγος να ανησυχούμε - αντίθετα, μάλιστα, θα πρέπει ίσως να ανησυχούμε, όταν δεν ιδρώνουμε καθόλου. Στις άλλες περιπτώσεις, πάλι, είναι απαραίτητο να εξακριβωθεί από πού προέρχεται η εφίδρωση και να ληφθούν τα απαραίτητα μέτρα για τη θεραπεία της. Υπάρχει, όμως, μερικές γενικές συμβουλές, που, όταν ακολουθούνται, ελαφρώνουν πολύ το μαρτύριο του ιδρώτα.

Στην απαλλαγή από την δυσάρεστη οσμή των ποδιών, υποβοηθεί πολύ το διαδοχικό βούτημά τους σε ζεστό και κρύο νερό, ή ένα λουτρό που περιέχει μία ελαφρά διάλυση υπερμαγγανικού καλίου. Αλλά, όταν τα πόδια και οι μασχάλες είναι καθαρά, η μυρωδιά του ιδρώτος γίνεται συχνά δυσάρεστη.

Τότε, αυτό οφείλεται στο ότι τα παπούτσια δεν είναι καθαρά. Περιέχουν δηλαδή μικρόβια, που αλλοιώνουν την μυρωδιά του ιδρώτος. Σε αυτές τις περιπτώσεις, η καλύτερη λύση είναι να βρέξουμε ένα πανί σε διάλυση δέκα τοίς εκατό φορμαλίνης και να το αφήσουμε για είκοσι τέσσερις ώρες μέσα στα παπούτσια.

Για την εξουδετέρωση του ιδρώτα στις μασχάλες, είναι προτιμότερο το τακτικό ξύρισμα των τριχών, παρά η χρησιμοποίηση αποτριχωτικών. Αν σιμοποιείται να βγίητε το άπνευστο, προτιμάται να βγίητε τις μασχάλες με ένα σφουγγάρι ή πανί βρεμένο σε ζεστό νερό και κατόπιν πασπαλίμετε τις ελαφρά με κοινό τάλκ.

Τελειωτοθεραπεία



Μη στεναχωριέσαι, αγάπη μου, με και δεν χωράμε. Εγώ θα έρθω με το άλλο λεωφορείο!



Σου κάνω όρεο, βρε γυναίκα! Ούτε το είδα εδ' εγώ του παιδιού!...



Έμένα ο Θανάσης μου είναι πολύ προοδευτικός! Τώρα χει περπάι να μου πάση ηλεκτρική σκούπα!



Πάλι καλά...

— Κυρία μου, τὰ θεριά μου συλλυπητήρια γιὰ τὸ θάνατο τοῦ συζύγου σας!

— Εἶμαι ἀπαρηγόρητη! "Υστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες μόνο πού ἦμαστε παντρεμένοι..."

— Τὸν δύστυχο! "Ας εἶναι. Δὲν ὑπέφερε καὶ πολλὸν καιρὸ..."

— Λές ὅτι σοῦ χρεωστῶ πενήντα δραχμές. Δὲν τις θυμάσαι. Πότε μού δάψαις αὐτὰ τὰ λεφτά;

— Μιὰ μέρα πού ἦσουν μεθυμένοις.

— "Α, ναι, τώρα θυμήκα, Μὰ κι' ἐγὼ σοῦ τις ἐπέστρεψα..."

— Πότε;

— Μιὰ ἄλλη μέρα πού ἦσουν κι' ἐσύ μεθυμένος...

— "Εχετε, λοιπόν, λογαριασμὸ μὲ τὴ γυναίκα σας στὴν Τράπεζα;"

— Ναι, "Εγὼ καταθέτω κι' ἐκείνη ἀποσύρει..."

— "Ἡ κόρη: Νουίτζω, μαμὰ, πὼς ὁ Τάκης δὲν εἶναι γιὰ μένα. Εἶναι καλὸ παιδί, ἀλλὰ ἀθρησκός, τομερὰ ἀθρησκός. Π. χ. δὲν πιστεύει ὅτι ὑπάρχει κόλασι!"

— "Ἡ μητέρα: "Ὅσο γι', αὐτό, τί σὲ νοιάζει; Ὁ ἀναλάδουμε κι' οἱ δύο μας νὰ τοῦ βγάλουμε ἀπὸ τὸ μυαλό αὐτὴ τὴν ιδέα!..."

— "Ἡ ράφτρα στὸ χειροῦργο: Πὼς θὰ μού κόψετε τὴν κοιλιά, γιατρέ; Κουφοδελονιά ἢ ψαροκόκκαλο;"

— "Ἡ σὺ ζυγός: Θυμάσαι, ἀγάπη μου, τὴν ἡμέρα πού γνωριστήκαμε, σὲ κάποιο γεῖμα;"

— "Ὁ σὺ ζυγός: Ναι, Περσεφόνι μου. Καθόμαστε δεκατρεῖς στὸ τραπέζι..."

— Στὸ ζαχαροπλαστεῖο.

— Μὰ, γκαρσόν, ὁ λογαριασμὸς εἶναι 13 δραχμές μονάχα. Γιατί μας βάζεις 14;

— "Ὁ, μὲ συγχωρήτε! Φοβήθηκα μήπως εἴσατε προληπτικός..."

— Κύριε Μπαρμπουνίδι; Τί χάλια εἶν' αὐτά; Ψαρεύεις μὲ τὰ πόδια μέσα στὸ νερό;

— Εἶναι γιὰ νὰ δείξω στὰ ψάρια τίς διαστάσεις τῶν ποδιῶν μου. Τρία παπούτσια ἐπιάσα ὥς τώρα μὲ τὴν πετονιά μου καὶ κανένα δὲν ἔρχεται στὰ πόδια μου!...

— "Ἡ γυναίκα μου παίξει πιάνο..."

— "Ἡ δική μου βιολί..."

— "Εσύ εἶσαι τυχερός, γιατί μπορεῖς νὰ τὸ πετάξεις ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο!..."

— "Ὁ κ. Μπούμπης συναντᾷ μετὰ τὰ μεσάνυχτα τὸν κ. καὶ τὴν κ. Χασομέρη νὰ στέκουν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς βίλλας τους."

— Τί πάθατε; Χάσατε μήπως τὸ κλειδί;

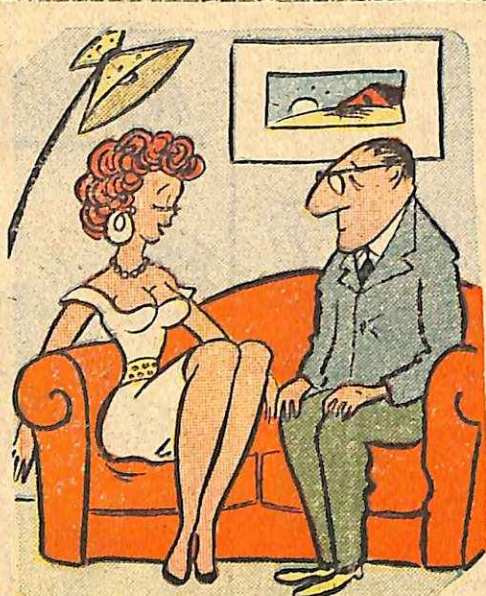
— "Οχι. Ἀγοράσαμε ἕνα μαντρόσκυλο καὶ δὲν ἡς ἀφίνει νὰ μποῦμε μέσα!"

— "Ἡ κυρία Χουφταλίδη δείχνει στὸ Ντίμ μιά φωτογραφία της, πού τὴν παριστάνει ὑπευθύνε στα γόνата τῆς υπέροας της."

— Κυττάζετε με καλά, λέει μὲ σκέρτσσο. Εἶναι ποῖν ἀπὸ τριάντα χρόνια!...

— Καὶ ὁ Ντίμης ἀφρονιμένος:

— "Ὅσοφω φωτογραφία! Καὶ ποῖν εἶναι τὸ κοριτσάκι πού κρατᾷτε στὰ γυφτά σας!..."



— Τὸ περισσότερο πού θέλω νὰ σᾶς παντρευτώ, κύριε Μιχαήλ, εἶναι ἐπειδὴ ἔτσι θὰ μπορῶ νὰ βγαίνω τὰ βράδια χωρὶς νὰ ζητῶ τὴν ἀδεία τῆς μητέρας μου!...



ΥΠΑΙΘΡΙΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

— Ψιτ! "Ενα ἐνσταντανέ!..."



— "Ερχεται ἡ κυρία! Κάνε πὼς δὲν με εἶδες!..."

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιὰ τίς γυναῖκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

"Ενας ἀπ' τοὺς κινδύνους τοῦ ὑπαίθρου καὶ τοῦ ἡλίου γιὰ τὴν ἐπίδερμίδα σας — ἰδίως ἀν τὴν ὀλίγη με λάδια προστατευτικά ἀπ' τὸ ἡλιόκαμα — εἶναι νὰ διασταλῶν ὑπερβολικὰ οἱ πόροι της καὶ νὰ ἐμφανισθοῦν τὰ τόσο ἀσχημα μ.ε.μ.ε. σημάδια. Γιὰ νὰ τ' ἀποφύγετε ὅσο τὸ δυνατόν, χρησιμοποιεῖτε μιὰ καλὴ τονωτικὴ καὶ στυπτικὴ λοσιόν. Ὅχι ὁμῶς πρὶν ἐκτεθῇτε στὸν ἥλιο καὶ στὸν ἀέρα, ἀλλὰ ὕστερα, τὸ βράδυ — οὐδέποτε δὲ ὅταν ἔχετε ἰδρώσει πολὺ ἢ ὅταν ἔχετε μείνει πολλὰς ὥρες στὸν ἥλιο.

Ἀφοῦ καθαρίσετε καλὰ τὸ πρόσωπό σας μὲ μιὰ κρέμα καθαρισμοῦ καὶ τὸ σκουπίσετε μὲ τοιγαρόχαρτο ἢ μ' ἕνα πολὺ μαλακὸ ὕφασμα, τὸ περιὰτε μ' ἕνα βαμπακί, μουσκεμένο σὲ κρύο νερό καὶ ατυμένο. Ἐπειτα δὲ βουτηγμένο στὴ στυπτικὴ λοσιόν. Μὴν παραλείψετε νὰ περάσετε τὸ βαμπακί αὐτὸ καὶ πάνω ἀπ' τὰ κλεισμένα βλέφαρά σας. Θὰ νοιώσετε ἀμέσως δροσιὰ καὶ ξεκούρασι τοῦ δέρματος, πού εἶχε γίνῃ χαλαρὸ καὶ ἀνοῖο ἀπ' τὴ διαστολὴ τῶν πόρων κι' ἀπ' τοὺς πολλοὺς ἰδρώτες.

Τὸ καθάρισμα τοῦ προσώπου

"Ὅταν γυρίζετε ἀπ' τὴν ἐξοχὴ στὴν πόλι, μὴ ξεχάσετε νὰ καθαρίσετε τὸ πρόσωπό σας μ' ἕνα βαμπακί βρεγμένο μὲ αἰθέρα. Μὴν τὸ ἐπαναλάδετε ὁμῶς συχνότερα ἀπὸ μιὰ φορὰ τὸ μῆνα, γιατί δὲν θὰ τὸ ἀνεχθῇ τὸ δερμα σας, ἰδίως δὲ ἀν εἶνε λίγο στεγνόν.

Αὐτὸ μεταχειρίζονται κι' οἱ ἡθοποιοί, δταν θέλουν νὰ καθαρίσουνε τελειῶς τὸ πρόσωπό τους ἀπ' τὰ ἴχνη τοῦ μακιγιάζ. "Επειδὴ ὁμῶς κάνουν συχνὰ κατάχρησι, τὰ χρώμα τους γίνονται χλωμὰ κι' ἀρρωστημένο καὶ τὸ δερμα τους πρόωρα γερασμένο.

Τὰ κατκάθια τοῦ καφέ

Τὰ κατκάθια τοῦ καφέ μποροῦν ν' ἀντικαταστήσουν περίφημα τὴ σόδα καὶ τὸ σαπουνί, ἢ νὰ χρησιμεύουν ὡς καύσιμη ὕλη.

Ἀν τὰ ρίξετε, ὕγρα, πάνω σ' ἕνα σκούρο χαλὶ καὶ τὰ σπρώξετε παντοῦ μὲ τὴ σκούπα, ἀπορροφῶνε τὴ σκόνη καὶ ζωηρεύουν τὰ χρώματα. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο μπορεῖτε νὰ καθαρίσετε καὶ τὰ πλακάκια τῆς κουζίνας.

Γιὰ ν' ἀπολυμανθῇ καὶ νὰ ξεμυρίσῃ ὁ νεροχύτης σας, τρίψτε τον μὲ κατκάθια τοῦ καφέ καὶ μὲ ὁριστὸ νερό.

Γιὰ νὰ καθαρίσετε μπότηλις ἀπὸ λάδι ἢ ἀλλὴ λιπαρὴ οὐσία, ρίχνετε μέσα ὕγρα κατκάθια καὶ τίς κουνάτε καλά. Μὲ τὰ ἴδια κατκάθια μπορεῖτε νὰ καθαρίσετε καὶ νὰ γυαλίσετε τὰ μέταλλα.

Τέλος, νὰ ἑνας τρόπος γιὰ νὰ ἐξοικονομήσετε τὰ κάρβουνα, διατηρώντας μιὰ κανονικὴ, μέτρια φωτιά: Μαζεύετε κάμποσα κατκάθια τοῦ καφέ καὶ τ' ἀνακατεύετε μ' ἄλλα τόσα πριονίδια καὶ μὲ διπλάσια κάρβουνόσκηνη. Βρέχετε μὲ νερό παλιούς φακέλλους, τοὺς γεμίζετε μὲ τὸ μίγμα, τοὺς μαλαζέτε ὥστε νὰ γίνουν μπάλες κι' ἀφίνετε νὰ ξεραθοῦν στὸν ἥλιο. Οἱ μπάλες αὐτὲς καίγονται ἀργὰ καὶ κανονικά.

"Ενα εὐχάριστο ποτὸ

Πάρτε μιὰ φούχτα φλούδες ἀμυγδάλων, σπάστε τίς καὶ βράστε τίς ἐπὶ μισὴ ὥρα μὲ 300 δράμια νερό. "Υστερα φιλτράρετε ἀπὸ ἕνα λεπτὸ βαμπακερὸ ὕφασμα. Θάχετε ἔτσι ἕνα ποτὸ ὑγιεινόν, πού ἔχει εὐχάριστη γεῦσι βανίλιας, ἀναπληρῶναι τὸ τᾶς καὶ δὲν στοιχίζει σχεδὸν τίποτε.

Καλοὶ τρόποι

"Ενας κύριος μὲ καλὴ ἀνατροφή ὀφείλει νὰ παραχωρῇ τὸ κάθισμά του στὶς γυναῖκες ἢ στοὺς γέροντες. "Ἡ ὑποχρέωσις ὁμῶς αὐτὴ δὲν ἱσχύει σὲ μέρη ὅπου οἱ θέσεις πληρῶνονται. Κι' ἀν βρεθῇ δὲ κάποιος πού θὰ κἀν αὐτὴ τὴ θυσία, ἀπὸ ὑπερβολικὴ εὐγένεια, ἢ κυρία ἢ ὁ γέρος ὀφείλει ν' ἀρνηθῇ ἐπίμονα νὰ τὴ δεχθῇ.

"Ὅταν ζητᾷτε ἀπὸ κάποιον ἀγνωστο νὰ εἰσέλθῃ στὸ δρόμο γιὰ κάποιον, κάμετέ το σὰς δεῖξῃ εὐγένεια, χαιρετώντας τον συγμὲ πολλὴ εὐγένεια, εἰναι πολὺ κατῶνως, κι' ἀν ἀκόμα εἶναι μιὰ τέχνης, κι' ἀν ζητήσουν ἀπὸ σας πρὸθυμία, τερὸς σας. "Ἀν ζητήσουν ἀπὸ σας πρὸθυμία, τοια πληροφορία, δώστε τὴν μὲ προθυμία.

Μόνο στὰ χωρία ἐπιτρέπεται νὰ ζητῶμε τὸν πόρτα ἐνὸς σπιτιοῦ γιὰ νὰ ζητήσετε πληροφορίες, νὰ βγῇτε ἀπ' τὸ σπίτι θύοντες ἀγένηια, νὰ βγῇτε ἀπ' ἀκόμα. "Εἶναι ἀγένηια νὰ φωνάζετε κάποιον σας μετὰ τὸ φαγητὸ νὰ φωνάζετε κάποιον πᾶσις εἶναι ἀγένηια νὰ φωνάζετε κάποιον εὐνοτὰ μὲ τ' ὄνομά του στὸ δρόμο.



Νέμπου Ρωμανός

ΣΤΗ μικρή πλατεία του Καρτιέ Λατέν, στο Παρίσι, εκείνο το ανοιξιάτικο δειλινό, κουβένταζαν δυο φίλοι από την Ελλάδα.

— Όχι, όχι, δεν το παραδέχομαι, Φρίξο! είπε ο ένας. Μάλλον σου δεν θέλησε να δημιουργηθεί, ν' ακολουθήσει το επιστημονικό σου στάδιο. Καί είναι κρίμα, γιατί, αλλιώς, και συ θα ήσουν άποκαταστημένος λαμπρά και στην πατρίδα μας, την Ελλάδα, θα ήσουν χρήσιμος. Θυμώμαι τόσο διαφορετικά είχαμε αρχίσει...

— Ένώ τώρα, έ;... Πές τα, φίλε μου: εγώ είμ' ένας άσημαντος σωφέρ, στο Παρίσι. Κι' εσύ, ένας όνομαστός γιατρός, που αντιπροσωπεύεις την Ελλάδα μας σε διεθνή συνέδρια. Έτσι, δεν είναι, αγαπητέ μου Χάρη;

— Έτσι, το θέλησε νάναι, έσ' ύ! Σου το ξαναλέω: Είναι, ολόκληρο άσυγχώρητο καί βασικά άκατανόητη αυτή ή αύτοεγκατάλειψή σου — πώς να την πώ, βρέ άδελφέ!...

Ο Φρίξος Κυριαζής δεν άπάντησε. Ρούφηξε βαθειά το τσιγάρο του, σκεπτικός. Ύστερα άπότομα τό πέταξε χάρμα και πήρε την άπόφασή του:

— Λοπόν, καλέ μου φίλε, είπε σοδάρά. Θα σου τή πώ όλα. Θα σου έμπιστευθώ τό δράμα μου, τόν κρυφό μου τόν πόνο. Καί, τότε, θα έξηγήσης τή στάσή μου και τόν αύτοαφανισμό μου, όπως λές...

Κι' ό Φρίξος άρχισε ως έξης τήν άφήγησή του:

— Όταν πρωτοήρθα άπό τήν Ελλάδα έδώ, μπήκα οικότροφος στο σπίτι του ζεύγους Λουβιέ, που καθόταν στην άριστερή όχη του Σηκουάνα. Ο σύζυγος ήταν ένας άγαθος μεσόκοπος, ύπάλληλος σε τράπεζα, έτοιμος νά πάρη τή σύνταξή του. Ήσυχος και γλυκομίλητος άνθρωπος, μετρημένος και με τάξι σε όλα του — ένας τυπικός μεσοαστός. Μά ή σύζυγός του, ή Άδριανή Λουβιέ, ήταν ή γυναίκα που έπαιζε τό μοιραίο ρόλο στη ζωή μου... Ήταν δεν ήταν 40 χρόνων. Μελαχροινή, με λεπτή όμορφιά, με θαυμάσια μαύρα μάτια, διατηρούσε όχι μόνο τή θέλητρά, μά και τή φλόγα τής νεότητός της. Δεν άργησα ν' άντληφθώ πώς καμιά ψυχική έπαφή δεν είχε με τόν άντρα της — δεν είχαν άλλωστε παντρευτή άπό έρωτα. Καί τότε που τούς γνώρισα δεν δυσκολεύτηκα νά καταλάβω πώς ή Άδριανή δεν εύρισκε καμιά ίκανοποίησι άπό τό σύζυγό της, έξω άπό τήν άνετη ζωή που τής έξασφάλιζε...

— Ήμουν τότε 20 χρόνων παιδί. Με τόν ένθουσιασμό τής νεότητος, με τήν έλευθερία μου, μέσα στο όνειρευτο περιβάλλον τής πρόσχαρης και διασκεδαστικής ζωής του Παρισιού, ούτε έγώ τό κατάλαβα πώς, βρέθηκα μπλεγμένος με τήν όμορφη σπιτονοικοκυρά μου! Ή άλήθεια είναι πώς άπό τήν πρώτη στιγμή φάνηκε πολύ εύγενική, όλο στοργή μαζί μου. Κι' όπως άργότερα, όταν συνδεθήκαμε έρωτικά, μου έλεγε, πώς μόνο με μένα είχε γνώρισε, τήν εύτυχία...

— Έγειρε στην άγκαλιά μου μιά νύχτα, που είχε έρθει στο

δωμάτιό μου νά με περιποιηθώ — ήμουν στο κρεβάτι γιατί είχα χτυπήσει λίγο τό πόδι μου. Με φιλούσε με παράξενη λαχτάρα, με μιά έρωτική δύναμη άκατονίκητη. Κι' άπό εκείνη τή στιγμή μου άφοσιώθηκε τρελλά, με άγάπησε με παραφορά, με φλογερό πάθος...

— Κι' εσύ, βέβαια, τήν άγάπησες τό ίδιο! τόν διέκοψε ό φίλος του ό Χάρης, ό γιατρός.

— Αυτό θά ήταν φυσικό, γιά ένα παιδί, όπως έγώ τότε, που γνώριζε τόν έρωτα γιά πρώτη φορά μέσα στο μαγικό Παρίσι. Μά — κι' έδώ είναι τό παράξενο — τήν Άδριανή δεν τήν άγάπησα. Δεν λέω, κάποιο πρωτογνώριστο κ' εύχάριστο αίσθημα έννοιωθα μαζί της. Μά ήταν πολύ έξωτερικό. Ήταν μιά έντύπωση πλασμένη άπό ύπερηφάνεια και έγωισμό και άνδρική ίκανοποίησι, γιατί μιά ώραία και γλυκειά γυναίκα με άγαπούσε, ήταν άληθινή σκλάβά μου.

— Κι' εγώ, σιγά - σιγά, έγινε ένας σκληρός άφέντης γιά τή δύστυχη Άδριανή... Άπαιτητικός, ιδιότροπος, λαίμαργος, ζητούσα άπό τή γυναίκα αυτή τή πάντα: Τής ζητούσα νά κόψη κάθε δεσμό με τό παρελθόν, νά μου ύποτάσσεται στο παρόν. Καί τό μέλλον, αυτό διόλου δεν με άπασχολούσε! Έψαχνα, σχεδόν χαιρέκακα στα βάθη τής καρδιάς της, τής άποσπούσα ένα προς ένα όλα της τή μυστικά, γιά νά τή βεβηλώσω. Είχε γίνει παιχνίδι στη διάθεσή μου. Κι' ήταν άληθινά τρομερό, νά βλέπης έναν έγωιστή νέο νά κυριαρχή και νά λεηλατή όλα τή ώραία άνθη που στόλιζαν τό φθινόπωρο μιάς γυναίκας. Κι' εκείνη νά ύπομένη, νά θυσιάζεται — γιατί ή Άδριανή πραγματικά μ' άγαπούσε...

Ο Φρίξος σταμάτησε γιά λίγο, νά πιή τήν μπίρα του. Ύστερα συνέχισε:

— Ντρέπομαι που τό λέω... μά ή άφοσίωσι, ή έρωτική αυτή προσφορά της μ' έκαναν άργότερα νά τή βαρεθώ. Σκεφτόμουν άλλωστε πώς ό δεσμός αυτός με άπασχολούσε άπό τις σπουδές μου. Κι' έπειτα, φοβόμουν μήπως άνακαλυφθώ άπό τόν σύζυγο. Τί θά γινόταν, που θά κατέληγε αυτή ή περιπέτεια; Έπρεπε ν' άντιδράσω, νά βάλω ένα τέλος!



«Έγειρε στην άγκαλιά μου, μιά νύχτα που ήρθε στο δωμάτιό μου νά με περιποιηθώ...»

«Τό φόβο λοιπόν του συζύγου άρχισα νά παρουσιάζω γιά ν' άποφεύγω έτσι τις έρωτικές έκδηλώσεις τής Άδριανής.

— Καί με τό επιχείρημα αυτό έκανα τή δύστυχη γυναίκα νά φαντασθή, ότι τήν άγαπούσα τάχα, σοδάρά, μά έμποδίζόμουν άπό τήν ύπαρξή του συζύγου γιά νά ταυτίσουμε τή ζωή μας μαζί, έγώ κι' εκείνη, νά ένωθώμε γιά πάντα...

— Ένωσια σου, άγόρι μου, και θά λείψη κι' αυτός! μου είπε μιά νύχτα, καθώς έγερνε μ' έρωτα μέσα στην άγκαλιά μου.

— Αυτό δεν είναι δυνατόν! τής άποκρίθηκα, γελώντας επίτολαιο, άσυνείδητα.

— Εκείνη έφυγε άπό τό δωμάτιό μου. Κι' έγώ άρχισα πάλι νά σκέφτωμαι όλον αυτό τόν «μπελά», που είχα βάλει στο κεφάλι μου.

— Άπό σκέψη σε σκέψη, έπεισα με τό πολλά τόν έαυτό μου, νά δώση ένα τέλος στην όλην πιά αυτή σχέση. Καί τότε, τήν ίδια εκείνη νύχτα, μάζεψα βιαστικά τή πράγματά μου, τάρρα-στα τή βαλίτσα μου και κρυφά, στα σκοτεινά, άνοιξα τήν πόρτα κι' έφυγα άπό τό σπίτι.

— Ναί, έφυγα σαν κλέφτης, σαν κυνηγημένος. Κι' έγκατέλειψα άνανδρα, έλεεινά τήν γυναίκα που με άγάπησε και που θυσίασε άκόμα και τή ζωή της γιά μένα!

— Γατί, αυτό πραγματικά συνέβη: Τρελλή άπό τό πάθος της ή Άδριανή, τή νύχτα εκείνη, με τήν ιδέα, πώς άν έλειπε άπό τή μέση ό σύζυγός της, θά έμπορούσαμε, εκείνη κι' έγώ, νά παντρευθώμε και νά ζήσουμε τήν άγάπη μας, ολόκληρα τυφλωμένοι κι' άσυλλογιστη έπνιξε τόν άντρα της, τόν άτυχο Λουβιέ, πλέζοντας με δύναμη στο πρόσωπό του ένα μαξιλάρι και προκαλώντας μ' αυτό τόν τρόπο τό θάνατό του άπό άσφυξία.

— Τί φρίκη! ψιθύρισε ό γιατρός αυθόρμητα.

— Ναί!... είπε σκύβοντας τό κεφάλι ό συνομιλητής του. Ήταν φριχτό, άνήκουστο!

— Καί τί άπέγινε ύστερα; ρώτησε ό γιατρός.

Ο άλλος άναστενάξε. Άναψε τσιγάρο. Κι' έξακολούθησε, με κουρασμένη φωνή:

— Φυσικά οι άνακριτικές άρχές άμέσως διαπίστωσαν ότι έπρόκειτο γιά έγκλημα. Άλλωστε δεν άργησε κι' ή ίδια νά τ' όμολογήσει. Όμως δεν άνέφερε τίποτα γιά τή βαρύτερα αίτία, που τήν έσπρωξαν στο φόνο... Αυτό είν' σουσα και τόν σκότωσα... Αυτό είν' όλο! είπε. Με φώναξαν και μένα στην άστυνομία κι' έκανα μιάν άόριστη κατάθεση...

— Άργότερα, έλεύθερος κι' άπερίσπαστος, έγώ, ό ήθικός άυτουργός του δράματος, παρακολούθησα τή δική της φτωχής Άδριανής.

— Στην άπολογία της έρριχνε ματιές γεμάτες άγωνία γιά νά με ξεχωρίσει ανάμεσα στο άκροατήριο. Μά έγώ είχα τρυπώσει σε μιά γωνιά, βλέμματά τ'αφεί, γιά ν' άποφύγω τήν ένοχή και τήν, που ήταν γεμάτα παράπονο και λατρεία...

— Τήν καταδίκασαν σε 15 χρόνια φυλακή.

— Μου έγραψε, μου ξαναέγραψε πώς μ' άγαπούσε, πώς έλπιζε νά ξαναχάρη κάποτε τήν άγάπη «μας». Μου παράγγειλε νά πάω... Ήθελε τόσο νά με δει, νά πάρη κουράγιο στη βεργή της μοναξιά, στη σκοτεινιά τής

φυλακής της... «Κι' έγώ ό άνάνδρος, ό άνάξιος γιά τή μεγάλη της θυσία, δεν πήγα ούτε μιά φορά! Φρόντισα μάλιστα και νά χάση τή ίχνη τής διαμονής μου... Τώρα δεν έξέρω καν τί άπέγινε, έπειτα άπό τό τόσο καιρό...

— Νόμιζα πώς θά λυτρωνόμουν άπό τό αίσθημά της. Δεν τό κατάφερα όμως ποτέ. Ή συναισθησι τής ένοχής, ή φριχτή τύχη με τιμώρησε σκληρά: Δεν είχα μυαλό, ψυχική γαλήνη νά συνεχίσω τις σπουδές μου. Έτσι ντρεπόμουν άκόμα και νά γυρίσω στην πατρίδα.

— Ο πατέρας μου με άπεκλήρωσε, γιατί ξεγέλασα τις έλπίδες του... Έμαθα σωφέρ, γιά νά κερδίζω με κάποιον τρόπο τό ψωμί μου.

— Μά, τί κι' άν ζω; Είμαι, αλλοίμονο, ένα χαμένο κορμί!...

Μεσολάβησαν ήμέρες. Τό έπιστημονικό συνέδριο συνέχιζε τις έργασίες του.

Ο Έλληνας γιατρός δεν βρήκε εύκαιρία νά ξαναϊδή τόν παλιό του φίλο, τόν σωφέρ Φρίξο.

Μπλεγμένος μάλιστα στις έπιστημονικές του ανακοινώσεις σχεδόν ούτε τόν ξασσέφεθηκε.

Καί, ξαφνικά, μιά μέρα του τόν θύμισε ή τραγική πραγματικότητα.

Ένα πρωινό, καθώς πήγαινε στο συνέδριο, μέσα στο άυτοκίνητο, διαβάζοντας τό «Φιγκαρώ» είδε στα ψιλά του άστυνομικού δελτίου τήν άκόλουθη σύνοψη είδησι:

«Αυτοκτόνησε χθές τό άπόγευμα, ριφθείς εις τόν Σηκουάνα ό 33ετής σωφέρ Φρίξος Κυριαζής, Έλληνα τήν καταγωγήν και άπό έτών έγκατεστημένος εις τό Παρίσι. Ο άυτόχειρ έπασχε άπό νευρασθένειαν».

— Τί κρίμα! είπε ό γιατρός με ειλικρινή συμπόνο.

Αυτός ήταν ό έπίλογος στο τραγικό εκείνο δράμα...

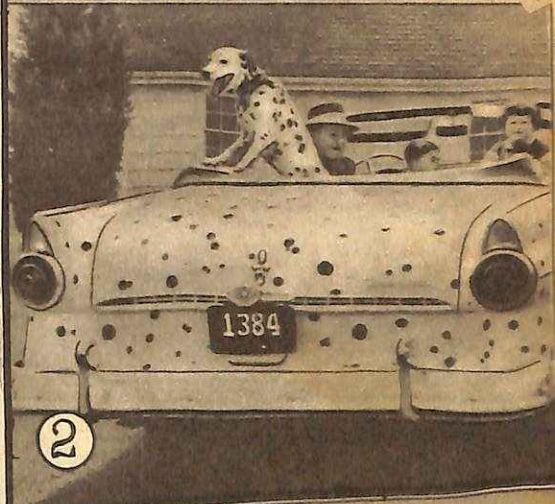
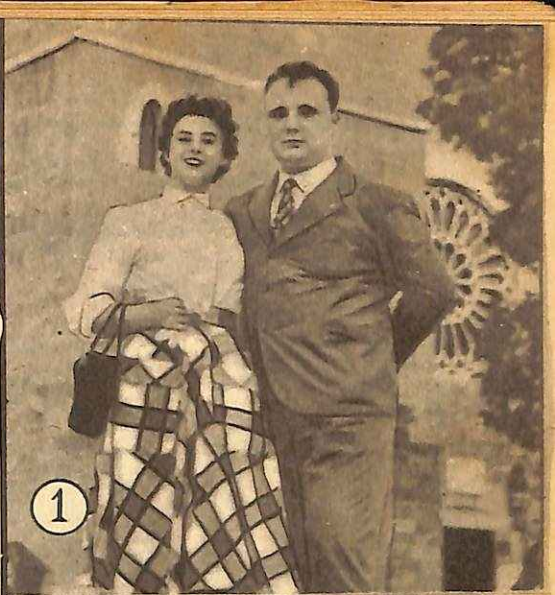
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

1 Η χειρονομία ενός ζεύγους άρραβωνισμένων άπό τήν Τεργέστη έχει συγκινήσει ολόκληρη τήν Ίταλία. Ο Σέρτζιο Ντρεόσι και ή Άλντα Ντεσάντο έκαναν επί 7 χρόνια αιματηρές οικονομίες γιά νά μωρέσουν νά παντρευτούν. Είχαν συγκεντρώσει τό ποσό που θά τούς επέτρεπε ν' άντιμετωπίσουν τά έξοδα του γάμου και τής έγκαταστάσεώς τους σ' ένα μικρό σπίτι όταν ξαφνικά ή μητέρα του Σέρτζιο άρρώστησε βαρεια και χρειαστηκε νά θυσιάσει όλες τις οικονομίες του γιά νά τήν κάνει καλά. Η Άλντα, όχι μόνο δεν διαμαρτυρήθηκε γιά τήν ένέργειά του αυτή αλλά τού έδωσε και τις δικές της οικονομίες γιά νά τήν βοηθήσει.

2 Ο Φράνσις Κέννεν άπό τό Βέρμικ του Ρόντ Άϊλαντ (Η.Π.Α.) είναι τόσο υπερίφρονος γιά τόν άρατό του σκύλο Σκίπερ, που έφερε μαζί του άπό τήν Δανία, ώστε έστειλε με μαύρες βούλες τό κατάλευκο άυτοκίνητο, που άγόρασε προσφάτως, γιά νά είναι άσπρό με τόν Σκίπερ του!...

3 Στη Νέα Υόρκη, ό μικρός Γκρέγκ Γουέλς, ηλικίας 3 χρόνων μπήκε ένα πρωί, ενώ ή μητέρα του άπουσίαζε άπό τήν κουζίνα, μέσα στο ηλεκτρικό πλυντήριο, άπό τό όποιο στάθηκε άδύνατον νά ξαναβγή! Η μητέρα του τηλεφώνησε στο Σταθμό Πρώτων Βοηθειών και ένας μηχανικός, που έφτασε επί τόπου, έκοψε προσεκτικά τό άσφάλι μ' ένα ισχυρό ψαλίδι. Έτσι ό Γκρέγκ γλύτωσε με μερικές έλαφρές γρατζουνιές!...

4 Η μικρούλα Μπριζίτ, κόρη του ζεύγους Άντα Λουβιέ - Χόουαρντ Ντάφ, άγάπησε τόσο πολύ τό Χριστουγεννιάτικο δέντρο της, ώστε παρακάλεσε τούς γονείς της νά τής τό άφήσουν σε μιά γωνιά του σαλονιού τους. Εκείνοι δεν τής χάλασαν τό χατήρι κι' έτσι πρό ήμερών, μέσα στην καρδιά του Γουέλς, μητέρα και κόρη έδωσαν τά δώρα τους στον Χόουαρντ, που γιόρταζε τήν επέτειο των γενεθλίων του κάτω άπό τό ιλαδιά του Χριστουγεννιάτικου δέντρου, που παρέμεινε στη θέση του, σπολιομένο και φωτισμένο!...



Στά σκαλοπάτια του Προσκυφτού Θρόνου

ΠΡΙΓΚΗΠΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΠΡΟΤΟΥ υποδουλώσει το Λουδοβίκο Ιο της Βαυαρίας, η Λόλα Μοντέζ είχε εμπνεύσει ένα φλογερό αίσθημα σε κάποιον άλλον έστεμμένο, που της πρόσφερε μαζί με την καρδιά του το θρόνο και τα πλούτη του.

Η Μαρία Τζιλμπερτ - αυτό ήταν το οικογενειακό όνομα της «Ισπανίδας» χορευτριάς - είχε γεννηθεί από Ιρλανδούς γονείς. Ο πατέρας της υπηρέτούσε με το βαθμό του λοχαγού στο στρατό των Ινδιών. Πέθανε, όμως, νέος κι η χήρα του, θέλοντας να ξεφορτωθεί την κόρη της, την έστειλε σε ένα παρθενγωγείο στην Αγγλία.

Η Μαρία έμεινε εκεί ως τα δεκάξι χρόνια της. Την εποχή εκείνη, η μητέρα της γύρισε από τις Ινδίες, φέρνοντας μαζί της και το φίλο της στιγμής, κάποιον Τόμας Τζαίμς, που ήταν επίσης αξιωματικός του στρατού των Ινδιών.

Αξιοθρήνητη μητέρα η χήρα Τζιλμπερτ δεν έδωσε τη στιγμή που θα μπορούσε να ξεφορτωθεί πια την κόρη της και σκόπευε να την παντρεύει με έναν εξπντάρη Άγγλο δικαστή, που υπηρέτασε στην Καλκούτα. Άλλ' έγινε τότε κάτι που ήταν πολύ παράξενο. Ο Τόμας Τζαίμς που είχε βαρεθεί στο μεταξί τη μητέρα, ζευμάλιζε την κόρη - περνούσε τη Μαρία μόνο έξω χρόνια - κι έφυγε μαζί της. Έπειτα από λίγο έκομαν τους γάμους τους. Άλλ' η ζωή τους δεν ήταν ευτυχισμένη. Ο Τζαίμς μεθούσε κάθε βράδυ και κακομεταχειριζόταν τη γυναίκα του. Η Μαρία, άποιασμένη απ' αυτή τη ζωή, έφυγε μια μέρα και πήγε στο Λίμπεκ (Γερμανία), όπου έζησε κάμποσα χρόνια κοντά στους συγγενείς του πατέρα της.

Δεν είχε ακόμη ξεκαθαρισμένους σκοπούς. Την κλειδί της για το χορό την αιοθάνθηκε βλέποντας μια μέρα μερικές νεαρές

έναν κύκλο θαυμαστών γύρω της. Πήγε καιρό αργότερα - Ιανουάριος του 1844 - έκανε την πρώτη εμφάνισή της στο «Μεγάλο θέατρο» της Βαρσοβίας. Αυτή η εμφάνισή ήταν ένας αληθινός θρίαμβος. Τό κοινόν την αποθέωσε και το καμαρίνι της γέμισε από λουλούδια.

Την άλλη μέρα, ένας κομψός κύριος την επισκέφθηκε στο ξενοδοχείο όπου έμενε. Ήταν ο αυλάρχης του αντιβασιλείας πρίγκιπας Πασκιέβιτς.

«Η Αυτού Ύψηλότης παρακολούθησε ινκόνκνιτο το χθεσινό θρίαμβό σας από ένα θεωρείο της πρώτης οειράς, της είπε. Μου ανέθεσε, λοιπόν, να σας εκφράσω το θαυμασμό του για τη μεγάλη σας τέχνη και να σας παρακαλέσω να δώσετε μια παράσταση στα ανάκτορα...»

Ο πρίγκιπας Πασκιέβιτς ήταν την εποχή εκείνη έβδομηντα χρόνων, αλλά φαινόταν πολύ νεώτερος. Την ημέρα που η Λόλα ώρισε για την παράστασή της, πήγε ο ίδιος να την πάρη από το ξενοδοχείο της και την ώδηγησε στο πολυτελέστατο θέατρο των ανακτόρων, όπου είχε συγκεντρωθεί όλη η αριστοκρατία της Βαρσοβίας.

Η Λόλα Μοντέζ θρίαμβευσε και πάλι με την ομορφιά της και την τέχνη της. Μετά την παράστασή, ο πρίγκιπας την παρακάλεσε να τον ακολουθήσει σε ένα μικρό σαλονάκι κι εκεί, πέφτοντας στα πόδια της, της εξωμολογήθηκε τον έρωτά του.

«Σας λατρεύω, της είπε. Από την ημέρα που σας πρωτοείδα δεν ζω παρά μόνο για σας! Ζητήστε μου, τι θέλετε: τίτλους, πύργους, κτήματα, κοσμήματα... Θα τα έχετε!»

Η Λόλα τάχασε, ακούγοντας αυτή την απροσδόκητη εξομολόγησι. Άλλ' η φυσική υπερηφάνειά της υπερίσχυσε.

«Δεν αρνήθηκα να παντρευτώ έναν εξπντάρη, για να γίνω η φιλέναδα ενός έβδομηντάρη! απάντησε στον αντιβασιλέα.

Κι' έφυγε, χτυπώντας με όρη την πόρτα πίσω της.

Άλλ' ο αντιβασιλέας δεν υποχώρησε. Έπειτα από μερικές ημέρες, πήγε ο ίδιος στο ξενοδοχείο της: «Συγχωρήστε με, της είπε. Δεν είχα σκοπό να σας προσβάλω... Και να η απόδειξή...»

Έβαλε μπροστά της ένα γαμήλιο συμβόλαιο.

«Δεν χρειάζεται παρά η υπογραφή σας, της είπε. Αν το θελήσετε, αύριο κι' όλες θα γίνω στη μητρόπολη της Βαρσοβίας η επίσημη τελετή των γάμων μας...»

Η Λόλα δίστασε. Δεν ήταν μικρό πράγμα να γίνη αντιβασιλίσα της Πολωνίας.

Έπειτα από μικρή σκέψη, όμως, αρνήθηκε και πάλι.

«Τι θέλετε, λοιπόν; τη ρώτησε ο Πασκιέβιτς.

«Το μόνο που θέλω είναι να με αφήσετε ήσυχη! του απάντησε.

Ο πρίγκιπας έφυγε χωρίς να της πη τίποτ' άλλο. Άλλά, το ίδιο βράδυ, η Λόλα αποδοκιμάστηκε στο θέατρο.

Ταπεινός και εκδικητικός, ο πρίγκιπας Πασκιέβιτς, μόλις έφυγε από το ξενοδοχείο της Λόλας, κάλεσε το διευθυντή της αστυνομίας και του έδωσε τις εντολές του.

Το βράδυ, το θέατρο γέμισε από αστυνομικούς με πολιτικά, που αποδοκιμάσαν τη χορεύτρια... Από τότε, κάθε βράδυ γινόταν το ίδιο!

Τού κάκου η Λόλα προσπάθησε ν' άμυνθ. Τού κάκου ξεφώνιζε κάθε βράδυ στους θεατάς, προσπαθώντας να σκεπάσει με τη φωνή της τις αποδοκιμασίες των «έγκαθέτων»:

«Έπειδή δεν θέλω να γίνω έρωμένη του αντιβασιλέως, προσπαθεί να με συντρίψει ως καλλιτέχνης! Να ποιος είναι ο άνθρωπος που του έχετε εμπιστευθεί τις τύχες σας!»

Μια μέρα, οι αστυνομικοί πήγαν να την συλλάβουν. Άλλά τους υποδέχτηκε με το πιστόλι στο χέρι.

«Ο πρώτος που θα με πλησιάσει, θα πέσει νεκρός! τους φώναζε.

Στο τέλος, όμως, αναγκάστηκε να φύγη από τη Βαρσοβία. Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία. Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία.

Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία. Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία.

Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία. Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία.

Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία. Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία.

Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία. Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία.

Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία. Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία.

Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία. Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία.

Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία. Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία.

Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία. Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία.

Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία. Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία.

Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία. Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία.

Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία. Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία.

Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία. Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία.

Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία. Πήγε κατόπιν στο Παρίσι, όπου τη Βαρσοβία.

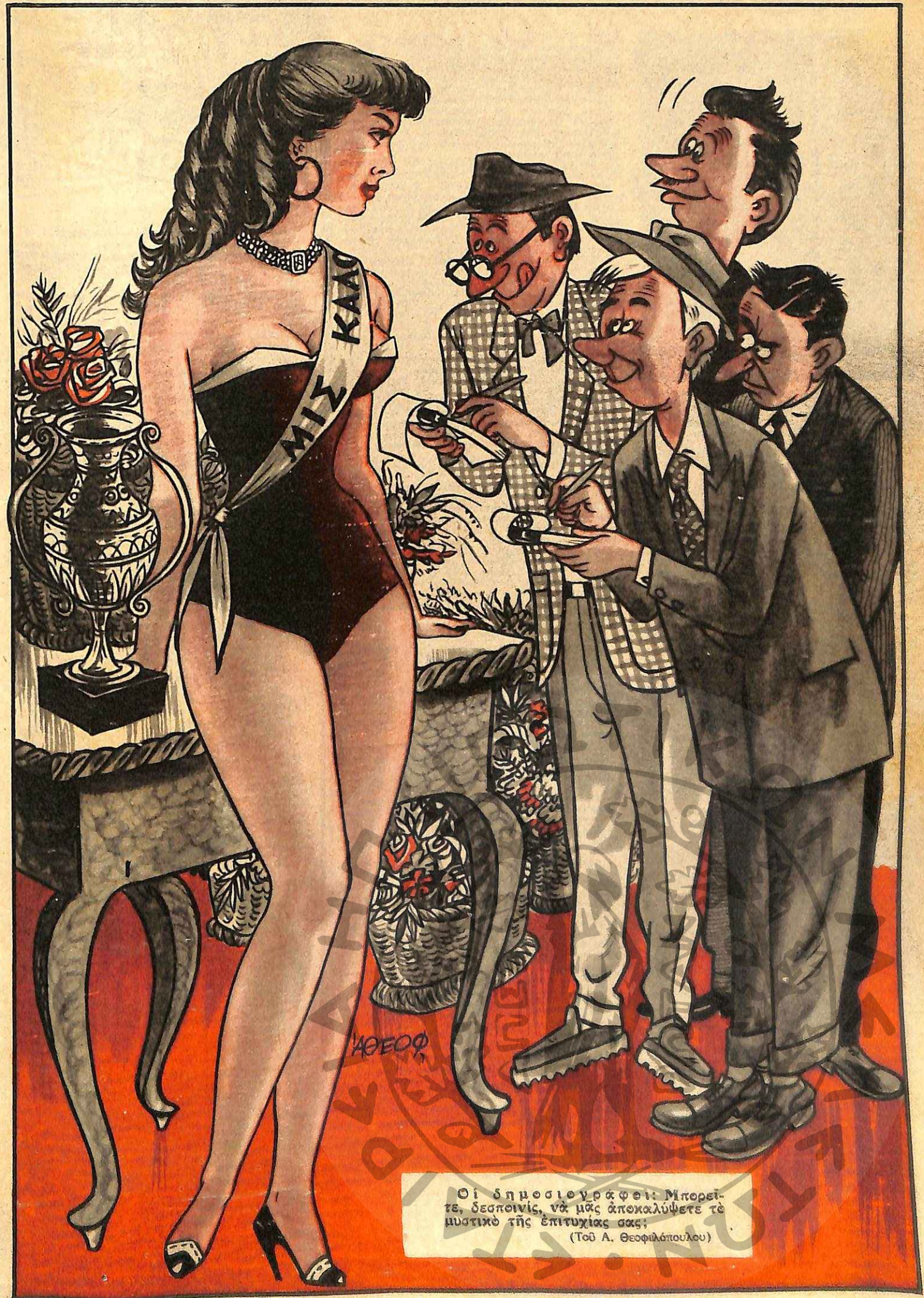


«Δεν αρνήθηκα να παντρευτώ έναν εξπντάρη για να γίνω η φιλέναδα ενός έβδομηντάρη! απάντησε η Λόλα στον αντιβασιλέα.

τοίγανες να χορεύουν στην πλατεία του Λίμπεκ. Έφυγε τότε για την Ισπανία, από όπου γύρισε έπειτα από έξη μήνες... ως Λόλα Μοντέζ. Στόχος της επιθέσεως της ήταν τώρα το Λονδίνο. Εκεί λογάριζε πως θα έδρασε τις πρώτες καλλιτεχνικές δάφνες της. Άλλ' ένα απρόοπτο σκάνδαλο την έκαμε να χάσει τον πρώτο γύρο του παικιδιού. Ευτυχώς, της έμενε η ηπειρωτική Ευρώπη...

Η Λόλα Μοντέζ, φεύγοντας από την Αγγλία, έφτασε στην Αμβέρσα. Δεν ήξερε ακόμη που έπρεπε να διευθύνη το θέατρό της, όταν κάποιος φίλος της της υποδείξε τη Βαρσοβία. Η νεαρή Ιρλανδή, που ήταν γεννημένη τυχοδιώκτρια, έτρεξε άμεσα εκεί.

Η ολόλαμπρη ομορφιά της, το φλογερό βλέμμα της, η ιδιορρυθμία του ντυσίματός της δημιούργησαν από την πρώτη στιγμή



Οι δημοσιογράφοι: Μπορείτε, δεσποινίς, να μας αποκαλύψετε το μυστικό της επιτυχίας σας; (Τού Α. Θεοφιλόπουλου)

Τι θρύνει ΝΑ ΤΡΩΜΕ

Οι τροφές που μας δίνουν ενέργεια

Οι σακχαρούχες τροφές είναι ή καύσιμη δλη, που εί-
σάγομε στον οργανισμό μας και που ή μηχανή του
σώματός μας τις «καίει» με το δκό της τρόπο.
Μας δίνουν δύναμη και αυξάνουν την άντοχή μας
στούς κόπους. Γι' αυτό έχουν αποκλήθη «τροφές του κό-
που». Αντιπροσωπεύουν, άλλωστε, ένα σημαντικό ποσο-
στόν στην καθημερινή διατροφή μας. Έχει υπολογισθή ότι,
σε μια ήμερησία μερίδα τροφών, που μας παρέχουν 2500-
3000 θερμίδες, οι σακχαρούχες ουσίες μόνες τους μας έ-
ξασφαλίζουν τις 700 ή 800 απ' αυτές, δηλαδή περίπου το
έν τρίτον. Κάποτε, μάλιστα, μας δίνουν τις μισές από τις
θερμίδες που μας χρειάζονται.

Το κυριότερο στοιχείο αυτών των τροφών είναι ή γλυκό-
ζη, που δίνει έλαστ κόττητα στούς μύς και συντελεί στην
ανάπλασι των κυττάρων. Αυτή ή γλυκόζη είναι σαν την βεν-
ζίνη που τροφοδοτεί μια μηχανή.

Ο κατωτέρω πίναξ δείχνει ποιά είναι ή περιεκτικότητα των
κυριωτέρων τροφών σε σακχαρούχες ουσίες.

ΤΡΟΦΕΣ	Αναλογία επί τοίς εκατό
Ζάχαρη	99
Ρύζι	75
Μέλι	74
Ζυμαρικά	73
Βρώμη	66
Ξηροί καρποί	64-73
Λευκό ψωμί	53
Πλήρες ψωμί	48
Ξερά φασολικά	45-63
Κάστανια	40
Κακάο	38
Πατάτες	19
Σταφύλια	17
Ναπά φρούτα	8-15
Φρέσκα χορταρικά	4-8

Υπό κανονικές συνθήκες, τα λίπη συνδυάζονται με το
σάκχαρον για να παραγάγουν ενέργεια. Χωρίς το σάκχα-
ρον, τα λίπη δεν χρησιμοποιούνται όπως πρέπει από τον

οργανισμό μας. Γι' αυτό, όταν λείπει το σάκχαρον από τον
οργανισμό μας, αισθανόμαστε κούραση.

Αλλά το σάκχαρον δεν είναι μόνο ή ζάχαρη. Βρίσκεται
τούναντιόν με τη μορφή γλυκόζης ή φρουκτόζης σ' όλα σχε-
δόν τα φρούτα και τα χορταρικά και περισσότερο στα στα-
φύλια, στις γλυκοπατάτες και στον άραβόσιτο. Ακόμη με-
γαλύτερη είναι ή αναλογία του στο σακχαροκάλαμο, στούς
ανανάδες (50% του φαγώσιμου μέρους τους), σε ώριμα
είδη καρότων, στο μέλι και τη μαύρη μέλασσα. Μορφές
σακχάρου είναι επίσης ή λακτόζη που αντιστοιχεί στο 1)5
του γαλακτος, ή μαλτόζη κτλ. Το ψωμί, οι δημητριακοί
καρποί, τα φασόλια, τα μπικέλια και οι πατάτες, έξ άλ-
λου, είναι πλούσια σε άμυλο που μετασχηματίζεται με την
πέψη σε σάκχαρο. Το γλυκογόνο επίσης—είδος άμυλου—
που βρίσκεται στο κρέας και στο σπκότη μετασχηματίζε-
ται, μέσα στον οργανισμό μας σε σάκχαρο. Το ίδιο γίνεται
και με πολλά λίπη: Μετασχηματίζονται, μέσα στον οργανι-
σμό μας σε γλυκερίνη, που, με τη σειρά της, θα μετασχη-
ματισθή κι' αυτή σε σάκχαρο. Αλλά και διάφορα όξέα, ο-
πως το μηλικόν των μύλων, των άχλαδιών και άλλων φρούτων,
το κιτρικόν του κρέατος, του γαλακτος, των δημητριακών
και του λεμονιού και τέλος το γαλακτικόν όξύ μπορούν υπό
ώριμες προϋποθέσεις να μετασχηματισθούν σε σάκχα-
ρον από το σπκότη.

Οι σύγχρονοι βιολόγοι έχουν κατατάξει τα διάφορα φυ-
τικά προϊόντα που περιέχουν ή μετασχηματίζονται σε σάκ-
χαρον μέσα στον οργανισμό μας σε διάφορες κατηγορίες.

Στην πρώτη ανήκουν τα χορταρικά που περιέχουν μόνον
5% σάκχαρον. 100 γραμμάρια απ' αυτά μας δίνουν μια
κουταλιά του καφέ σάκχαρον. Είναι δε τα έξης:

Σπαράγγια, κοκκινόγούλια, κουνουπίδια, καρότα, σέλι-
νο, άγγουρι, μελιτζάνα, πράσσο, μαρούλι, ξηρά κρεμμύδια,
ραδίκια, σπανάκια, κολοκύθια, λάχανο, φρέσκα φασόλια,
τομάτα.

Λόγω της μικρής περιεκτικότητός των σε σάκχαρο, μας
δίνουν μόνον 20 θερμίδες (στα 100 γραμμάρια). Αντίθε-
τα, όμως, είναι πλούσια σε βιταμίνες και μεταλλικά άλατα.

Στη δεύτερη κατηγορία ανήκουν τα χορταρικά και τα
φρούτα που περιέχουν 10% σάκχαρον. (100 γραμμάρια
μας δίνουν 2 περίπου κουταλιές του καφέ σάκχαρον). Χορ-
ταρικά και φρούτα αυτής της κατηγορίας είναι τα έξης:

Η άγκινάρα, τα μούρα, τα πεπόνια, τα φρέσκα κρεμμύ-
δια, το κίτρο, το λεμόνι, τα ροδάκινα, τα γογγύλια, οι έ-
ληδες, τα πορτοκάλια, οι φράουλες.

15% σάκχαρου (1 κουτάλι της σούπας ζά-
χαρη στα 100 γραμμάρια) περιέχουν τα μή-
λα, ή κορινθιακή σταφίδα, τα βερύκοκα, τα
κεράσια, τα φρέσκα μπικέλια, τα σταφύλια.

20% σάκχαρου (1½ κουταλιά της σούπας
ζάχαρη) περιέχουν, τέλος, τα ξηρά φασόλια,
οι μπανάνες, οι γλυκοπατάτες, τα δαμάσκη-
να, τα σύκα, ο άραβόσιτος. Επίσης τα μα-
καρόνια.

Μια φέτα ψωμί μας δίνει μια περίπου κου-
ταλιά της σούπας σάκχαρο. Αληθινά μεταλ-
λειο σάκχαρο, έξ άλλου, είναι οι ξηροί καρ-
ποί: Το σάκχαρον που περιέχουν, αντιστοιχεί
στα 75% περίπου του βάρους των.

Το φυσικό σάκχαρον περιέχει β.ταμίνες και
μεταλλικά άλατα και γι' αυτό είναι θρεπτικώ-
τατο και ωφελιμώτατο. Από τη ζάχαρη του
έμπορίου, όμως, τα στοιχεία αυτά λείπουν και
γι' αυτό δεν είναι, αξιοσύστατη. Η ζάχαρη,
έξ άλλου, περιέχει ένα βακτηριδίο, με το ό-
ποιο, κατά τη διάρκεια της μαρσώσεως, με-
τασχηματίζεται σε γαλακτικό όξύ και κατα-
στρέφει τα δόντια.

Εξαιρετικά θρεπτικό είναι, αντίθετα, το μέ-
λι, που περιέχει φυτικό σάκχαρο άριστης ποιό-
τητας και επί πλέον άφθονες βιταμίνες και
μεταλλικά άλατα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η όμορφη άρχίζει από το τρα-
πέζι.

Οι σύγχρονοι βιολόγοι συνιστούν στις μητέρες να εξοστρακί-
σουν τη ζάχαρη από την τροφή των παιδιών τους και να την
αντικαταστήσουν με μέλι.



Ο δόκτωρ Τρέισυ Χάλ, φυσικοχημικός της «Τζενεράλ Έ-
λέκτρικ», εξετάζει μια μικρή κόφουλα με διαμάντια, που
βρήκε απ' τα μηχανήματα υψηλής πίεσης των έρευνητι-
κών εργαστηρίων της εταιρίας.

Τεχνητά διαμάντια με τη δωδεκάδα

Τέσσερις Αμερικανοί έπιστήμονες βρήκαν πολλούς
τρόπους κατασκευής τεχνητών διαμαντιών με διά-
φορα υλικά

Σήμερα πιά θα μπορού-
με να κατασκευάσουμε αλη-
θινά διαμάντια, ίσης ποιоти-
κής αξίας προς τα φυσικά,
με μία μέθοδο, που κρίθηκε
στο παρελθόν ως άναξία λό-
γου και που προϋποθέτει έ-
ξαιρετικά μεγάλη θερμοκρα-
σία και πίεσι.

Η έπίδειξη τέτοιων δια-
μαντιών έγινε από τέσσερες
έπιστήμονες έρευνητές της
«Τζενεράλ Έλέκτρικ» τον
Φεβρουάριο του 1955 στο
Σενέκτεντυ της Πολιτείας
Ν. Υόρκης. Οι έπιστήμονες
αυτοί χρησιμοποιώντας πίε-
σι 900 περίπου τόνων κα-
τά τετραγωνικό εκατοστόμέ-
τρο και με τη βοήθεια ενός
θαλάμου αντίδρασεως, ό-
που μπορεί να αναπτυχθή
θερμοκρασία πάνω από 2.
700 βαθμούς, κατάφεραν να
αναπαράγουν όλες εκεί-
νες τις συνθήκες με τις ό-
ποιες σχηματίζονται τα δια-
μάντια και να τα φτιάχνουν
οι ίδιοι!

Ακόμη μπορεί να πη κα-
μεί πως ή σπουδαιότητα της
έπιτυχίας τους γίνεται πιο
μεγάλη από το γεγονός, ότι
μπορούν να κατασκευάζουν
διαμάντια με πολλούς τρό-
πους και με διάφορα υλικά.

Τα τεχνητά διαμάντια
κατασκευάζονται σήμερα ό-
ποιοδήποτε στιγμή σε πε-
ρισσότερες από 100 ποικι-
λίες. Σε παλαιότερα χρόνια
οι έρευνητές τεχνητών δια-
μαντιών, έπειτα από άποτυ-
χημένες προσπάθειες, έφθα-
σαν στο συμπέρασμα ότι ή
αύτη της θερμότητας ή της
πίεσεως ή και των δύο ταυ-
τοχρόνως δεν θα μπορούσε
ποτέ να δώσει το κρυσταλλι-
κό σχήμα του διαμαντιού.

Οι «άδομαντοποιοί» ώστό-
σο βρήκαν λύσι και για τα
δύο προβλήματα. Μερικά
πολύ μικρά διαμάντια κρυσ-
ταλλώθηκαν μέσα σε λίγα
λεπτά.

Για μεγαλύτερα διαμάν-
τια χρειάστηκε χρονικό διά-
στημα 16 ώρών.
Στις προηγούμενες από-

τους είναι μεγαλύτερη από
κάθε άλλο γνωστό υλικό και
μπορούν να χαράξουν εύκο-
λα τον σάπφειρο, το άνθρα-
κοπιρίτιο, το άνθρακοόριο,
καθώς και τα φυσικά δια-
μάντια.

Τα διαμάντια βρέθηκαν
για πρώτη φορά μέσα σε με-
τεωρίτες. Τα ούρανια αυτά
«έλθματα» θεωρούνται ως
κομμάτια ενός άοχαίου πλα-
νήτου, ο όποιος κατά πάσαν
πιθανότητα έξερράγη την
περίοδο που σχηματίστηκε
ή Γη.

Η μελέτη της διατά-
ξεως την όποιαν έχουν πάν-
τοτε τα φυσικά αυτά κρυσ-
ταλλά μέσα στους μετεω-
ρικούς σιδήρους ή σιδηρίτες
(δεν βρίσκονται ποτέ μέσα
σε μετεωρολίθους ή πετρώ-
σεις μετεωρίτες), όδγησε
τους έπιστήμονες να βρουν
τη θερμοκρασία, την πίεσι
και το περιβάλλον, που συν-
τελούν στη παραγωγή των
διαμαντιών.

Οι σιδηρίτες πιθανόν να
πρόερχονται από το κέντρο
του έκτραντος πλανήτη
και να υπεβλήθησαν σε θερ-
μοκρασία και πίεσι όμοια
με εκείνη που υπολογίζεται
ότι υπάρχει σε 240 μίλια
κάτω από την επιφάνεια της
Γης. Σύμφωνα λοιπόν με τις
Γης. Σύμφωνα λοιπόν με τις
θεωρίες αυτές, το μεγαλύ-
τερο έμπόδιο για τη κατα-
σκευή διαμαντιών θα ήταν ή
έλλειψι μίας πρέσας, ή ό-
ποια θα μπορούσε να ανα-
πτύξη μεγάλη πίεσι μέσα σ'
ένα δοχείο, που θα είχε ψη-
λή θερμοκρασία. Και τα δύο
είναι άπαραίτητα για τη νέα
διάταξη που θα πάρουν τα ά-
τομα του άνθρακος μέσα στο
καρπαστώ σχήμα του δια-
μαντιού.

Οι «άδομαντοποιοί» ώστό-
σο βρήκαν λύσι και για τα
δύο προβλήματα. Μερικά
πολύ μικρά διαμάντια κρυσ-
ταλλώθηκαν μέσα σε λίγα
λεπτά.

Για μεγαλύτερα διαμάν-
τια χρειάστηκε χρονικό διά-
στημα 16 ώρών.
Στις προηγούμενες από-

πειρές για τη κατασκευή
διαμαντιών χρησιμοποιού-
σαν γραφίτη. Ο Γάλλος χη-
μικός Ανρί Μουσσάν, που
δημιούργησε όθρυδο γύρω
από τ' όνομά του το 1894,
με την κατασκευή τεχνητών
διαμαντιών, χρησιμοποίησε
άνθρακα διαλυμένο σε λυ-
μένο σίδηρο.

Στα εργαστήρια της 'Α-
μερικής οι έπιστήμονες άσ-
χισαν τις προσπάθειές τους
με ύδρογονάνθρακες συν-
θέσεις. Μ' αυτό το τρόπο κα-
τάφεραν να παράγουν κρύ-
σταλλα διαφόρων χρωμάτων,
μήκους 1)5 του εκατοστόμέ-
τρου.

Τα πρώτα τεχνητά δια-
μάντια, που κατασκευάστη-
καν με το νέο αυτό σύστη-
μα, έκαναν την εμφάνισή
τους κατά το τέλος του
1954.

Ο νέος αυτός τρόπος κα-
τασκευής διαμαντιών, δηλα-
δή ό συνδυασμός μεγάλης
θερμοκρασίας με υψηλή πίε-
σι, άφνει μερικές άμφιδο-
λίες αν θα είναι πραγματικά
ό τελικός.

Τα πειράματα εξακολου-
θούν προς όλες τις κατευθύν-
σεις και σαν παράδειγμα ά-
ναφέρεται το γεγονός ότι σε
μερικές περιπτώσεις που
χρησιμοποιήθηκε μεγαλύ-
τερη θερμότητα και λιγώτερη
πίεσι, αντί διαμαντιών βρέ-
θηκε στο τέλος γραφίτης.

Όρισμένα από τα τεχνη-
τά διαμάντια δεν θα τα πε-
ριφρονούσαν οι άδομαντο-
πώλες και πιθανόν να τα έ-
παιρναν για αληθινά. Όστό-
σο τα έργαστηριακά δια-
μάντια δεν έχουν έλπίδα να
έπικρατήσουν στην αγορά
των πολυτίμων λίθων. Οι
πωλητές τεχνητών δια-
μαντιών θα μπορούσαν να
προσφέρουν τα προϊόντα
τους για βιομηχανικές χρή-
σεις.

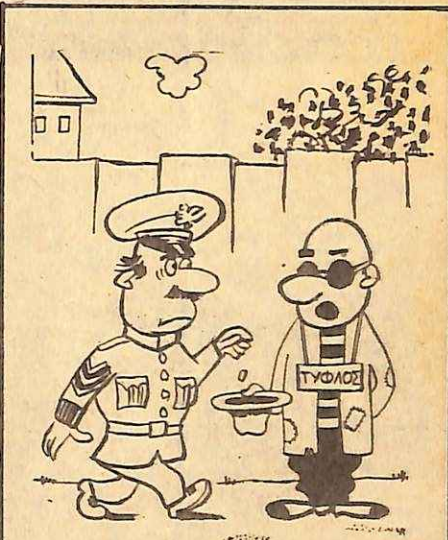
Δύο τεχνικές μέθοδοι, που
άπαιτούν τη χρησιμοποίησι
των εξαιρετικά σκληρών αυ-
τών κρυστάλλων, είναι ή κο-
πή άλλων πολυτίμων λίθων
με διαμαντοτρίπανα και το
στίλνωμά τους με διαμαν-
τόσκονη.

Η γιγαντιαία πρέσσα,
που χρησιμοποιείται για τη
κατασκευή διαμαντιών μπο-
ρεί να αναπτύξη πίεσι 1.500
τόνων κατά τετραγωνικό έ-
κατοστόμετρο, όσο περίπου
αυτή που υπάρχει 240 μί-
λια κάτω από την επιφάνεια
της Γης.

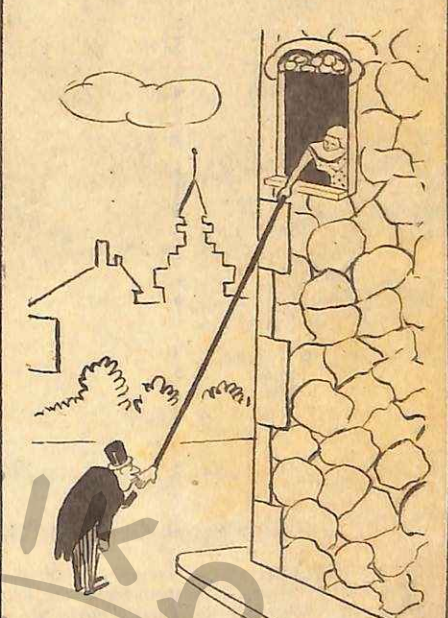
Με το μηχανήμα αυτό, ή
κατασκευή μικρών διαμαντι-
ών είναι ζήτημα λίγων λε-
πτών της ώρας!

Οι άδομαντοπώλες όμως
έχουν έκατραπεύσει έναντιον
αυτής της κινήσεως, δηλαδή
της κατασκευής τεχνητών
διαμαντιών, παρ' όλες τις
διαβεβαιώσεις των άρμοδι-
ων ότι ή χρησιμοποίησι των
τεχνητών πολυτίμων λίθων
θα περιορισθή μόνο στο βιο-
μηχανικό επίπεδο.

Η άνησυχία των άδομαν-
τοπωλών είναι φυσική, γιατί
σε αντίθετη περίπτωση ή τι-
μή των φυσικών διαμαντιών,
θα έπαιρνε καταρρεύσιμα
και το έμπόριο των πολυτί-
μων λίθων θα παρουσίαζε
τελείως διαφορετική μορφή
από τη σημερινή.



Χίλια εύχαριστώ, κύριε άρχι-
φύλαξ!



Χειροσάλλημα.



Δεν μπορείς να δής κάτι, βοέ
παιδάκι μου, και να μην το θέλεις...

—Ξέρω πώς είσαι δυστυχισμένος και
θέλω να σε βοηθήσω, είπε η Μεσσαλί-
να στο Λουκιανό.

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο αυτοκράτωρ Κλαύδιος, η αυτοκράτειρα Μεσαλίνα κι' η άχώριστη φίλη της Ουρανία ανέθηκαν στην αυτοκρατορική εξέδρα. Ο λαός σώπασε εσθνικά.

αυτοκρατορία μόνο και μόνο για να προκαλή το θαυμασμό του πλήθους με την όμορφη της και τα λαμπρά της φορέματα... Κι' άφ'ηλτος περιφρονητικά και προκλητικά τις άλλες γυναίκες κι' επιτίθεται τις άντρικές ματιές.

Οι δυο έραυτευμένοι ένοιωσαν, φαίνεται, τις έπίμονες ματιές τους. Γιατί γύρισαν κι' οι δυο συγχρόνως τ'ο κεφάλι τους, είδαν πώς τους κύτταζαν ή Μεσσαλίνα κι' ή Ούρανία κι' έκαναν μιá ελαφρεία κίνηση τσίφιν.

—Τὴν ἄλλη μέρα ὁ Λουκιανὸς τῆς...

— Με κάλεσε, κυρία, της είπε εκείνος με συγκίνηση κι' ό-
χιχα. Διάττα.

...καταστή γυναικα δίπλα του, τὰ φιλιά της, τὰ χάδια της!...

— Ξέρω πῶς εἶσαι δυστυχισμέ-
νος καὶ θέλω νὰ σὲ βοηθήσω, τοῦ

μ' ένα μαχαίρι στην καρδιά! Ο Λουκιανός είχε εκδο-
 ΖΑΝ ΠΡΥΝΙΕ

Ο ΥΠ' ΑΡΙΘΜ. 2 ΕΧΘΡΟΣ ΜΑΣ

«Ο άνθρωπος έχει την ηλικία των αρτηριών του», έλεγαν οι παλιοί γιατροί. Πράγμα που εσήμαινε, ότι η ηλικία του ανθρώπου βρίσκεται σε άμεση σχέση με την ελαστικότητα ή την σκλήρυνση των αγγείων μέσα στους οποίους κυκλοφορεί το αίμα. Γνωρίζουμε σήμερα, ότι η σκλήρυνση των αρτηριών εξαρτάται από την ποσότητα της χοληστερίνης που βρίσκεται μέσα στο αίμα. Μπορούμε, λοιπόν, να προσποτίσουμε τον παλιό αφορισμό ως εξής: «Η ηλικία του ανθρώπου εξαρτάται από την ποσότητα της χοληστερίνης που κυκλοφορεί μέσα στο αίμα του». Οι άνθρωποι που έχουν μέσα στο αίμα τους μεγάλη αναλογία χοληστερίνης, γερνούν πρόωρα. Ένώ, αντίθετα, οι βαλεροί γέρονι χροαστούν τη «νεότητά» τους στο ότι το αίμα τους δεν περιέχει πλεονάζουσα ποσότητα χοληστερίνης.

Όταν ακούτε να γίνεται λόγος για θρομβώσεις ή για έμφραξεις, πρέπει να ξέρετε, ότι στις περισσότερες περιπτώσεις υπεύθυνη γι' αυτές είναι η χοληστερίνη. Η ουσία αυτή προκαλεί τοπικά «εμφρακτά» στα σκάφη.

πικές πηξεις του αίματος (θρόμβους), που εκθέτουν σε σοβαρότατο κίνδυνο όχι μόνο την υγεία μας, αλλά κι' αυτή τη ζωή μας. Οι θρόμβοι αυτοί παρασύνονται από την κυκλοφορία και περνούν από τα μεγαλύτερα αγγεία στα μικρότερα, όπου κάποτε «στομαίνουν» κάποιο απ' αυτά. Το αίμα δεν μπορεί πια να περάσει

Ἡ πιὸ δραματική μορφή αὐτῶν τῶν ἐμφράξεων εἶναι ὅταν πρόκειται γιὰ ἀγγεῖα τοῦ ἐγκεφάλου ἢ τῆς καρδιάς. Ἐμφράξεις μποροῦν, ὅμως, νὰ δημιουργηθοῦν καὶ σὲ ἄλλα ὄργανα, ὅπως τῇ

...σπλήνα, τα νεφρά, τα έντερα κλπ. Ή σοβαρότης αυτών τῶν ἐμφράξεων ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ὄργανο πού ἔχει προσβληθῇ. Σὲ μερικές περιπτώσεις, τὸ ἐμπόδιο μπορεῖ νὰ ὑπερνηκίῃ. Ἄλλοτε, ὁμως, ἡ προσβολὴ εἶναι τόσο κεραυνόβολος, πού ὁ θάνατος ἐπέ-

Οι σύγχρονοι στατιστικές δείχνουν, δυστυχώς, ότι στο κεφάλαιο της θνησιμότητας, οι ασθένειες που προκαλούνται από τη νολοσθένεια βρέχονται εντάξει από τους κακοή-

Η χοληστερίνη είναι μια λιπαρή και γλυκώδης ουσία, που βρίσκεται μέσα στο αίμα σε αναλογία 1 1/2 γραμμαρίου στα 1000 cc αίματος.

1000. Ὁρισμένες τροφές, όπως τὰ μυαλά, τὰ αὐγά, τὸ βούτυρο, τὰ σποκολάτα, τὰ ἀλαντικά κλπ., αὐξάνουν τὴν περιεκτικότητα τοῦ αἵματος μας σὲ χοληστερίνη. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ὁ ὀργανισμὸς παράγει γιὰ δικό του λογαριασμὸ χοληστερίνη. Ὑπὸ κανονικὲς

συνθήκες, η πλειονότητα ποσότης αποβάλλεται από τη χολή και το δέρμα. Αλλά, σε ώρισμένες περιπτώσεις, η αποβολή δεν είναι δυνατή και τότε η χοληστερίνη συσσωρεύεται μέσα στα αιμοφόρα αγγεία και επικάθεται στα τοιχώματά τους.

Διάφορες παθήσεις, όπως οι δερμικές μολύνσεις, η πνευμονική φυματίωση, η υπέρλειτουργία του θυρεοειδούς, η άναμια κλπ., προκαλούν πτώση του επιπέδου της χοληστερόλης. Σε άλλες, αντίθετα, το επίπεδο της ανέρχεται με αμαστικό ρυθμό. Οι άσθε

νεύσει του ήπατος, ή υπολειπόμενη του θυρεοειδούς, οι παθήσεις των νεφρών, ή διαβήτης, ή ποδάγρα κλπ., συνοδεύονται πάντοτε σχεδόν από αύξηση της αναλογίας της χοληστερίνης μέσα στο αίμα.

Η παρουσία υπερβολικής ποσότητας χοληστερίνης μέσα στο αίμα δεν αποτελεί ανέκκλητη καταδίκη. Ο κίνδυνος συνίσταται κυρίως στο ότι, κατά την πρώτη περίοδο, τίποτε δεν μας κάνει



A stylized, high-contrast illustration of a man, likely a political figure, wearing a suit and tie. The background is a vibrant red with a splatter effect. The man has a serious expression and is looking slightly to the left.

Ἡ σκληρυνσις τῶν ἀρτηριῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ποσότητα τῆς χοληστερίνης, ποὺ βρίσκεται μέσα στὸ αἷμα.

νά την υποπτευόμαστε. Την αντίλαμβανόμαστε μόνον όταν αρχίσουν να εκδηλώνονται τα πρώτα συμπτώματα διαφόρων οργανικών διαταραχών: Πιλλγοί, έξασθενείς της μνήμης, κρίσεις στηθάγχης, άρτηροσκληρωτικά φαινόμενα, υπέρτασις, πόνοι στα άκρα, παραισθησιολογία κλπ.

Το πρώτο που πρέπει να κάμουμε σε περίπτωση που η έρευνα-στρατηγική ανάλυση του αίματος αποδείξει την παρουσία μέσα σ' αυτής κολλητοειδούς σε ανολογία ανώτερη από την κανονική, είναι να εφαρμόσουμε μία αίσθητη δίαιτα και να εξοβελίσουμε από το τραπέζι μας όλες τις τροφές που περιέχουν σε μεγάλο βαθμό αυτή την ουσία. Τέτοιες τροφές είναι: το βούτυρο, ο κρακός του

αυγού, τα μυαλά και τα έντιάσθια, τὸ λαρόν, τὰ ἀλλαντικά, ἡ σκολάστα, οἱ ἑρροὶ καρποὶ, τὰ θηροματά, τὸ ψωμί καὶ τὸ ἄβραστο γάλα. Μικρότερη ἀναλογία χορηγούμενης περιέχουν οἱ ἑξῆς τροφές: σαλάτες, γυποὶ καρποὶ, μοσχάριστο κρέας, ρυζὶ, ζυμαρικά, ψωμί, ψάρια, ζάχαρη, μαρμελάδα, κρασί, μπύρα.

Ἡ φαρμακευτική ἀγωγή συνίστατο, ὡς προχέει ἀκόμη, στὴν ἐνίσχυσι τῆς λειτουργίας τῆς χολῆς καὶ στὴν χορήγησι ἐκχυλισμάτων ἀπὸ θυροσβείδεις ἄδενες. Ἡ σημερινὴ ἐπιστήμη διαθέτει, ὅμως, ἕνα ἀποτελεσματικώτατο φάρμακο, τὸ αἰθιδίν τοῦ φαινυλακινολοφεικοῦ ὁξέος. Ἡ οὐσία αὕτη ἐπαναφέρει τὴν ἀναλογία τῆς

χοληστερίνης στο κανονικό επίπεδο σε διάστημα μόλις 5 - 6 εβδομάδων, ακόμη και χωρίς να εφαρμοσθή αυστηρή δίαιτα στο φαγητό.

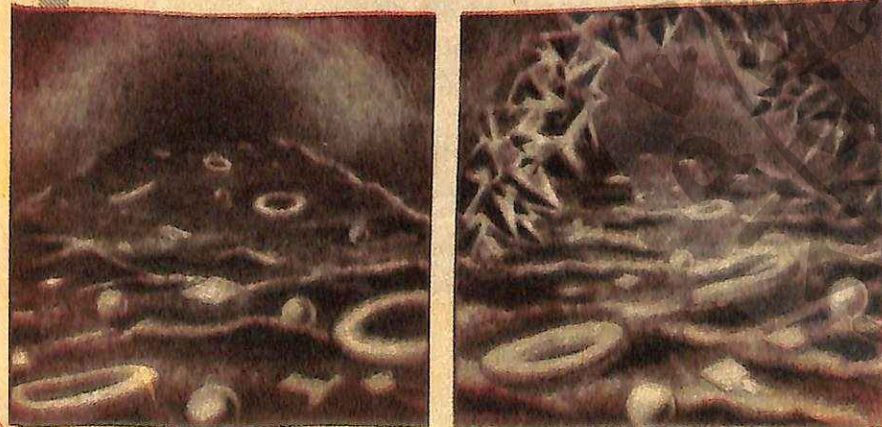
Ἡ οὐσία αὐτὴ προλαμβάνει ἐπίσης τὴν ἀρτηριοσκλήρωσις κ' ὅλα τὰ δυσάρεστα ἐπακόλουθά της.

Ἄλλ' ὅπως εἶπαμε καὶ παραπάνω, ἡ χολερυθρίνη ἐπενοεῖ ὑπόουλα. Κι' οἱ ἐκδηλώσεις της εἶναι κάποτε τόσοι

καρπυνοβόλες, που καμιάς θεραπείας δεν είναι πιά δυνατή. Το ότι υπάρχει, λοιπόν, ένα δραστικό φάρμακο, δεν πρέπει να μας παρηγορή. Το καλύτερο είναι, τουλάχιστον, να προσεγγίσουμε τη δόξα μας σε τούτο που όλοι μας θέλουμε.

να προσεχουμε τη διαίτα μας, σε τρόπον ώστε να μην
 επιτρέψουμε στην χοληστερίνη να ανέλθι σε επίπεδο επι-
 κίνδυνο για την υγεία και τη ζωή μας.

Ἀριστερά: Ἀριστερά ὕψος. Δεξιά: Ἀριστερά ποῦ
ἔχει ὑποστῆ ἀκάλυπτα.



ΥΠΑΡΧΕΙ ελπίδα να με καλέσετε να φάμε μαζί; ρώτησε η κοπέλλα.
Ο νέος, που καθόταν δίπλα της στο παγκάκι του πάρκου, την κύτταξε με έκπληξη.

— Μην φαντασθείτε πως ζητάω περιπέτεια ή πως είμαι πεινασμένη, πρόσθεσε εκείνη χαμογελώντας. Ναι, κυττάχτε... έχω αρκετά λεφτά στην τσάντα μου. 'Αλλά μου φαινόταν ανυπόφορο να φάω μονάχη μου και σήμερα, τέτοια όμορφη μέρα! Κάθησα λοιπόν εδώ, με την ελπίδα να περάσει κανείς γνωστός...

— Καί, για καλή μου τύχη, βρέθηκε εγώ, συμπλήρωσε ο νέος. Έμπρός πάμε!

Την έπιασε απ' το μπράτσο με οίκεσή της και προχώρησε μαζί της.

— 'Ισως κάνω μια τρέλλα... μουμούρισε εκείνη με κάποια άμνησιν.

— Μα όχι, κάθε άλλο, δεσποινίς... 'Αλήθεια, πώς σας λένε; Λέγετέ με Μαρία. Κι' εγώ θα σας λέω Σέργιο. Πάντα μ' άρεσε αυτό τ' όνομα...

Μπήκαν σ' ένα ρεστοράν και διάλεξαν μια παράμερη και ήσυχη γωνία. Η κοπέλλα διηγήθηκε πως έμενε σε μια αυστηρή και μελαγχολική πανσιόν.

— Θα τρώμε λοιπόν κάπου - κάπου μαζί, για να ξεσκάσετε λίγο, της είπε ο νέος.

Ένας τριμερής ΦΟΝΙΑΣ!

— Όχι, δεν θα ξαναϊδωθούμε πιά. Θα χωρίσουμε, μετά το φαγητό, και θα χαθούμε...

Αναστέναξαν κι' οι δυο ελαφρά. Δεν άργησαν ωστόσο να ξαναβρούν το κέφι τους. Φάγανε με όρεξη, ήπιανε ένα κρασί που σπιτιοβολούσε μέσ' στα ποτήρια. Ύστερα σηκώθηκαν να φύγουν.

— Δεν θα μου πείτε λοιπόν τίποτα για σας; παρακάλεσε ο νέος.

— Τι θέλετε να μάθετε; Είμαι 20 χρονών, εργάζομαι... και δεν με λένε Μαρία. Αυτό είν' όλο...

— Δεν θα ξαναϊδωθούμε ποτέ; Η κοπέλλα δίστασε λίγο, κι' ύστερα απάντησε:

— 'Ισως την ερχομένη Πέμπτη, στις 7, στο ίδιο μέρος... Εύχαριστώ για τη συντροφιά σας...

Πήδησε σ' ένα ταξί κι' έφυγε, αφήνοντας τον απογοητευμένο. Εκείνος τη συλλογιζόταν όλη τη βδομάδα. Την Πέμπτη, βρισκόταν απ' τις 6 στο μέρος του ραντεβού και πηγαίνονταν νευρικά.

Καλησπέρα, Σέργιε! άκουσε επ' τέλους τη φωνή της. Προχώρησαν μαζί, μιλώντας τώρα στον ένικο, σαν παλιοί φίλοι. Μπήκαν σ' ένα κινηματογράφο, για να περάσουν την ώρα.

Όταν βγήκαν, έβρεχε ραγδαία. Και δεν υπήρχε ούτ' ένα ταξί ελεύθερο.

— Άκουσε, είπε ο νέος. 'Εδώ κοντά βρίσκεται το σπίτι μου. Θ' ανεβούμε, θ' ανάψουμε φωτιά, θα στεγνώσουμε και θα φάμε ύστερα κάτι... ό,τι βρεθί... Μη φοβάσαι! Έχω μια γρήγα καμαριέρα, που αποτελεί έγγυήσι για σένα.

Η κοπέλλα χαμογέλασε και δέχθηκε. Σε λίγο, βρίσκονταν κι' οι δυο μπροστά σε μια καλή φωτιά. Η καμαριέρα τους σερβίρισε τσάι κι' ύστερα τους άφησε μόνους.

— Μαρία! είπε ο νέος. Εκείνη τον κύτταξε με κάποια μελαγχολία. Δεν έφερε αντίστας στο φιλί του.

— Τι θα μου απαντούσες, αν σου ζητούσα να με παντρευτείς; της είπε απλά.

— Ω, πώς μπορείς να μου προτείνεις ένα τέτοιο πράγμα, δίχως να γνωρίζμαστε;

— Εγώ σε ξέρω πιά, αφού σε φίλησα.

— Μα εγώ δεν ξέρω τίποτα για σένα. Μίλησέ μου για τον εαυτό σου...

Ο νέος έλαμψε τα φρύδια του, σάπασε λίγο κι' ύστερα είπε:

— Θα σου μιλήσω, αφού το θέλεις. Έπειτα όμως, θα φύγεις μακριά μου με φρίκη!... Ναι, θα σου φανερώσω ένα τρομερό μυστικό: Είμαι ο Τόμας Τσίτσεστερ!

Η κοπέλλα ανατρίχισε. 'Οσο ρώτησε ήρεμα:

— Εκείνος που κατηγορήθηκε πως σκότωσε τη γυναίκα του; πρόδίδε! Με πιάσανε, αλλά μ' άφισαν ελεύθερο, γιατί δεν είχαν χοντρά για μια απάχθεια; πώς είμαι ο δολοφόνος.

— Η κοπέλλα σηκώθηκε απότομα.

— Φεύγετε!... της είπε εκείνος. Βλέπεις πως σου προξενώ φρίκη; Είμ' ένας φονιάς!

— Φύγετε!... της είπε εκείνος. Βλέπεις πως σου προξενώ φρίκη; Είμ' ένας φονιάς!

— Φύγετε!... της είπε εκείνος. Βλέπεις πως σου προξενώ φρίκη; Είμ' ένας φονιάς!

— Φύγετε!... της είπε εκείνος. Βλέπεις πως σου προξενώ φρίκη; Είμ' ένας φονιάς!

— Φύγετε!... της είπε εκείνος. Βλέπεις πως σου προξενώ φρίκη; Είμ' ένας φονιάς!

— Φύγετε!... της είπε εκείνος. Βλέπεις πως σου προξενώ φρίκη; Είμ' ένας φονιάς!

— Φύγετε!... της είπε εκείνος. Βλέπεις πως σου προξενώ φρίκη; Είμ' ένας φονιάς!

— Φύγετε!... της είπε εκείνος. Βλέπεις πως σου προξενώ φρίκη; Είμ' ένας φονιάς!



—Φεύγετε; της είπε εκείνος. Βλέπεις πως σου προξενώ φρίκη; Είμαι ένας φονιάς!...

έφημερίδας. — 'Ετοιμο το ρεπορτάζ μου, δήλωνε. Μου τα διηγήθηκε όλα!

Μπορείτε να τα δημοσιεύσετε, δεν θα τα διαψεύσει... Σας είδωποιώ όμως πως δεν θα ξανακάνω ποτέ αυτή τη δουλειά. Δεν την υποφέρω. Μου φαίνεται σαν να γίνουμαι κατάσκοπος!

Ο διευθυντής την κύτταξε, ευχαριστημένος. — Κατάσκοπος, γιατί ξεσκεπάσατε ένα έγκλημα; είπε.

Μα, 'Εδελν, κάνατε μια περίφημη δημοσιογραφική δουλειά! Η 'Εδελν βγήκε απ' το γραφείο όπως είχε μπη, σαν άνεμος. 'Επρεπε τώρα να τα φανερώσει όλα στο 'Σέργιο'.

Πραγματικά, τοίχωνε: — 'Εσθ' σκότωσε, μα εγώ σε πρόδωσα. Σε πούλησα για μια δημοσιογραφική επιτυχία. Θα σε πιάσουν τώρα, θα σε καταδικάσουν... δικαία! Κι' εγώ ήμουν...

— Θα με μισήσεις για πάντα... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν...

— Θα με μισήσεις για πάντα... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν...

— Θα με μισήσεις για πάντα... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν...

— Θα με μισήσεις για πάντα... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν...

— Θα με μισήσεις για πάντα... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν...

— Θα με μισήσεις για πάντα... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν...

— Θα με μισήσεις για πάντα... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν...

— Θα με μισήσεις για πάντα... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν...

— Θα με μισήσεις για πάντα... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν...

— Θα με μισήσεις για πάντα... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν...

— Θα με μισήσεις για πάντα... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν...

— Θα με μισήσεις για πάντα... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν...

— Θα με μισήσεις για πάντα... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν...

— Θα με μισήσεις για πάντα... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν...

— Θα με μισήσεις για πάντα... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν...

— Θα με μισήσεις για πάντα... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν...

— Θα με μισήσεις για πάντα... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν...

— Θα με μισήσεις για πάντα... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν...

— Θα με μισήσεις για πάντα... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν...

— Θα με μισήσεις για πάντα... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν...

— Θα με μισήσεις για πάντα... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν... 'Εξαρταίς σου κι' εγώ ήμουν...

Η κατατρεχμένη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Σαρλότ συγχωρεί την Κλαίρη για το ακούσιο παραστράτημά της. Στο μεταξύ, ο Μαρινιάν αρχίζει να παρουσιάζει συμπτώματα ψυχοπαθείας, που χειροτερεύουν ολοένα. Ο Γκωτιέ γυρίζει αναγκαστικά κοντά του για λίγο, για να τον περιποιηθεί, αλλά ξαναφεύγει όταν καλλιτερεύει κάπως η κατάσταση του, εφόσον βλέπει ότι δεν δέχεται ο πατέρας του να κάνει αυτό που του υπέδειξε. Ξαφνικά, του τηλεγραφεί ο καμαριέρας του Μαρινιάν ότι ο κύριός του εξαφανίστηκε. Ο νέος ξαναπηγαίνει τότε, ψάχνει να τον βρει και τον συναντάει επιτέλους κοντά στην Πράσινη Βίλλα. Ο Μαρινιάν είχε αγοράσει από χρόνια αυτό το παλιό σπίτι της Σαρλότ Λαμάρς - καθώς και το γυφοκάνινο - και τώρα του έδωσε φωτιά, για να μη μείνει κανένα ίχνος της ενοχής του. Εκεί κοντά όμως, βρίσκουν οι χωρικοί το ποδηλάτο του Γκωτιέ. Ο νέος δίνει τρεις μέρες καιρό στον πατέρα του για να κάνει το χρέος του. Τον προειδοποιεί δε ότι, όταν περάσει η προθεσμία αυτή, θ' αυτοκτονήσει.

Τ' άλλο πρωί, σηκώθηκε κατάχλωμος, αλλά ήρεμος, μ' όλη την πνευματική του διαύγεια. Την ίδια μέρα, έφτασε μια πρόσκλησις απ' το δικαστήριο για τ' Γκωτιέ. Ο Μαρινιάν την έστειλε στο σπίτι του Μπερτελέν. Ο Γκωτιέ παρουσιάστηκε άμεσως στον άνακριτή, που τον καλούσε. Ήταν πάντα ο ίδιος, ο κ. Μπαριλιέ, αυτός που είχε αναλάβει άλλοτε την υπόθεσι της Μπεκρούς. Σηκώθηκε κι' έδωσε το χέρι του στον Γκωτιέ.

— Σίγουρα, η πρόσκλησί μου θα σας εξέπληξε, αγαπητέ φίλε, του είπε.

— Όχι τόσο. Σας ομολογώ πως την περίμενα σχεδόν...

— Αυτό απλουστεύει πολύ την ερώτησι που ήθελα να σας κάνω. Μήπως σας κλέψανε το ποδηλάτο σας;

— Όχι.

— 'Ρωστε, λοιπόν, βρισκόσαστε σεις ο ίδιος, προχθές τη νύχτα, κοντά στην Πράσινη Βίλλα;

— Μάλιστα.

— Η πυρκαγιά του παλιού σπιτιού της Μπεκρούς αποδίδεται σε έμπρησμό... Μήπως μπορείτε να μάς δώσετε καμιά σχετική πληροφορία;

— Όχι, καμιά.

— Κάποιοι χωρικοί είδαν τον πατέρα σας, το βράδυ εκείνο, κοντά σ' αυτό το σπίτι.

— Πιθανόν... 'Εκεί τον βρήκα κι' εγώ!...

— Είσαστε, λοιπόν, βέβαιος, πως θα τον συναντούσατε εκεί;

— Ο Γκωτιέ ένοιωσε τον κίνδυνο. Πραγματικά, ο κ. Μπαριλιέ δεν μπορούσε να υποπτευθεί το δράμα που συνέβαινε μεταξύ πατέρα και γιου, εξ αιτίας της παλιάς υποθέσεως της Μπεκρούς. Η έρευνα της διανοητικής διατάραξι του Μαρινιάν, κι' ήταν πιθανό να υποψιασθή πως είχε βάλει αυτός τη φωτιά, σε μια κρίσι τρέλλα.

— Μπορείτε να εμπιστευθείτε σε μένα... είπα ο άνακριτής. Είμαι φίλος σας... δικός σας και του πατέρα σας. Πρέπει να ρωτήσετε πολύ ταργυμένους, αφού τον συναντήσατε, για να μη σκεφθείτε καν να ξαναπάρτε το ποδηλάτο σας, που είχατε κρύψει στους θάμνους.

— Ο πατέρας μου είναι πολύ άρρωστος, όπως ξέρετε... Όταν τον ξαναβρήκα, δε σκέφθηκα πιά παρά αυτόν μονάχα... Είμ' απλούστατος!

— Ναι, βέβαια, είν' απλούστατος... πρόφερε ο άνακριτής, σκεπτικός.

— Κι' ύστερα από μια σύντομη σιωπή, ρώτησε:

— Άφου είναι τόσο άρρωστος ο πατέρας σας, αφού σας φοβίζει η κατάσταση...

— Άφου είναι τόσο άρρωστος ο πατέρας σας, αφού σας φοβίζει η κατάσταση...

— Άφου είναι τόσο άρρωστος ο πατέρας σας, αφού σας φοβίζει η κατάσταση...

— Άφου είναι τόσο άρρωστος ο πατέρας σας, αφού σας φοβίζει η κατάσταση...

— Άφου είναι τόσο άρρωστος ο πατέρας σας, αφού σας φοβίζει η κατάσταση...

— Άφου είναι τόσο άρρωστος ο πατέρας σας, αφού σας φοβίζει η κατάσταση...

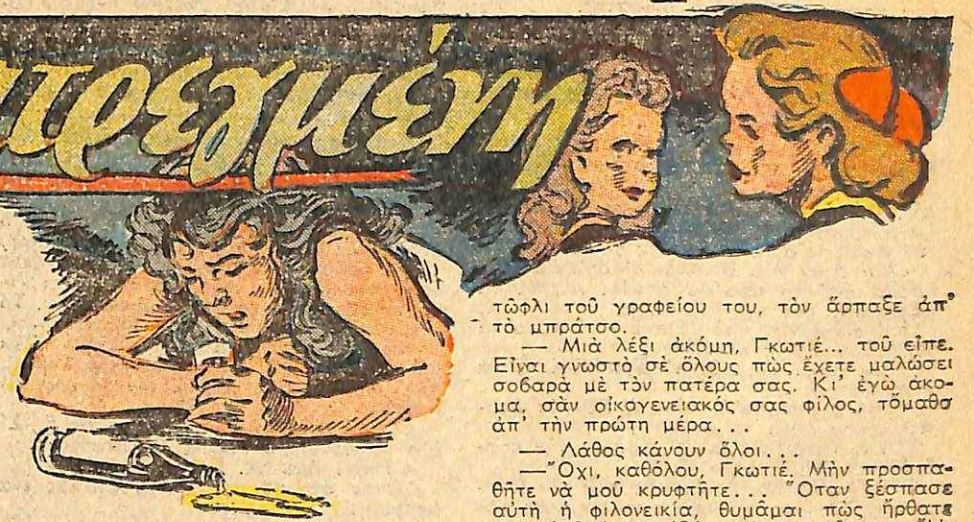
— Άφου είναι τόσο άρρωστος ο πατέρας σας, αφού σας φοβίζει η κατάσταση...

— Άφου είναι τόσο άρρωστος ο πατέρας σας, αφού σας φοβίζει η κατάσταση...

— Άφου είναι τόσο άρρωστος ο πατέρας σας, αφού σας φοβίζει η κατάσταση...

— Άφου είναι τόσο άρρωστος ο πατέρας σας, αφού σας φοβίζει η κατάσταση...

— Άφου είναι τόσο άρρωστος ο πατέρας σας, αφού σας φοβίζει η κατάσταση...



τώφλι του γραφείου του, τον άρπαξε απ' το μπράτσο.

— Μια λέξι ακόμη, Γκωτιέ... του είπε. Είναι γνωστό σε όλους πως έχετε μάλωσει σοβαρά με τον πατέρα σας. Κι' εγώ ακούμα, σαν οικογενειακός σας φίλος, τόμαθα απ' την πρώτη μέρα...

— Λάθος κάνουν όλοι...

— Όχι, καθόλου, Γκωτιέ. Μην προσπαθήτε να μου κρυφτείτε... Όταν ξέσπασε αυτή η φιλονεικία, θυμάμαι πως ήρθατε και με βρήκατε εδώ, στο γραφείο μου. Ήσαστε ταργυμένους και τότε, όπως και τώρα. Είχατε να μου φανερώσετε κάτι πολύ σοβαρό... Μα ύστερα μετανιώσατε και φύγατε χωρίς να μου πείτε τίποτε. Το θυμάσθε;

— Ναι, το θυμάμαι.

— Θυμάσθε επίσης τί σας είπα τότε;

— Ναι. Μου είπατε: «Ανοίχτε μου την καρδιά σας. Είμαι ο μεγάλος σας φίλος... κι' ο παλιός φίλος του πατέρα σας...».

— Ακριβώς. Μα έρεεις σωπάσατε... Καί, πρίν χωρίσουμε, πρόσθεσα, βλέποντας το δισταγμό σας: «Να βασίζεσθε σε μένα, πάντα, όταν έχετε ανάγκη από τις συμβουλές μου και την πείρα μου».

— Ο κ. Μπαριλιέ ξανάσφριξε το χέρι του νέου και συνέχισε:

— 'Επαναλαμβάνω και τώρα τα ίδια λόγια. Βασισθείτε σε μένα... Έχετε εμπιστοσύνη... ανοίχτε μου την καρδιά σας!...

Τα μάτια του Γκωτιέ βουρκώσανε. Ακούμπησε μια στιγμή το κεφάλι του στον ώμο του δικαστικού.

— Υποφέρετε, καύμενο μου παιδί; ταί είπε εκείνος στοργικά.

— Πολύ, πάρα πολύ!

— 'Εμπιστευθείτε μου λοιπόν τον πόνο σας...

— Σε λίγο... ναι, 'ίσως...

Ο Γκωτιέ δεν μπόρεσε να πη περισσότερα. Έφυγε βιαστικά, για να κρύψει την



— Χας αγαπή τόσο πολύ, ώστε μανιεύω τι συμβαίνει στην ψυχή σας... είπα η Κλαίρη στο Γκωτιέ.

ταραχή του, γιά νά μή φανή άδύνατος,
— Ποιό μυστικό κρύβει άρα γι' από τό-
σον καιρό; ψυθύρισε ο δικαστής.
Θά τό μάθαινε σέ λίγο...
'Ο Γκωτιέ ξανάγύρισε στό σπίτι του
Μπερτελέν. Έκεί, κοντά στη Σαρλότε και
στις κόρες της, θά περίμενε την ύστατη
απόφασί του πατέρα του...
Δέν ειπε λέξι μέ την Κλαίρη γιά τόν
έρωτά τους. Μά δέν χρειάζονταν νά μι-
λήσουν, γιά νά καταλάβη ο ένας τόν άλ-
λον. Οί ματιές τους, πού συναντιόνταν, έ-
ξωτερίκευαν όλη την τρυφερότητα κι' όλη
την άπελπισία τής καρδιάς τους.
«Δέν ήταν πιά δυνατόν ν' αγαπηθούμε,
έπειτα άπ' τό σφάλμα μου!», λέγανε τα
μάτια της δυστυχής Κλαίρης.
Κι' ο Γκωτιέ, πού έβλεπε τό θάνατο νά
πλησιάζη, έλεγε κι' αυτός:
«Δέν είναι δυνατόν ν' αγαπηθούμε, νά
ένωθουμε...».
Ούτε ο Μπερτελέν ούτε η Σαρλότε ύπο-
πτεύονταν αυτό τό μυστικό.
Οί δυο αδελφές όμως άνοιγαν την καρ-
διά τους ή μία στην άλλη.
'Η Λουίζα δέν ξανάβλεπε πιά τόν Ουρ-
μπαιν. 'Ο νέος δέν ήθελε νά έξεγερθή φα-
νερά εναντίον του πατέρα του. Άλληλο-
γραφεύσαν όμως οί δυο τους.
Είχαν συμφωνήσει νά βαζούν τά γράμ-
ματά τους μέσα στην κουφάλα μιάς γέ-
ρικής βελανιδιάς, πού βρισκόταν στό μι-
σά του δρόμου, ανάμεσα στό σπίτι του
Μπερτελέν και στόν πύργο.
Τρεις φορές τή βδομάδα, η Λουίζα εύ-
ρισκε εκεί ένα γράμμα του Ουρμπαιν. Και,
τρεις φορές τή βδομάδα, έκρυβε εκεί μέσα
τό δικό της.
'Υπάρχει όμως Θεός γιά τους έρωτευ-
μένους... Συνέβαινε, λοιπόν, κάποτε νά συ-
ναντιώνταν τό χέρια τής Λουίζας και του
Ουρμπαιν μέσα στην κουφάλα τής βελα-
νιδιάς, τή στιγμή πού άφηναν εκεί τα
γράμματά τους, γεμάτα όνειρα και τρυ-
φερότητα.
Μένανε τότε μερικές στιγμές ο ένας κον-
τά στον άλλον. Καί ξανάλεγαν μέ τό μά-
τια ό,τι είχαν γράψει στό χαρτί...
— Άντερα η Λουίζα γύριζε στό σπίτι, λί-
γο άνακουφισμένη.
'Ο Γκωτιέ μετρούσε τίς ώρες. Είχαν πε-
ράσει κιόλας οί δυο πρώτες ημέρες, χω-
ρίς νά φανή ο Μαρινιάν. Άρχισε η τελευ-
ταία.
«Απόψε, θά τελειώσουν όλα!...», σκέ-
φθηκε μέ θλίψη, όταν άνοιξε τό παράθυρό
του, τό πρωτό, και θαύμασε τό ώραίο φθι-
νοπωρινό τοπίο πού άπλωνόταν μπροστά
στό μάτια του.
Τά δέντρα είχαν βαφή μέ χρυσάφιές ά-
ποχρώσεις. 'Ο ούρανός ήταν όλοκαθαρός.
Φαίνονταν τόσο όμορφη η ζωή!... Μά ο
Γκωτιέ έλεγε μέ τό νού του: «Δέν θάρη

— Ήραγματικά, παρουσιάστηκε μπροστά του ἡ ἀγαπημένη του.
 — Πού πηγαίνατε, Γκωτιέ; τὸν ρώτησε.
 Δὲν βρῆκε τὴ νὰ τῆς ἀπαντήσῃ. Ἐκείνη τοῦτῃς τὸ χέρι καὶ πρόσθεσε:
 — Κάτι μου κρύβετε, Γκωτιέ!
 — Ὅχι, σὰς τ' ὀρκίζομαι...
 — Μὴ λέτε ψέμματα... Σὰς ἀγαπῶ τόσο πολὺ, ὥστε μαντεύω τὴ συμβαίνει στὴν ψυχὴ σας... Εἰσάστε θλιμμένους, πολὺ θλιμμένους, Γκωτιέ...
 Κι' ἡ Κλαίρη πρόσθεσε σιγανά:
 — Θέλατε νὰ πεθάνετε. Δὲν εἶν' ἔτσι;
 Βλέποντάς τὸν ὡ ἀνασκιρτῆ, κατάλαβε πὼς εἶχε μαντέψει σωστά.
 — Γιατί, Γκωτιέ; Γιατί;
 — Κάνετε λάθος, σὰς τ' ὀρκίζομαι...
 Ἐνωϊσθὰ μόναχά λίγο ἀδιάθετο τὸν ἐαυτοῦ μου, λίγο κουρασμένο ἀπ' τὸ κυνήγι καὶ θέλησα ν' ἀπολαύσω τῆ τροσιά καὶ τῆ γαλήνης τῆς νυχτῆς...
 Ἡ Κλαίρη ἔκαμε μιὰ κίνησι δυσπιστίας.
 Ἡ καρδιά τῆς τῆς φώναζε πὼς δὲν εἶχε γελασθῇ.
 — Λέτε ψέμματα, Γκωτιέ! ἐπέμεινε. Εἰσάστε δυστυχισμένους...
 Ὁ νέος ἔσκιψε τὸ κεφάλι του. Ἐκείνη ἀκούμπησε τρυφερά στὸν ὦμο του καὶ πρόσθεσε:
 — Δὲν θὰ μού πῆτε, λοιπόν, ἀπὸ τί ὑποφέρετε;
 — Ὅχι.
 — Κι' ἂν τὸ μαντεύω;
 — Εἶν' ἀδύνατον.
 — Ποιάς ἔρεει!
 Κι' ἡ Κλαίρη πρόσθεσε, σκύβοντας περισσότερο πρὸς τὸ μέρος του:
 — Ὑποφέρετε γιατί μ' ἀγαπᾶτε, καὶ γιατί σὰς ἀγαπῶ... δὲν εἶν' ἔτσι; Σὰς κυνηγᾷ, σὰς βστηνάζει ἡ ἀνάμνησι αὐτοῦ τοῦ συνένδου...
 Τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἔσφιξε στὸ στήθος του, μ' ἀδελφικὴ τρυφερότητα.
 — Ὅχι, Κλαίρη, κάνετε λάθος, τῆς εἶπε. Δὲν ὑποφέρω γιὰ τὸν ἐρωτὰ σας... Ἄλλο πράγμα μὲ σκοτώνει! Ἐνα μυστικὸ πού, μὲ πτίζει, ἕνα θανάσιμο μυστικὸ!...
 Σὰς τ' ὀρκίζομαι, Κλαίρη, δὲν σκέπτομαι πιά καθόλου τὰ περασμένα, αὐτὰ πού ἐννοεῖτε σεῖς... Ὑπάρχει ὁμως ἀνάθεσά μας ἕνα ἐμπόδιο ἀνυπέρβλητο, πού δὲν τὸ μαθεῖτε ποτέ... ἕνα ἐμπόδιο πού προέρχεται ἀπὸ μένα, κι' ὄχι ἀπὸ σας... Ἄν ἦταν ὑπῆρχε αὐτό, σὰς τ' ὀρκίζομαι, Κλαίρη, πὼς θὰ γινώσαστε δική μου, γυναίκα μου!
 Ἡ Κλαίρη ἔβγαλε μιὰ φωνὴ ὑπεράνθρωπης χαρᾶς.
 — Ὅθὰ τὸ νικήσουμε, Γκωτιέ, αὐτὸ τὸ ἐμπόδιο!
 — Εἶν' ἀδύνατον...
 — Ἐμπιστευθήτε μου τὸ μυστικὸ σας.
 — Ποτέ! Ποτέ! Δὲν εἶναι δικό μου μυστικὸ. Κι' ἂν τὸ μαθεύετε...
 — Ἄν τὸ μάθω;
 — Τότε δὲν θὰ μὲ θέλετε σεῖς, Κλαίρη!
 Γιὰ μιὰ στιγμὴν, πάνω στὸν πόνου του καὶ στὴν ἀπελπισία του, λίγο ἔλειψε νὰ τῆς φανερώσῃ τὸ σφάλμα τοῦ πατέρα του:
 — Ἀκουσε, τῆς εἶπε σιγανά. Ἀκουσε καὶ κρίνε...
 — Ναί, μίλησε, πές μου τὰ ὅλα!
 Μὰ ὁ Γκωτιέ σάπασε ἀπότομα. Θέλησε νὰ τῆς ξεφύγῃ, ἀλλ' αὐτὴ τὸν συγκράτησε καὶ τοῦ εἶπε μὲ ταραχὴν:
 — Θέλεις, λοιπόν, νὰ πεθάνης;
 — Ναί!
 — Καλά! Θάρθω κι' ἐγὼ μαζί σου... εἶπε ἀπλᾶ ἡ νῆα.
 — Κλαίρη!
 — Δὲν ἔρω ποῖο θάνατο διάλεξες... μὰ λίγο μὲ νοιάζει! Ὅθὰ τὸν συμμαρισθῶ κι' ἐγώ...
 — Κλαίρη, Κλαίρη, ἄφησε με!
 — Ὅχι... Κι' ἂν τυχὸν μού ξεφύγης, σοῦ ὀρκίζομαι πὼς δὲν θὰ ξαναγυρίσω στὸ σπιτί! Ὅθὰ μὲ βροῦναι σκοτωμένον τὸν δρόμον, κάτω ἀπ' τὸν γκρεμὸ τοῦ Σατώ-Ρομο, μπέν... Τὸν ἔξερισε, ἔ;
 Ἡ Κλαίρη φαινόταν ἀποφασισμένη νὰ κἀν αὐτὸ πού ἔλεγε.
 — Κι' ἡ μητέρα σου, φτωχὸ μου παιδί;
 — Ἡ μητέρα σου;
 — Ὅθὰ μὲ κλάψῃ. Μὰ δὲν θὰ μείνῃ μονάχη. Ὅθὰ τὴ Λουίζα γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ...

— “Αν σ’ ἐπαίρνα μαζί μου, στο θάνατο, θάκανα ένα ἐγκλημα ἀπέναντί σου κι’ ἀπάντησέ της υπέρτασ σου.
— Δὲν ξέρω... δὲν σκέπτομαι πιά τίποτε! Θέλω να πεθάνω!...
Ἦταν κι’ οἱ δύο τους σὰν τρελλοί. Δὲν μπορούσαν πιά νὰ διακρίνουν καθαρά τὴν πραγματικότητα. Τὸ μεγάλο τους εἶχε θολώσει.
Ποιὸ ἦταν τὸ καθήκον τοῦ Γκωτιέ; Ὁ ἀρνίονταν καὶ πάλι αὐτὴ τὴν προσφορά νὰ πεθάνουνε κι’ οἱ δύο μαζί; Ἡ θὰ τὴν δεχότανε, πᾶνω στὴν ἀπελπισία του;
— “Ἐλα... τοῦλεγε ἡ Κλαίρη στ’ αὐτί, σὰν νὰ προσπαθοῦσε μὲ τὴ γοητεία τῆς νὰ τὸν παρασύρῃ σ’ ἕνα ἐρωτικό ραντεβού.
“Ἐλα... μὴ σκέπτεσαι πιά τίποτε, ξεχάσε, ὅ,τι ἀφίνεσι πίσω σου... Ἐλα νὰ πεθάνουμε μαζί!
Τὴν ἐσφίξε ξαφνικά στὴν ἀγκαλιά του καὶ τῆς φώναξε:
— “Ἐλα, λοιπόν! “Ἐλα!
Καὶ πήρανε μαζί τὸ δρόμο πρὸς τὸ ποτάμι, σὰν τρελλοί, πιασμένοι ἀπ’ τὸ χέρι. Μά, μόλις εἶχαν κάνει μερικά βήματα, σταμάτησαν.
Δυὸ ἀνθρώποι τοὺς φράζανε τὸ δρόμο. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ δικαστὴς Μπαριλιέ. Κι’ ὁ ἄλλος ὁ Μαρινιάν.
— Ὁ Γκωτιέ ἔμπηξε μιὰ φωνή:
— Πατέρα μου!... Κύριε Μπαριλιέ!...
— Ποῦ πήγαίνε; τὸν ρώτησε σοδará ὁ Μαρινιάν.
— Νὰ πεθάνω... Τὸ ξέρετε.
— Καὶ ποῦ τραβοῦσε αὐτὴ τὴν ἀθῶα κοπέλλα;
— Στὸ θάνατο... Τὴν ἀγαπῶ, τὸ ξέρεις κι’ αὐτό...
Ἡ Κλαίρη ἄκουγε, δίχως νὰ καταλαβαίνει.
Μὰ οὔτε κι’ ὁ Μπαριλιέ καταλάβαινε ἀκόμη τί σήμαιναν αὐτὰ τὰ λόγια, γιατί κύταζε πότε τὸν πατέρα καὶ πότε τὸ γυιό, περιμένοντας μιὰ ἐξήγησι.
— Ὅτὰ τὰ μάθετε ὅλα... τὸ εἶπε ὁ Μαρινιάν. Καὶ θὰ μάθετε συγχρόνως γιατί σὰς παρακάλεσα νάρθῃτε ἐδῶ, μαζί μου... Ἐλάτε!
Καὶ προχώρησε πρῶτος πρὸς τὸ σπίτι, μὲ σταθερὸ βῆμα.
Τὴ στιγμή πού θὰ μπáινανε, ἡ Κλαίρη ἔσκυψε καὶ ψιθύρισε τὸ νέο:
— Γκωτιέ, φοβάμαι!
Τοῦπιασε τὰ χέρια. Ἦταν παγωμένα. Καὶ τὰ πόδια του τὸν κρατοῦσαν μὲ μεγάλη δυσκολία.
Μπαίνοντας στὸ σπίτι, ἄρχισε νὰ τρέμῃ ὁλόκληρος.
— Ὅτὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω... ψιθύρισε. Ὅταν λιγώτερο σκληρὸς ὁ θάνατος...
Ὁ Μπερτελὲν εἶχε κατεθῇ στὸ σαλόνι, ὅπου βρισκόταν ἡ Σαρλότ κι’ ἡ Λουίζα. Ὅταν ἄκουσαν ν’ ἀνοίγῃ ἡ πόρτα, γύρισαν καὶ κύταξαν κι’ οἱ τρεῖς.
Ὁ Μαρινιάν μπῆκε πρῶτος... ἦ, μάλλον, τὸ φάντασμα τοῦ Μαρινιάν. Στὰ κατάκλωμο καὶ λιπόσαρκο πρόσωπό του, τὰ μάτια του λάμπανε σὰν φωτιές.
Προχώρησε ὥς τὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ καὶ στάθηκε ὀρθὸς ἐκεῖ, αἰμίλητος.
Ὁ Γκωτιέ ἔπεσε σὲ μιὰ πολυθρόνα, κρατώντας τὸ κεφάλι του μὲ τὰ δύο του χέρια.
Ἡ Κλαίρη εἶχε πάει κοντὰ στὴ Σαρλότ καὶ τὴ Λουίζα.
Ὁ Μπερτελὲν ἀναγνώρισε τὸν Μπαριλιέ.
— Τί συμβαίνει, λοιπόν; ρώτησε. Τί θέλετε, κύριοι;
— “Ερχομαι νὰ ἐκπληρῶσω ἕνα μεγάλο καθήκον πρὸς τὴ δικαιοσύνη, ἀπάντησε ὁ Μαρινιάν μὲ πνιγμένη φωνή. Νά γιατί παρακάλεσα τὸν κ. Μπαριλιέ νὰ μὲ συνοδεύει... Δὲν ξέρει ἀκόμα περὶ τίνος πρόκεινται, μὰ μὲ τίς πρώτες λέξεις, θὰ καταλάβῃ καὶ θὰ θυμηθῇ τὴν ὑπόθεσι πού τὸν ἀπασχόλησε ἄλλοτε: τὴν ὑπόθεσι τῆς Μπεκρούσι!
Ὁ δικαστὴς ἔκαμε μιὰ κίνησι ἐκπλήξεως. Ἡ Σαρλότ προχώρησε πρὸς τὸ γιστρὰ.
— Τί θέλετε νὰ πῆτε, κύριε;... ρώτησε. Γιατὶ ἐψυνάτε αὐτὸ τὸ τραγικὸ παρελθόν;...
— Γιατί; Γιατί εἴσαστε ἀθῶα... καὶ δὲν ἀρκεῖ πού σὰς δώσανε χάρι. Πρέπει ν’ ἀποκατασταθῇ ἡ τιμὴ σας, τ’ ἐνομιὰ σας!
— Βέβαια εἰμαι ἀθῶα... Δώδεκα χρόνια

τὸ φωνάζα ὁ ὅσους μὲ πλησιάζανε. Μὰ κα-
νεῖς δὲν μὲ πίστευε... Δὲν ἀκούσεις, ὁ λό-
γος μου Χρειάζονταν ἀποδείξεις...

— Σὰς τίς φέρνω, τίς ἀποδείξεις αὐ-
τές!

— Ἑσεῖς, κύριε; Ἑσεῖς ποὺ ἄλλοτε μὲ
δικάσατε καὶ μὲ καταδικάσατε, περισσό-
τερο ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους;

— Ναί, ἐγώ!

— Τότε σας συγχωρῶ γιὰ τὸ κακὸ ποὺ
μου κάνατε.

— Πρὶν μὲ συγχωρέσετε, πρέπει πρώτῳ
νὰ μ' ἀκούσετε... Μὴ βιάζεσθε πολὺ, γιατί
μπορεῖ ὕστερα νὰ μετανοήσετε...

Ἡ Σαρλὸτ σάπασε, ταραμμένη. Ὁ
Μπερτελὺν τῆς εἶπε σιγανά:

— Βλέπετε; Ἐγὼ δικαιώθηκα στὸ τέ-
λος... ἐγώ, ποὺ δὲν ἔπαφα ποτὲ νὰ φωνά-
ζω τὴν ἀθωότητά σας...

Ὁ Μαρινιάν στράφηκε στὸ γιοῦτο.

— Δὲν φταίω ἐγώ, Γκωτιέ, ποὺ ἦρθα
μονάχα τὴν τελευταία στιγμή. Μοῦ εἶχες
δώσει τρεῖς μέρες καιρὸ γιὰ νὰ κάνω τὸ
καθόν μου. Μὰ ἡ ἐξομολόγησί μου ἦταν
μεγαλὴ, πολὺ μεγαλὴ! Πάντως, ἔφτασα
ἐγκαιρῶς γιὰ νὰ σὲ ἐμποδίσω νὰ πεθάν-
εις...

Ὁ γιατρός σάπασε γιὰ ἕνα λεπτό.
Προσπαθοῦσε νὰ ξαναβρῇ κάπως τὴν ἡ-
ρεμία του καὶ νὰ συγκεντρώσῃ ὅλο τὸ θά-
ρος του.

Φαίνονταν τρομερὰ ἐξαντλημένος. Τὰ πό-
δια του λυγίζαν.

— Ἐγὼ νὰ κάνω δυὸ ὁμολογίες... συνέ-
χισε. Ἡ πρώτη εἶναι πῶς ἐγὼ ἔβαλα τὴ
φωτιά στὸ σπίτι τῆς Σαρλὸτ Λαμάρ, πρὶν
ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες... Εἶχα ἀγοράσει αὐτὸ τὸ
σπίτι, ἐδῶ καὶ δώδεκα χρόνια... καθὼς καὶ
τὸ γυφοκάμιντο ποὺ Λανζερῶμ. Ἐγὼ ἔκα-
πα τὴν Πράσινη Βίλλα, κι' ὁ γιοῦς μου
μὲ βρῆκε τὴν ὥρα ποὺ ἔκανα αὐτὸ τὸ ἐγ-
κλημα.

Ἡ Πράξι μου ἦταν προμελετημένη. Θὰ
καταλάβαινε δε ὅλη τὴν ἐγκληματικὴ σοβα-
ρότητα τῆς, ὅταν ἀκούσετε τὴ δεύτερη ὁ-
μολογία μου...

Οἱ ἄλλοι κυττάχτηκαν, βουβοί.

Τρεκλίζοντας κι' ἀκουμπώντας στὰ ἐπι-
πλα γιὰ νὰ μὴν πέσῃ, ὁ Μαρινιάν πλησί-
ασε τὸ γιοῦτο.

— Γκωτιέ! πρόφερε.

Ὁ νέος ἀνασῆκε τὸ πρόσωπό του
μουσκεμένο ἀπὸ δάκρυα.

Ὁ Μαρινιάν τοῦδωσε κάμποσα γραμ-
μένα φύλλα χαρτί.

— Διάβασε, παιδί μου! τοῦ εἶπε.

— Δὲν θὰ βρῶ ποτὲ αὐτὴ τὴ δύναμι...

Λυπηθῆτε, με!

— Διάβασε, τὸ θέλω... Εἶναι δικό σου
ἔργο. Ἐσὺ ζήτησες δικαιοσύνη.

— Ὁ, πῶς, πῶς μου, εἶναι φοιχτό!...

Ὁ Γκωτιέ κύτταξε σὰν χαμένος ἐκείνους
ποὺ βρισκόνταν γύρω. Πῆρε ὕστερα τὰ
χαρτιά του ποὺ τοῦδινε ὁ πατέρας του.

Τὰ χέρια του τρέμανε τόσο δυνατὰ, ποὺ

θάλαγγε κανείς πώς ανάδευε ὁ ἀνεμος τὰ χαρτιά.

Προσπάθησε νὰ διαβάσῃ. Μὰ τὰ μάτια του εἶχανε θολώσει, δὲν μποροῦσε νὰ διακρίνῃ τίποτε.

Ἀκούμπησε τὸ χέρι του πάνω στὰ χαρτιά, σὰν νὰ περιεμενε νὰ τοῦ περάσῃ ὁ ἱλιγγος. Ὑστερα ἄρχισε νὰ διαβάσῃ:

«Μπροστά στὸ Θεό ποὺ θὰ με κρίνῃ — γιὰτὶ ξέρω πὼς σὲ λίγο θὰ πεθάνω — δηλώνω πὼς ἡ Σαρλότ Λαμάρς εἶναι ἀθάνατοῦ ἐγκλήματος γιὰ τὸ ὅποιο καταδικάσθηκε... Στὶς ἐπομένους σελίδες, περιέχονται ὁ ἀποδείξεις τῆς ἀθωότητός της...»

Καθένας συγκρατοῦσε τὴν ἀνάσα του, γιὰ ν' ἀκούσῃ καλύτερα.

Ἡ Σαρλότ ἀνάντησε λαχανιασμένα. Ἡ δυνατὴ συγκίνισίς της ἐσφίγγε τὸ λαίμω. Κόντευε νὰ λιποθυμήσῃ...

Ἐπιτέλους! Ὁ ἀποδείκνυε κάποιοις τὴν ἀθωότητά της!

Ὁ Γκωτιέ συνέχισε:

«Μπροστά στὸ Θεό ποὺ θὰ με κρίνῃ, δηλώνω ἀκόμη, ὅτι ἡξέρα ἐδῶ καὶ δώδεκα χρόνια τὴν ἀθωότητά της δυστυχισμένης αὐτῆς γυναίκας...»

Ἡ Σαρλότ ὤρμησε πρὸς τὸ Μαρινιάν, φωνάζοντας:

— Ὁ ἄνθρωπο! Τὸν ἄθλιο!

Ὁ Μαρινιάν ἔπεσε γονατιστός.

— Συγγνώμῃ! Συγγνώμῃ! τραυλίσσε.

Ὁ Μπαριλιέ προχώρησε δὴς βήματα.

— Ποιὸς ἦταν ὁ ἔνοχος; ῥώσε σοβαρά, Ὁ Θεοῦ! εἰσαφέρετε τὸ ὄνομά του στὴ δικαιοσύνη.

— Δὲν ὑπάρξε ποτὲ ἔνοχος, ἀπάντησε σιγανὰ ὁ γιαντοῦ, γιὰτὶ δὲν εἶνε κανένα ἐγκλημα... Τὸ παιδί τῆς Σαρλότ Λαμάρς πέθανε ἀπὸ φυσικὸ θάνατο... ἀπ' τὴν ἴδια αἰτία ποὺ προκαλοῦσε τὰ παράξενα ἐκείνα συμπτώματα τοῦ «μεθυσιοῦ» τῆς Σαρλότ Λαμάρς...

»Ναί, ὁ μικρός. Ἀντὶ δηλητηριάσθηκε... ἀλλ' ἀπὸ τί ἐπικίνδυνος ἀναθυμίασις τοῦ γυνοκάμινου ὁ Λανζερὼμ! Τὰ ἀέρια αὐτά, περνώντας ἀπ' τὴς ρωγμὲς τοῦ βραχίου, φτάνανε στὴν κάμαρα ὅπου κοιμοῦταν ἡ μητέρα με τὸ παιδί της... Τὸ μικρὸ δηλητηριάσθηκε ἀπ' αὐτά. Κι' ἐγὼ γυνώματευσα πὼς ἐπρόκειτο γιὰ ἐγκλημα...

— Ναί, ναί... ψιθύριζε ἡ Σαρλότ, σὰν σὲ δεινρο. Νὰ γιὰτὶ ἦμουν ἀρρωστή, κάθε φορὰ ποὺ ἀνάβαιν ὁ φορὸνι τοῦ Λανζερὼμ... καὶ ξανὰδρίσκα ἐξφνικά τὴν ὑγεία μου ὅταν δὲν λειτουργοῦσαν. Τὰ καταλάβαινω ὅλα, ὅλα...

Καὶ φώναξε ἐξφνικά, με θυμὸ:

— Ὅτε τὸ ξέρατε αὐτό, εἰσεῖς;

— Ναί, τὸ ξέρασα.

— Ἀπὸ πολλὸν καιρὸ;

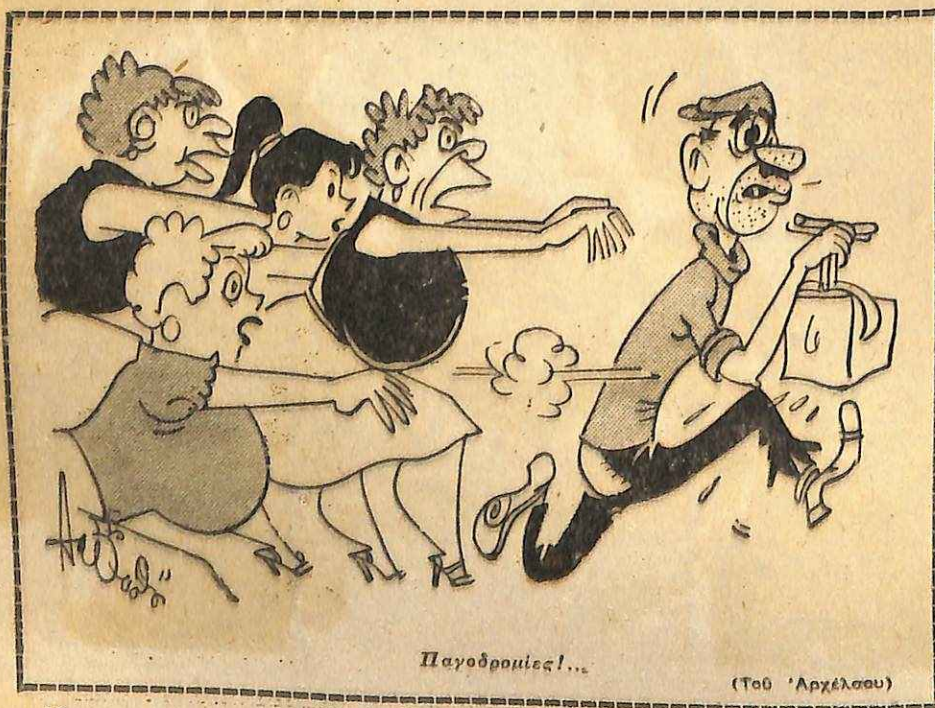
— Ἀνακάλυψα τὴν ἀλήθεια μερικὲς μέρες μετὰ τὴν καταδίκη σας.

— Κι' ὅμως, σὴν πάσατε;

— Ναί, σάπασα.

Ἡ Σαρλότ ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά της τὴν δὺς κόρες της καὶ τὴς φίλησε σὰν τρελλή.

— Καὶμένα μου παιδιὰ! Ἀκούτε, καὶ...



58

61

ΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑ-
ΕΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ις ἐπιστολῶν
Δέδεν, Δημή-
ακόπουλον, Α. Νι-
Καρδερίνην, Μι-
ουλον, Κυριάκου
θαν: Εξαγοράνην,
ανάκη, Γεωργίου
Θεοφάνη, Λια-
Δρυμαρόπουλον,
ασαλίου, Π. Γ.
Νικ. Λεονταρίνην,
αν, Κωνστ. Σα-
Σοφόν, Κωνστ.
Γεωργακόπουλον.

68

Η ΟΞΗΛ' ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ

Η ΜΟΔΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΜΗ νομίζετε ότι είστε αρκετά εφοδιασμένη για τη θάλασσα, αν έχετε μόνο το κοστούμι σας του μπάνιου, έστω και αν είναι όπως ακριβώς το θέλει η τελευταία λέξη της μόδας. Για να ξεκινήσουμε για τη θάλασσα χρειάζεται ολόκληρη γκαρνταρόμπα!

Τα κοστούμια του μπάνιου, αυτά που λέγονται «κολλέ-μοντέ», γιατί είναι κλειστά στο στήθος, σφίγγοντας γυμνή και την πλάτη ως τη μέση, χρησιμοποιούνται για το βούτηγμα στη θάλασσα. Μόλις βγείτε όμως, διάφορα εξαρτήματα τουαλέτας είναι σχεδόν απαραίτητα. Ένα απ' αυτά είναι ένα είδος τουνίκ από ένα καινούριο ύφασμα, που λέγεται «μπριγκαντίνα». Είναι βαμβακερό με «κότ», όπως το βελούδο κολέ.

Αυτή η τουνίκ γίνεται χωρίς μανίκια και κοντή ως τα γόνατα σχηματίζοντας ελαφρή μέση ή πέφτοντας ελεύθερη. Μιά ζώνη την συγκρατεί και δύο μεγάλες τσέπες την γαρνιρούν. Κάποτε η ζώνη αναπληρώνεται με μία μαρτεγκάλα.

Το ίδιο «κολλέ-μοντέ» κοστούμι του μπάνιου μπορεί να έχει ως συμπλήρωμα και μία φούστα με πιέτες που ξεφεύγουν από ένα άμπεσμέν. Άλλοτε πάλιν συμπληρώνουμε το κοστούμι μας με μία ριχτή βέζα, που έχει μανίκια και ρεβέρ και γίνεται αρκετά μακριά ώστε να σκεπάζει εντελώς το κοστούμι.

Αν έχετε ένα απ' αυτά τα συμπληρώματα που αναφέραμε, τίποτε δεν σας εμποδίζει να χρησιμοποιήσετε το περσινό σας κοστούμι του μπάνιου αφού όταν βγείτε από τη θάλασσα θα το σκεπάσετε.

Πολύ της μόδας είναι επίσης κάτι φορεματάκια ζωγραφισμένα στο χέρι, που πλένονται χωρίς να παθαίνουν τίποτε και με τα εθίμα σχεδιάζουν εντελώς το κοστούμι.

Επειτα έχουμε πλισσέδιατες φούστες ανοιχτόχρωμες σε ζωηρά χρώματα που φοριούνται με τις τουνίκ ή τις βέζες που περιγράψαμε, και κάτι χωριάτικα φουστάνια, τα οποία για μας είναι τα Μικονιάτικα και άλλα νησιώτικα, που γίνονται μονοκόμματα ή σε είδος φούστας και μπλούζας.

Μη ξεχνούμε και τα παντελόνια κορσαίρ, τα σάρτς, τις εθιμικές μαρινιέρ.

ΜΑΡΙΝΙΕΡ ΚΑΙ ΜΠΛΟΥΖΟΝ

Τόσο το ένα όσο και τ' άλλο είναι τα απαραίτητα συμπληρώματα για τη θάλασσα. Οι μαρινιέρ είναι ενδελεχώς για να συνοδεύουν τα μακριά ή τα κορσαίρ παντελόνια.

Το κοντό λινό ή το μετρητό είναι τα πιο κατάλληλα υφάσματα για τα παντελόνια και για τις μαρινιέρ το λίγο λεπτότερο λινό σε διάφορα ζωηρά χρώματα. "Ας πούμε μ' ένα παντελόνι μπλέ μαρν ή μπλέ παπιέ ή μαρινιέρ μπορεί να είναι πορτοκαλλιά, κίτρινη ή και σιέλ. Με παντε-

λόνι καφέ ή μαρινιέρ μπορεί να είναι κόκκινη της φωτιάς. "Η κοίτη αυτών των μαρινιέρ είναι η γνωστή κλασική με μικρές παραλλαγές. Γίνονται εύθυγαμες μακριές τόσο, ώστε να καλύπτουν τους γοφούς και με δύο μεγάλες τσέπες στα πλάγια.

Όσο για τις παραλλαγές άλλοτε έχουν κουμπιά κι' άλλοτε φοριούνται από το κεφάλι σαν καζάκια. Άλλοτε κλείνουν ως τη ρίζα του λαιμού κι' έχουν κοντά μανικάκια. Άλλοτε έχουν μυτερό ή στρογγυλό άνοιγμα με ανάλογο γαισκάκι και ρεβέρ.

Τα μπλουζόν φοριούνται με σάρτς ή σπορτίς φουτίτσες. "Η κοίτη τους είναι ένα πολύ άνετο ζαπανί που συνεχίζεται σε τρουά-κάρ μανίκια που τελειώνουν με πουσάνι γύρω από το σουρωτό που τα χαρακτηρίζει.

Το μπλουζόν, όπως το λέει η άνομασία του, σχηματίζει μπουφάν ολότριγυρα, που συγκρατείται από ένα φαρδύ άμπεσμέν, πάνω στο οποίο και εξαρμάσσεται σφίγγοντας στους γοφούς.

Ο συνδυασμός λευκού και ριγωτού υφάσματος είναι χαριτωμένος. Το ριγέ χρησιμοποιείται για τόν γιανκά και το άμπεσμέν.

ΤΟ ΕΠΟΧ

Ός τώρα έγραψε πως το ύφασμα αυτό το χρησιμοποιούσαμε για προσόφια ή μπουρνιούζια, να όμως που η φετινή μόδα μας παρουσιάζει και χαριτωμένες φούστες από επόχ. Γίνονται με ένα ορθογώνιο κομμάτι μήκους τριών πηχών και πλάτους ενός.

Στο ένα πλάι του μήκους του κομματιού περνούμε μέσα στο γύρισμα του υφάσματος μία βομβασκερή κορδέλλα. "Η κορδέλλα αυτή χρησιμεύει για να συρτώνουμε το ύφασμα γύρω στη μέση και να σχηματίζουμε έτσι τη φούστα. Διαλέγουμε κατά προτίμηση ένα επόχ πολύ πολύ χρωμα που φοριέται με μονόχρωμη καζάκα σ' ένα από τα κυριότερα χρώματα της φούστας.

Η φούστα αυτή έχει το μεγάλο προσόν ότι μπορούμε και να την απλώσουμε κατάχαμα για να καθίσουμε. "Επί πλέον με μία τέτοια φούστα και φορώντας από μέσα το μπανιέρ μας ξεκινάμε για την άκροστα και φορώντας από μέσα το μπανιέρ μας ξεκινάμε για την άκροστα. Γιανιά κι' όταν φθάσουμε στη θάλασσα πετάμε τη φούστα και βουτάμε. Άλλα δεν απαιτείται εδώ η χρήση του επόχ, κάνουμε και βέστες και καζάκες ωραιότατες που φοριούνται με παντελόνια και άκρη και ολόκληρα φορεματάκια σεμινιέ που κουμπώνουν από πάνω ως κάτω.

ΜΠΑΙΝ ΜΤΕ ΣΟΛΕ'ΙΓ

Δεν πρόκειται για άλλη ήλιοθεραπεία αλλά για την τουαλέτα που έχει αυτή την ονομασία.

Το φορέμα δηλαδή που αποτελείται από ένα κορσάξ συνεχίζεται με ένα ντραπάρισμα πιδύο μπροστινά πλάγια του κορσάξ συνεχίζονται με ένα ντραπάρισμα πιδύο από τον λαιμό άφροντας τελειώς γυμνούς τους ώμους και άπταμώνονται με το υπόλοιπο κορσάξ πολύ χαμηλά στη μέση. Έτσι η πλάτη μένει τελειώς γυμνή για να δέχεται τις... θωπιές του ήλιου.

Η φούστα γίνεται κλός με μία μεγάλη τσέπη στο ένα πλάι. Συμπλήρωμα αυτού του φορέματος μπορεί να είναι ένα είδος καζά-κας με ελαφρά ζαπανί κλίσι στους ώμους που καταλήγει σε ζώνη. Αν διαλέξετε για ύφασμα ένα βαμβακερό νταμιέ που είναι τόσο της

μόδας, προτιμήστε το άσπρόμαυρο και στολίστε την τσέπη της φούστας μ' ένα μεγάλο κόκκινο ρεβέρ όπως και τα ρεβέρ της καζάκας. Και για να ξαναγυρίσουμε στο επόχ που τόσο σημαντικός βέσιν του έδωσε έφετος η μόδα ως μη παραλείψουμε να σας πούμε ότι απ' αυτό το ύφασμα μπορείτε να κόψετε και ένα ωραιότατο ζαπανιό ριχτό με μεγάλο γαισκά, με μεγάλες τσέπες και μεγάλα ζαπανιό μανίκια με πλατεία ρεβέρ. Δηλαδή ένα είδος μπουρνιούζι που εξευγενισμένο που μάς προσφέρει άνεκτιμητες υπηρεσίες πριν και μετά από το μπάνιο.

Αμ' τα βράδια; Δεν πρέπει να φροντίζουμε και γι' αυτά αν υποθέτουμε ότι πάμε σε κάποιο κέντρο να χορέψουμε;

Φυσικά, δεν θα διανοηθούμε πειν να βάλουμε μακριά φούστα, που δεν έχει τη θέση της στο υπαίθριο. Επίσης επιβάλλεται το βομβασκερό ύφασμα είτε ανθοστόλιστο, είτε μονόχρωμο σε ζωηρό χρώμα. Οι φούστες γίνονται πλατείες, οι μπλούζες μακροτάλλοι και εφαρμοστοί.

Δεν αποκλείεται εντούτοις και μία τουαλέτα από οργαντίνη με πολλά βολάν.

ΒΑΡΕΛΛΑ - ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ - ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ

Οι Παρισινοί κομμωτοί που έχουν πάντα το λόγο για τα γυναικεία χτενίσματα κάθε εποχής αποφάσισαν για το φετινό καλοκαίρι να εξοστρακίσουν τα καπέλλα. Τα χτενίσματα που λανσάρουν το δείχνουν.

Και πρώτ' απ' όλα έχουμε την περιμανιέρ «γκονφλάντ», που θέλει κομμένα μαλλιά με πολλές μουκλίσες. Στελίζουν ωραιότατα το κεφάλι που μ' ένα άμορφο κάσμημα παρουσιάζεται τελειώς χωρίς να φαίνεται η έλλειψη του καπέλλου.

Μερικές τουαλέτες βραδυνές, θέλουν κάπως πιο στολισμένο το κεφάλι. Στην περίπτωση αυτή έχουμε ένα είδος «παρτίρ ντε τέν» από μέταλλο ή πλαστική ύλη, που τοποθετούνται στο κεφάλι και γαρνιρόνται με τεχνητά λουλούδια.

Το τεχνητό αυτό συγκρότημα τοποθετείται στην κορυφή του κεφαλιού ή πίσω εν είδει κότσου και πολλές φορές έχει στερεωμένο επάνω ένα βελάκι που σκεπάζει τα μάτια.

ΓΑΝΤΙΑ - ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

Τα κοντά μανίκια φέρουν τα μακριά γάντια και η μόδα τα παρουσιάζει πολύ εργασίμενα. Με κέντημα που συνίσταται σε λουλούδια και βλέπουμε το μέρος των νυχιών γ' αντιπροσωπεύεται με μπουμπούκια από τριαντάφυλλα.

Τα υποδήματα είναι όλα άνεταίρετως σάνδαλα πολύ ελαφρά αλλά και σε άπειρα χρώματα:

Κόκκινα, σερίζ, ταυρκουάζ, κίτρινα, πορτοκαλλιά, μπλέ, μωβ, φυσικά συνδυάζονται με τις τουαλέτες.

Τέλος οι τσάντες συναγωνίζονται σε μέγεθος ποιά θα περάσει την άλλη και ποιά θα πλησιάσει τη βολίτσα.

Στρογγυλές, τετράγυνες, οβάλ, ορθογώνιες, σκουρές από λινό, από ψάθα, από καϊν περλέ, από δέρμα και μεταξωτές.

1) Κορσάξ μακροτάλλο με ναυτικό μικρό γαισκά και φούστα με πατικωτές πιέτες. 2) Μαρινιέρ από κοντό λινό σε χρώμα ρουμπινιού, κλείνει με δύο κουμπία και έχει μεγάλο γαισκά με ρεβέρ και άνοιγμα στα πλάγια. 3) Μπλουζόν από λευκή φανελίτσα γαρνιρισμένο με ριγέ άσπρο και μπλέ. Φοριέται με μπλέ σάρτ για βαρκάδες ή κόττερο. 4) Και άλλη μία μαρινιέρ με κουμπία ως επάνω και κοντά μανίκια. Φοριέται με παντελόνι κορσαίρ.

ΚΑΙ ΑΙΓΑ ΓΙΑ ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ

Τα κορσάξ-σουέτερ είναι εις την πρώτη θέση. Σχηματίζουν τη μέση με δύο πολύ μακριές πένες, που ξεκινούν κάτω από το στήθος και φθάνουν ως το τέλος του κορσάξ.

Όσο για τη φούστα που σκουρωτή ολότριγυρα ενώνεται στο κορσάξ απλώνεται αρκετά κοντή άφροντας να φαίνεται η γύμνα λίγος κάτω από τα γόνατα.

Ένα μεγάλο τετράγωνο ντεκολτέ με στενές επωλέτες συμπληρώνει το σύνολο.

Αν η νεαρά δεσποινίς έχει πολύ λεπτή σιλουέτα θα της συνιστούσαμε να κάνει μία τουαλέττα από οργαντίνη σε χρώμα παστέλ με κεντήματα σπαρμένα εδώ κι' εκεί. Το τέλος της φούστας και του ντεκολτέ έχουν ένα ελαφρό φεστονάκι σχετικό με το υπόλοιπο κέντημα.

Αν, όμως, πρόκειται για λιγάκι παχουλιά σιλουέτα θα συμβουλεύσαμε μία άλλη κοίτη επίσης μονόστη.

Κορσάξ εφαρμοστό μόν, αλλά όχι μακροτάλλο και με ντεκολτέ στρογγυλό.

Η φούστα φορεδιά, αλλά όχι με σούρες. Λίγες πιέτες πιαστές στη μέση και προς τα κάτω ελεύθερες, ώστε να δίνει κι' εδώ την εντύπωση του φάρδους.

Η τουαλέττα αυτή καμωμένη από λευκό λινό ή οργαντίνη θα έχει ως μόνο γαρνιρίσμα μία φορεδιά χρωματιστή κορδέλλα πιασμένη με κρυφές βελονιές στο γύρο της φούστας κάτω από τα μισά της και θα δένη με φλόγκο στο πλάι. Η κορδέλλα θα είναι γκρό ή φάιγ ή μουσρέ.

Τα πικεβένια φουστάνια ή από ζεφύρι ή τριμπράλλο ή τοελδόλ δεν πρέπει επίσης να λείπουν από την γκαρνταρόμπα της κοπελλίτσας μας καθώς και η φούστα «κωτάνταρ» με διάφορες μπλεζές όπως σας δείχνουν τα φινουρίνια μας.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ



1) Η φούστα «κωτάνταρ» από λεπτή ραφιά λαζούμπα, θα σας προσφέρει πολλές υπηρεσίες. Για να χορέψετε σε υπαίθριο κέντρο τη συνοδεύετε με ένα σουέτερ από μαύρο μεταξωτό ζερζέ, που έχει μεγάλο στρογγυλό ντεκολτέ. 2) Ένα μπλουζόν σε χρώμα σερίζ είναι ό,τι χρειάζεται για να προνεμισώσετε σ' ένα ρεστυράν. 3) Για την ώρα του τσιγανιού φορέστε με τη φούστα «κωτάνταρ» μία μπλέ μαρινιέρ ντεκολτέ. 4) Τέλος για τον άνογευστικό περίπατο μία μπλουζίτσα από ροζ ή σιέλ ποπλίνα.





ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο μικρός Πετράκης ζούσε στη Χάδρη με τη μητέρα του, τον έτεροθαλή αδελφό του Ρικέτο και τον κακό πατριό του κ. Αντρέ, που τον μάλλυνε διαρκώς και τον τιμωρούσε. Ο πατέρας του ο Παύλος Μπερλώ, που τον αγαπούσε, έφυγε μία μέρα από τη Χάδρη και πήγε να μείνει για πάντα στο Παρίσι. Ο Πετράκης ένα απόγευμα, δίχως να το θέλει, έφαγε ένα κινέζικο βάζο και ο πατριός του τον έδιωξε από το σπίτι. Ο μικρός τότε ξαναγύρισε κρυφά, έκανε ένα μπουζουκί και το ρούχα του, πήρε από τον κουμπάρο του όλες τις οικονομίες του και τράβηξε για την προκουμαία της Χάδρης. Έκει γνωρίστηκε με ένα παιδί, τον Αντωνάκη, που οι γονείς του, θά πηγαίνουν στο Παρίσι, διασχίζοντας το Σκουάνα. Με τη μαούνα αυτή ο Πετράκης, βοηθώντας τους γονείς του φίλου του σε διάφορες δουλειές, έφτασε στο Παρίσι. Την άλλη μέρα το πρωί θά πηγαίνει να βοηθήσει τον πατέρα του.

509

Την άλλη μέρα έφυγε από το χαράματα. Αφού χοιρήθηκε με σέβασμο τον καπετάν Φουσσάρ, τη γυναίκα του και φίλησε το φίλο του Αντωνάκη, ο Πετράκης πήδησε από τη μαούνα του γεμάτος χαρά. Κρατώντας στο χέρι του το τελευταίο γράμμα του πατέρα του, που είχε τυπωμένη πάνω στο φάκελλο τη διεύθυνσή του, προχωρούσε μονολογώντας:

— Οδός Τέν αριθμός 35! Οδός Τέν αριθμός 35!

Έκει που πήγαινε, σήκωνε κάθε τόσο τα μάτια του και κύτταζε τις πινακίδες. Όταν όμως είδε ότι περπατούσε, χωρίς να συναντήσει την οδό Τέν, αναγκάστηκε να καταφύγει στους δασοφύλακες. Έκείνοι τον κατέπληξαν με καλές δουλειές δέντρων να φτιάξουν στην οδό Τέν.

Μετρώντας τους αριθμούς κατάφερε να φτάσει στον αριθμό 35!

Έκει όμως τον περίμενε μία έκπληξη: Το μαγαζί ήταν κλειστό!

— Γενιόργο! σκέφθηκε ο Πετράκης. Πώς δεν άνοιξε ο πατέρας μου ακόμα το μαγαζί; Με τη σκέψη μίλησε οι υπάλληλοι του ή ο ίδιος ο πατέρας του κοιμόταν μέσα, πλησίασε για να χτυπήσει την πόρτα.

Αλλά κι εκεί τον περίμενε άλλη έκπληξη. Μία έκπληξη όμως θλιβερή: Στην πόρτα είδε κολλημένα λαβιά ένα χαρτί που έγραφε: «Ενοικιάζεται».

Ο Πετράκης ήταν έτοιμος να βάλει τα κλάματα από την απογοήτευσή του.

Κρίμα! Η σικιή δεν θα γινόταν όπως την είχε φαντασθεί.

Τι ήθελε να πη αυτό το ενοικιαστήριο; Ο πατέρας του λοιπόν είχε φύγει από την οδό Τέν; Άραγε ποτέ να έφυγε; Και πού είχε πάει; Δεν έπρεπε όμως να γράψει από κάτω: «Μετακομίζω στην οδό Τέν αριθμός 37»;

Ο Πετράκης άρχισε να ανησυχεί. Για καλή του τύχη, σε μία γωνία είδε ένα άλλο μικρό χαρτί, κολλημένο με πινέζες, που έγραφε: «Ζητήσατε πληροφορίες στον αριθμό 37».

Αμέσως έτρεξε στον αριθμό 37 για να μάθει. Έκει ήταν ένα μεγάλο σπίτι. Βρήκε το θυρωρό να σκουπίζει το πεζοδρόμιο. Τον πλησίασε λοιπόν και τον ρώτησε:

— Σας παρακαλώ, κύριε, μπορείτε να μου δώσετε μερικές πληροφορίες; Μήπως έχετε ποτέ είναι το σπίτι του κυρίου Παύλου Μπερλώ, γιατί το μαγαζί του είναι κλειστό;

Κι' ο θυρωρός του απάντησε με αδιαφορία: — Παιδί μου, δεν ξέρω τίποτα... Ξέρω μόνο ότι ο Μπερλώ έκλεισε το μαγαζί του, γιατί δεν πηγαίναν καθόλου καλά οι δουλειές του.

— Έχει καιρό που τούκλεισε; ρώτησε τώρα ταραγμένος ο Πετράκης.
— Θάνατο δυο-τρεις βδομάδες.
— Μήπως έχετε αν άνοιξε άλλο μαγαζί;
— Μά πάς θ' άνοιξε άλλο, αφού μ' αυτό που είχε δεν πηγαίναν καλά οι δουλειές του;
— Μήπως ξέρεις τουλάχιστον πού κάθεται;
— Δεν ξέρω. Αλλά γιατί θέλεις σώνει και καλά να μάθεις πού βρίσκεται ο Μπερλώ; Τι τον έχεις;
— Είναι ο πατέρας μου! του απάντησε με έντονη φωνή ο Πετράκης.
— Πατέρας σου; Και δεν ξέρεις το σπίτι του; Αυτό είναι περίεργο! Γιος του έσύ και δεν ξέρεις τη διεύθυνσή του! Μά από πού έρχεσαι;
— Από τη Χάδρη.

— Πές μου έτσι, πώς έρχεσαι από άλλο μέρος! Κιόλα, αφού θ' έρχασουν εδώ, δεν του είχες γράψει για να έλθει;

Ο Πετράκης με βουρκωμένα μάτια, δεν θέλησε να πη περισσότερα πράγματα στο θυρωρό, που προσπαθούσε με κάθε τρόπο να τον ξεμηνίσει.

Βλέποντας εκείνος τη σιωπή του κατσούφιασε.

— Α! άκου α σου πω! φώναξε. Έγώ ξέρω ότι, όταν είναι για να έρθουν οι άνθρωποι από άλλο μέρος, ειδοποιούν τους συγγενείς τους. Κι' εσύ την επάδεις σαν αγράμματος! Άντε τώρα, φάξε όλο το Παρίσι για να βρεις το σπίτι του πατέρα σου κι' άφησε με έμένα ή-συχονά κάνω τη δουλειά μου...

Ένα γράμμα

Έκείνη τη στιγμή φάνηκε ναχεται από τη γωνιά του δρόμου ο ταχυδρόμος. Μόλις έφτασε κοντά, παράδωσε στον θυρωρό μερικά γράμματα για τους ένοικους του σπιτιού. Ο θυρωρός γύρισε τις πλάτες του κι' ήταν έτοιμος να μη μείσει, όταν έβριξε μία ματιά στους φακέλους. Σ' έναν απ' αυτούς διέκρινε το όνομα του κ. Παύλου Μπερλώ.

«Πά! σκέφθηκε, δεν έχουμε εδώ κανέναν ένοικιο στη με το όνομα αυτό. Αλλά πού το άκουσα το όνομα αυτό»;

Αμέσως τότε θυμήθηκε ότι ήταν το όνομα του πατέρα του μικρού.

Και γυρίζοντας το κεφάλι του αναζήτησε το παιδί.

— Ε, μικρέ, του φώναξε, γύρισε πίσω πού σε θέλω!

Ο Πετράκης, που είχε κάνει μερικά βήματα, πλησίασε.

— Τι με θέλετε, κύριε; ρώτησε.

— Γυίλο. Μπερλώ δεν λένε τον πατέρα σου; — Μάλιστα, κύριε.

— Άκού; Λάθος έγινε κι' ο ταχυδρόμος άφησε αυτό το γράμμα του. Πάρτο και άμα βρεις τίποτα σου, του το δίνεις, γιατί εγώ πού να τον βρω!

Ο Πετράκης πήρε το γράμμα και φεύγοντας του είπε:

— Με συγχωρήτε, κύριε, πού σας κούρασα με τις ερωτήσεις μου. Άντιό σας...

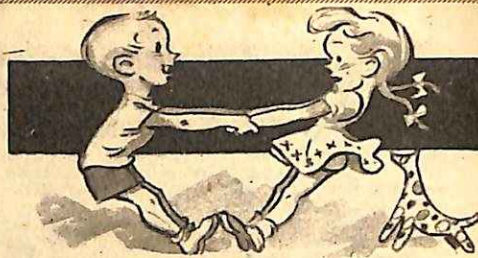
Έτσι ο Πετράκης βρέθηκε πάλι στο δρόμο, πιο έρημο, πιο άφαντος, απ' όσο ήταν στο σπίτι του κ. Αντρέ.

Βαδίζοντας άσκοπα συλλογιόταν:

«Τό ν' άνοιξη κανείς ένα ξένο γράμμα είναι μεγάλο κακό! Δεν είναι σωστό βέβαια ν' άνοιξη το γράμμα αυτό, αφού δεν γράφει Πετράκης αλλά Παύλου Μπερλώ. Αλλά τι θ' άπογίνω τώρα; Πού θά βρω τον πατέρα μου; Άν



— Δεν είσαι καθόλου κουβαρντς, Γιαννάκη!



όμως το άνοιξη, μπορεί να έχη μέσα κανένα όνομα, καμιά πληροφορία χρήσιμη για να βρω τον πατέρα μου...

Και νοιώθοντας ότι αυτό που θάκανε ήταν άδικαίρια, τούλπισε ν' άνοιξη το γράμμα και να το διαβάσει. Και να τι έγραφε:

«Αγαπητέ μου φίλε Παύλε. Έμαθα με μεγάλη μου λύπη ότι έκλεισε το μαγαζί σου, γιατί οι δουλειές σου δεν πηγαίναν καλά. Αυτό βέβαια με στενοχώρησε πολύ. Με ρωτάς αν ξέρω κανέναν έμπορο για να μείσει ως υπάλληλος στο κατάστημά του. Έγώ στο μόνο που μπορώ να σε διευκολύνω είναι να πάς να βρεις το φίλο μου Καντέν, που έμεινε πολύ να σε βοηθήσει. Γράψε μου νεότερα. Σε φιλώ. Δικός σου πάντα. Τζάκς».

«Και τώρα τι γίνεται; άναρωτήθηκε ο καυμένος ο Πετράκης. Τιποτέ το διαφανιστικό δεν υπάρχει. Ούτε τη διεύθυνση του Καντέν γράφει μέσα. Αλλά κι' εκείνος ο Τζάκς πούος να είναι άραγος»;

Καταστρανοχωρημένος ο Πετράκης πήρε πάλι το δρόμο για την προκουμαία.

Όταν πλησίασε είδε τους εργάτες να ξεφορτώνουν τα σακιά με το άλευρι από τη μαούνα του Φουσσάρ.

Ο καπετάνιος με το γιού του στέκονταν και σε μετρούσαν τα σουβιά. Όταν είδαν ναρχεται πίσω ο Πετράκης, κατάλαβαν ότι δεν είχε κάνει τίποτα.

— Γιατί γύρισε τόσο γρήγορα, Πετράκη; τον ρώτησε ο καπετάνιος.

Κι' ο Πετράκης, κλαιγώντας μ' άναφυλλητά, του απάντησε:

— Το μαγαζί μου είναι κλειστό! Κανέναν δεν ξέρει πού είναι, πού πήγε και πού κάθεται!

— Και τώρα; είπε ο καπετάνιος στενοχωρημένος για την άτυχία του μικρού.

— Δεν ξέρω, κύριε καπετάνιε, τι να κάνω! του απάντησε άπελπισμένος ο Πετράκης.

— Τι να κάνεις; Γύρισε πίσω στη Χάδρη μαζι μας!

— Α! αυτό δεν γίνεται... Δεν πρόκειται ποτέ να γυρίσω στο σπίτι του κ. Αντρέ. Προτιμώ να πεθάνω!... Θά μάζω παντού ώπου να βρω τον πατέρα μου...

— Και πώς θά ζήσης, παιδί μου; — Θά δουλέψω... — Νομίζεις ότι είναι εύκολο να βρεις δουλειά;

— Άμα κανείς δεν είναι τεμπέλης, κάνει 3-ποια δουλειά βρεθεί μπροστά του. Κι' άμέσως τώρα, αν με θέλετε, μπορώ να σας βοηθήσω στο ξεφούσκωμα της μαούνας...

— Αφού επιμένεις...

Ο Παύλος Μπερλώ

Ο Πετράκης, άνακουμπώνοντας τα μανίκια του, άρπαξε ένα σακί και το κουβάλησε ως το κάδρο. Έκανε μάλιστα με τόσο γρηγοράδα αυτή τη δουλειά, πού ο εργολάβος είπε σε λίγο:

— Ούτε οι μεγάλοι δεν δουλεύουν σαν αυτό το παιδί!

Ο καπετάνιος, πού τον άκουσε, του απάντησε:

— Άληθινα είναι πολύ εργατικός. Και τα ξέρει όλα! Στενοχωριέμαι μόνο πού δεν μπορώ να τον πάρω μαζί μου στη Χάδρη. Θέλει, ρω να τον πάρω μαζί μου στη Χάδρη. Κι' εσάνει είναι πολύ καλό παιδί και έξυπνο, θά πείδη είναι πολύ καλό παιδί και έξυπνο, θά παρακαλούσα να τον έπαιρνες από την προ-στασία σου, γιατί δεν ξέρει κανέναν εδώ. Και είναι κρίμα ένα τέτοιο παιδί να χαθεί...

— Ναί, ευχαριστώ να τον πάρω, απάντησε ο εργολάβος. Πώς τον λένε;

— Πετράκη Μπερλώ...

— Μπερλώ, Μπερλώ! φώναξε ο εργολάβος. Σαν γνωστό όνομα. Ά, ναι, είναι ένας άρχαίος, ένας έξαιρετικός άνθρωπος, πορ-χαριστώ, ένας έξαιρετικός άνθρωπος, πορ-χαί καμιά Κυριακή ήθελε να τον πάρω μαζί μου στη Χάδρη. Κι' εσάνει είναι πολύ καλό παιδί και έξυπνο, θά πείδη είναι πολύ καλό παιδί και έξυπνο, θά παρακαλούσα να τον έπαιρνες από την προ-στασία σου, γιατί δεν ξέρει κανέναν εδώ. Και είναι κρίμα ένα τέτοιο παιδί να χαθεί...

— Ναί, ευχαριστώ να τον πάρω, απάντησε ο εργολάβος. Πώς τον λένε;

— Πετράκη Μπερλώ...

— Μπερλώ, Μπερλώ! φώναξε ο εργολάβος. Σαν γνωστό όνομα. Ά, ναι, είναι ένας άρχαίος, ένας έξαιρετικός άνθρωπος, πορ-χαριστώ, ένας έξαιρετικός άνθρωπος, πορ-χαί καμιά Κυριακή ήθελε να τον πάρω μαζί μου στη Χάδρη. Κι' εσάνει είναι πολύ καλό παιδί και έξυπνο, θά πείδη είναι πολύ καλό παιδί και έξυπνο, θά παρακαλούσα να τον έπαιρνες από την προ-στασία σου, γιατί δεν ξέρει κανέναν εδώ. Και είναι κρίμα ένα τέτοιο παιδί να χαθεί...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Της μοίρας το γρομμένο

Μία φορά κι' έναν καιρό ζούσε ένας βασιλιάς με τη βασίλισσά του. Ο καμός του όμως ήταν μεγάλος, πού δεν είχαν διάδοχο. Μία ημέρα έμαθε ο βασιλιάς τα σχέδια του λαού του, πού ήθελε να τους βγάλει από το θρόνο.

Κάλεσε τότε τον πιστό του δούλο και του είπε να βρή ένα ξένο παιδί για να το παρουσιάσει στο λαό για δικό του.

Η τύχη βοήθησε το βασιλιά. Κι' έτσι σε λίγο έβαλε κήρυκες να διαλαλήσουν τη γέννησή του διαδόχου. Ύστερα σε τρία χρόνια μέσα, η βασίλισσα γέννησε μία κόρη.

Ο καιρός περνούσε. Το ψυχολαίδη ήταν καλόνιμο, καλκάροο και ξεπερνούσε τη βασίλισσά του στις χάρες.

Η βασίλισσα τότε άρχισε να το ζηλεύει κι' ήθελε να διώξει το παιδί για να μην πάρη το θρόνο της κόρης της. Το είπε λοιπόν στο βασιλιά κι' εκείνος, ντυμένος προαιτελής, πήγε σ' ένα μάγο να τον συμβουλευθεί.

— Θάρρη καρδιά, πού το ψυχολαίδη σου θά παντρευτεί την κόρη σου, του είπε εκείνος. Ότι είναι γραφτό δεν ξεγράφεται. Άν θέλεις όμως να διώξεις από κοντά σου το παιδί, στείλε το να πάει να βρή το Χριστό και να τον ρωτήσει αν τά γραμμένα ξεγράφονται...

Ο βασιλιάς γύρισε στο παλάτι κι' έκανε ό-πως του είπε ο μάγος.

Το παιδί την άλλη μέρα έφυγε. Περπατώντας μέρες, βδομάδες κι' άξαφνα σ' ένα δάσος είδε να πολεμιά βαρυνασπεντζό-τας ένας έυλοκόπος.

— Καλήμέρα πατέρα, τί κάνεις; ρώτησε το παιδί.

— Ξύλα έκομα να τα πάω στην πολιτεία για πούλημα, του άποκριθηκε εκείνος. Έσύ όμως τί ζητάς εδώ στην έρημιά;

— Το ψυχολαίδη του είπε το σκοπό του.

— Ά, καλό παιδί, δεν ρωτάς το Χριστό και για μένα; Ός πότε θά βασανίζομαι!...

Το παιδί σημείωσε την παραγγελία κι' έφυγε. Περπατώντας χάρες, βουνά, λαγκάδια, ώ-που σπάθηκε σ' ένα μοναστήρι πού είχε 40 καλογέροντες.

Πώς ήρθες από δω και πού πας; το ρώτησαν εκείνοι.

Το ψυχολαίδη είπε το σκοπό του.

— Ά, καλό παιδί, δεν ρωτάς το Χριστό και για μένα; το παρακάλεσαν. Όλη την ημέρα ζυμώνουμε, φουρνίζουμε, ξεφουρνίζουμε και πάντα πεύναμε. Τώρα δεν έχουμε μπουκιά να σε φιλέσουμε!...

Το ψυχολαίδη σημείωσε κι' αυτή την παραγγελία κι' έφυγε. Τράβηξε το δρόμο ώπου έφτασε σ' ένα τρύπατο. Έκει είδε σε μία μεριά γρομμένο: «Όποιος περάσει από εδώ, πάει και δεν γυρίζει». Σε άλλη: «Όποιος πάει από δω, γυρίζει και δέ γυρίζει». Και στη τρίτη: «Όποιος διαβεί από δω, πάει χαμένος».

Το παιδί σκέφθηκε πώς έτσι κι' άλλους ήταν χαμένο και πήρε τον τρίτο δρόμο. Περπατώντας μέρες ώπου έφτασε σ' έναν πύργο.

Μήπως τότε μέσα και είδε ένα άντοδύνο, πού φτυάρει φλουριά, κάνοντας μ' αυτά σωρούς.

— Πώς ήρθες εδώ και πού πας, καλό παιδί; το ρώτησε εκείνος.

Το ψυχολαίδη είπε το σκοπό του.

— Ε, τότε δεν ρωτάς το Χριστό και για μένα; Γιατί, αφού μοιράζουμε τά φλουριά στους φτωχούς, άπνι να λιγοστεύουν πληθαίνουν;

Το παιδί σημείωσε κι' αυτήν την παραγγελία κι' έφυγε.

Άπ' τά πολλά έφτασε σ' ένα φαράγγι. Κι' ο πιο άντρεωμένος θά βείλιαζε να το περάσει.



— Δεν είσαι καθόλου κουβαρντς, Γιαννάκη!

Έκει κάθισε λίγο να ξεαστάσει, μά τδ ήλθε ο ήλιος. Και τότε με τά μάτια της ψυχής του είδε πώς ο τόπος λού-στηκε με γλυκό φως και όμορφα λου-λούδια. Άπ' την κορυφή του βουνού κατέβαινε ένας άνθρωπος με όλοχρυσό στεφάνι στο κεφάλι. Κι' ο Χριστός, γιατί ή-ταν αυτός ο ίδιος, του είπε:

— Καλώς ήρισες, παιδί μου. Είδα με πόση πίστι κι' άφοσίωι ξεκίνησες για να κάνης το θέλημα του πατέρα σου. Ζητώντας όμως να με τελειώσης λοιπόν το ταξίδι σου, κατέβηκα να σου πω ότι «Τά γραμμένα δεν ξεγράφονται. Μόνο ο Θεός μπορεί να τ' αλλάξει. Μά για τον πατέρα σου, πού σκέφθηκε πονηρά, δεν θ' αλλάξουν ποτέ!»

Το παλληκάρι άνοιξε τότε τά μάτια του. Κι' είδε ένα κάτασπρο σύννεφο ν' άνεβαίνει στον ούρανό και ο τόπος όλος να είναι γεμάτος λουλούδια.

Το ψυχολαίδη πήρε ύστερα το δρόμο να γυρίσει στον πατέρα του.

Έφτασε πρώτα στο άντρώγιο.

— Ο Χριστός, τους λέει, μου είπε, αν βαρε-θήκατε να φτυαρίζετε φλουριά, να σταματήσε-τε. Μά τότε θά γίνετε φιλόγυροι. Κι' αυτό δεν ταίριάζει σε σας πού είσαστε πονόφυχοι και καλοί!

Το άντρώγιο, γεμάτο χαρά, γέμισε το δι-άσκαλο του παιδιού φλουριά, ενώ η σκεπή άνοι-ξε κι' άρχισε να πέφτει κι' άλλο χρυσάφι.

Τά παιδί προχώρησε τότε κι' έφτασε στο μοναστήρι. Έκει λέει στους καλογέροντες:

— Ο Χριστός έλεει πώς δεν χορταίνετε ψω-μί, γιατί δεν είστε πονόφυχοι και περιποιη-κοί. Άν κάνετε όμως προσευχές και σπου-ρές αλημερίες, τότε το ψωμί θά σας περισσεύ-ει. Οι καλογέροντες, μόλις άκουσαν τά λόγια αυ-τά, μήτηκαν στην έκκλησία κι' άρχισαν τις μετάνοιες.

Φτάνοντας ύστερα μπρος στον έυλοκόπο, το παιδί του λέει:

— Ο Χριστός μου είπε πώς θά ήουχάσης, όταν μεγαλώσουν τά όρφανά εγγόνα σου να σε γτροκομήσουν. Μά ως τότε, για να μην κουράζεσαι, θά οικονομήσης με δυο γερά αλο-για. Τό ένα θά το καβώλας έσύ για να μην νούλη.

Η Κατινίτσα πήρε το μαχαίρι και κάτω από την άμση επίδλεψι του θανούλη πού ξερογλυφώταν, έκοψε σε δυο φέτες το πε-πόνι δίνοντας στον άδελφό της, το θανούλη.

Ο θανούλης όμως σπών άδικία αυτή, πού τούκανε η άδελφή του, κατέβασε τά μου-τρα του.

— Τι έξεις; τον ρώτησε η Κατινίτσα. Δεν είσαι ευχαριστήσιμος από τ' όφθα σου;

— Άν τό μοιράσα ένώ άρχισα να κλα-φουρίζη ο μικρός τις άδελφές, δεν θά έπαίρνα τη μεγαλύτερη φέτα αλλά τη μικρότερη.

Και η έξυπνη Κατινίτσα:

— Κουτέ! Και τώρα τί παίρνεις; Τη μι-κρότερη φέτα δεν παίρνεις; Γιατί γκρι-νιάζεις λοιπόν;

Τοιμουδιά ο θανούλης.

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο Τοτός: Χτες είδα τον άδελφό σου στο Ζάππειο, αλλά δεν με είδε.

Ο Μάκης: Ναι, μου είπε.

Ο δάσκαλος καταπονημένος τραβά ά-πό τό αυτί ένα μαθητή πού γελούσε διαρκώς χωρίς αίτια.

— Μή πούω γελάς; τον ρωτάει άσπρη.

Κι' ο μαθητής:

— Με την καρδιά μου!

Η ΖΟΪΤΣΑ ΚΑΙ ΤΟ... ΦΤΕΡΟ ΤΟΥ ΚΑΡΧΑΡΙΑ



κουράζεσαι και τ' άλλο θά το χάρισης στο γείτονα σου πούχει πολλά παιδιά!...

Τό ψυχολαίδη έφτασε τέλος στον τόπο του. Έκει δεν τον γνώρισε κανείς, γιατί έφυγε μι-κρός και γύρισε μεγάλος. Άγόρασε τότε ένα μαγαζάκι και τό γέμισε λαγής-λογής πραγ-μάτιες. Οι φτωχοί, πού ψώνιζαν απ' αυτόν, έπαίρναν τά πράγματα μισοτιμής. Άπ' τά κα-λά πού έκανε, τά έμαθε κι' η βασίλισσα.

— Πατέρα, λέει τότε έκείνη στο βασιλιά, εγώ θέλω γι' άντρα μου αυτόν πούχει τό μα-γαζάκι!...

Η έπιμονή της βασίλισσας άνάγκασε τό βασιλιά να καλέσει στο παλάτι το ψυχολαίδη και τό ίδιο βράδυ έγιναν τά άρραβωνίσματα. Στό τραπέζι τότε λέει στο βασιλιά:

— Πατέρα, δεν λέει καμιά ιστορία;

— Δεν είναι καλός, παιδί μου, άποκρίνεται ο βασιλιάς.

— Ε, τότε, πατέρα, θά πω εγώ μία...

Κι' άρχισε να λέη τη δική του ιστορία κι' όλοι έμειναν μ' άνοιχτό στόμα. Τελειώνοντας, πρόσθεσε:

— Ο Χριστός μου είπε πώς από τά γραμμένα δεν ξεγράφονται. Έκανε τά πάντα για να μη γυρίσω πίσω. Μά ο Χριστός με βοήθησε για να πάρω την κόρη σου γυναίκα μου...

Ο βασιλιάς παραδόχηκε, έα της Μοίρας τά γραμμένα δεν ξεγράφονται κι' από τότε έ-ζησαν όλοι τους μαζί μία ζωή χαρούμενη κι' ευτυχισμένη.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

Τό πεπόνι

Έπειδή η μητέρα της Κατινίτσας βιαζό-ταν να φροντίσει το μωρό, πού έκλάιγε σπών κούνια του, έμπιστευθηκε στην κό-ρη της ένα κομμάτι πεπόνι, με την πα-ραγγελία να τό κόψη και να δώσει το με-σό στο μικρότερο άδελφό της, το θανούλη.

Η Κατινίτσα πήρε το μαχαίρι και κάτω από την άμση επίδλεψι του θανούλη πού ξερογλυφώταν, έκοψε σε δυο φέτες το πε-πόνι δίνοντας στον άδελφό της, το θανούλη.

Ο θανούλης όμως σπών άδικία αυτή, πού τούκανε η άδελφή του, κατέβασε τά μου-τρα του.

— Τι έξεις; τον ρώτησε η Κατινίτσα. Δεν είσαι ευχαριστήσιμος από τ' όφθα σου;

— Άν τό μοιράσα ένώ άρχισα να κλα-φουρίζη ο μικρός τις άδελφές, δεν θά έπαίρνα τη μεγαλύτερη φέτα αλλά τη μικρότερη.

Και η έξυπνη Κατινίτσα:

— Κουτέ! Και τώρα τί παίρνεις; Τη μι-κρότερη φέτα δεν παίρνεις; Γιατί γκρι-νιάζεις λοιπόν;

Τοιμουδιά ο θανούλης.

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Οι Αντίμαχοι

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΔΥΟ Άραβες ως είκοσιπέντε χρόνων, που άνηκαν στη διαλεκτή φυλή του Ουλέδ-Τζελάλ, περπατούσαν στο μεγάλο δρόμο, έξω από τη Μπισκόρα.

Ο ένας λεγόταν 'Αλχς κι' ο άλλος Μπέν Μαχμούτ. Φίλοι από μικρά παιδιά, είχαν απαρνηθεί γονείς κι' αδελφία κι' έμεναν σε μία καλύβα, στην άκρη του αλγερινικού χωριού. Μαζί κυνηγούσαν τα θηρία της έρημου, μαζί πουλούσαν στο παζάρι τα παρδαλά τομάρια των αγριμιών που σκότωναν κι' αδελφικά μοιράζονταν τους καρπούς των κόπων τους.

Αφού περπάτησαν άκακέτα τη βραδυά εκείνη, αντίκρυσαν μία χουρμαδιά λίγο πιο κάτω. Τράβηξαν προς τα εκεί, βουβόι, παρά τη συνήθειά τους, και κάθισαν, σπρίζοντας τις πλάτες τους στον κορμό της.

Εβγυλαν τα μακριά τσιμπούκια τους κι' άρχισαν να καπνίζουν βαθεία, σφίγγοντας τα δόντια τους από κρυφή στενοχώρια. Μία στιγμή, ο Μπέν Μαχμούτ καμμάτισε το τσιμπούκι του, χτυπώντας το στο γόνατό του.

Την ίδια στιγμή κι' ο 'Αλχς έσπασε κι' αυτός το δικό του. Και τα πρόσωπά τους φανέρωσαν άμέσως τις ίδιες σκέψεις.

— Μπέν Μαχμούτ, είπε πρώτος ο 'Αλχς, έχουμε κι' οι δύο μας να πούμε κάτι μα φοβάμαστε σαν μαρά παιδιά... "Ας εξομολογηθούμε λοιπόν το μυστικό μας!...

— Έξακολούθησε, 'Αλχ, μία που άρχισες πρώτος!... μουρμούρισε ο Μπέν Μαχμούτ.

— Έστω!... Έκανε ο 'Αλχς. Λοιπόν, τί θάλεγες αν ήξερες ότι κάποιος Μπέν Μαχμούτ, μαθαίνοντας ότι ο φίλος του 'Αλχς αγαπούσε πρεζά την όμορφη 'Αλμεάνα, την αγαπούσε κι' αυτός; Κι' ότι σκοπεύει να την παντρευτεί, παραγκωνίζοντας το φίλο του;... Τί θάλεγες άραγε για να δικαιολογήσεις την διαγωγή του Μπέν Μαχμούτ;

— Θάλεγα, μουρμούρισε ο άλλος, ότι ο φίλος του 'Αλχ παρασύρθηκε απ' τη φωνή της καρδιάς του, που φώναζε πιο δυνατά από το καθήκον!...

— Δεν είναι δικαιολογίες αυτές, Μπέν Μαχμούτ!... Ξεφάνισε ο 'Αλχς, άγριος από το θυμό του. Ποδοπάτησες τη φίλιά μας!... Κι' όλ' αυτά για το χατήρι της 'Αλμεάνας, που τη λατρεύω!...

— Τί να γίνει;... άποκρίθηκε μοιρολατρικά ο άλλος. Δεν το ξέρεις; 'Ο έρωτας επνίξε, πνίγει και θα πνίγει τη φίλιά!...

— 'Ο 'Αλχς στέναιζε.

— Άκουσε!... είπε στον Μπέν Μαχμούτ. Κατάφερες τη μουρομάτα 'Αλμεάνα να με ξεχάσει και να σε αγαπήσει. 'Ο πατέρας της, πάλι μου την έχει ύποψχε-

— Άδελφέ μου! Έτσι ήταν το «κισμέτ» μας!... — Έλα Μπέν Μαχμούτ!... είπε ο 'Αλχς. Τράβηξε το μαχαίρι σου και θα τραβήξω κι' εγώ το δικό μου... Μέσα στη σκοτεινιά δεν θα βλέπεις ο ένας τον άλλον...

Τράβηξαν άμέσως τα μαχαίρια τους.

— Δεν έχω τη δύναμη να υπήξω το μαχαίρι στην κοιλιά σου, είπε ο Μπέν Μαχμούτ. Μπορεί να μη σε βλέπω. Μα σε νοιώθω άντικρύ, μου κι' αυτό μου φτάνει!

— Κι' εγώ το ίδιο! άποκρίθηκε ο 'Αλχς. Άλλάχ, τί να κάνουμε; Φώτισέ μας, γιατί κι' εγώ άναγώ τη μαυρομάτα 'Αλμεάνα κι' ο φίλος μου το ίδιο!...

— Απόμειναν λίγο σκεφτικοί. Ξαφνικά είπε ο 'Αλχς:

— Τα χέρια μας άρνιούνται να βαφτούν στο αίμα. Νά, λοιπόν, τί θα κάνουμε... Θα πάρουμε ένα διπλοκάρδελο ψωμί και μόλις βγεί ο ήλιος, θα τραβήξουμε στις έρημιές της Σαχάρας, ησυχίοι, διψασμένοι, με τον ήλιο στο κεφάλι μας και την καυτερή άμμο στα γυμνά πόδια μας... Κάθε δυό ώρες θα αλλάζουμε το φορτίο του νερού και του ψωμιού, δίχως να το πειράζουμε...

— Τώρα κατάλαβα!... διέκοψε ο Μπέν Μαχμούτ. Θα περπατούμε αδιάκοπα, μέρα-νύχτα δίχως σταθμό... χωρίς ενός λεπτού ραχάτι στον ίσκιο κοιμιάς όάσεως, δίχως στάλα νερό στα φλογισμένα λαρύγγια μας, δίχως μπουκιά στ' άδειανά στομάχια μας. Ένας από τους δυό μας δεν θ' άνθέξει στην πορεία και θα σωριαστεί τέλος στην άμμο...

— Ναι, θα σωριαστεί, συνέχισε ο 'Αλχς. Και τότε... Τότε ο άλλος που θ' άντέξει, θα τραβήξει το μαχαίρι του... Θ' άνοιξη ένα τάφο. Θα χώσει εκεί ζωντανό ή νεκρό εκείνον που θα σωριαστεί πρώτος. Κι' ύστερα... ύστερα, αφού τον θάψη, θάβη το δικαίωμα ν' άγγίξη το ψωμί και το νερό. Έτσι θα χορτάσει την πείνα του, θα σβύση τη δίψα του και θα μπορέσει να γυρίσει πίσω. Σ' αυτόν, λοιπόν, που θα γυρίσει, θ' άνηκε ή μαυρομάτα 'Αλμεάνα!

— Σύμφωνοι, 'Αλχ!... ψιθύρισε ο Μπέν Μαχμούτ.

— Και τώρα, άς όρκιστούμε στον Άλλάχ πώς δεν θα έπιβου-

λευτούμε ο ένας τον άλλον.

Την έκτη ήμέρα ο Μπέν Μαχμούτ δεν μπόρεσε να προχωρήσει και σωριάστηκε κάτω.



θη. Έπειδή λοιπόν ή ζυγαριά ίσορροπεί, κανένας μας δεν θα χαθεί τα χάδια και τα φίλια της, αν δεν πάει μιά άπόφασι!...

— Ξωστά!... Έκανε ο Μπέν Μαχμούτ. Δυό λιοντάρια δεν ζούνε ποτέ μονιασμένα για πολύ καιρό!...

Οι μιστιές τους άστράωναν από στοργή και μίσος μαζί. Κι' αφού σφίξαν τα χέρια, είπε ο ένας:

— Άδελφέ μου, μία στερνή χειραψία πριν γίνουμε έχθροί!

— Σύμφωνοι 'Αλχ!... τραύλισε ο Μπέν Μαχμούτ. Λίγες ώρες κατόπιν ξεκίνησαν.

Περπάτησαν νύχτες και μέρες με πείσμα.

Την έκτη μέρα, ο Μπέν Μαχμούτ σωριάστηκε κάτω.

Ο 'Αλχς έσκυψε τότε πάνω του και τον κύταξε.

Ο Μπέν Μαχμούτ δεν είχε πεθάνει ακόμα.

Η πρώτη σκέψη του 'Αλχ ήταν, όπως είχαν συμφωνήσει, να σκάψει ένα λάσσο και να τον θάψη. Μα, ξα-

νίσει, να σκάψει ένα λάσσο και να τον θάψη. Μα, ξα-

νίσει, ο φίλος του άνοιξε τα μάτια του... Κι' αυτό που διάβασε στο βλέμμα του σπάρανε την καρδιά του. Όχι, δεν μπορούσε να τον θάψει ζωντανό!...

Τότε πήρε τη στάμνα και τούβρεξε τα στεγνά χείλη του. Κι' όταν εκείνος συνήλθε κάπως, τούδωσε να φάει, ώσπου τον συνέφερε.

Έπειτα, πέφτοντας στην άγκαλιά του, του έειπε: — Ή φίλιά μας είναι πιο δυνατή από τον έρωτα... "Ας ξεχά-

σουμε κι' οι δυό τη μαυρομάτα 'Αλμεάνα, που μάς χώρισε κι' άς πάμε να ζήσουμε μακριά της, άγαπημένοι πάντα κι' άχώριστοι!...

ΖΩΡΖ ΛΕΠΕΤΙ

Συναρπαστικό επιστημονικό φανταστικό μυθιστόρημα υπό Κρίς Χόλτ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Στέβ Μπένιον είναι ένας νέος επιστήμων, ειδικευμένος στην ατομική ενέργεια. Έτοιμάζει κρυφά ένα τύπο διαπλανητικής ρουκέτας. Είναι δε άρραβωνιασμένος με την όμορφη Κίττυ Πάνελ. Η ίσχυρή εταιρεία «Τζένεραλ Άτόμικ» θέλει να μονοπωλήση τις εργασίες του, παίρνοντάς τον υπάλληλό της, αυτός όμως επιμένει να μείνει ανεξάρτητος, έχει κρυφεί δε το υπόδειγμα της ρουκέτας του μέσα σ' ένα βαζύ πηγάδι άρχαίου. Άλλ' ή εταιρεία επιτυγχάνει την οικονομική καταστροφή του και το κλείσιμο του εργαστηρίου του. Ο Στέβ βρίσκεται τώρα δίχως δουλειά, ενώ έχει έπείγουσα ανάγκη χρημάτων για να συμπληρώσει τη ρουκέτα του. Ο πατέρας της Κίττυ, σοφός καθηγητής, του υποδεικνύει τότε να εργασθεί στο εργαστήριο του 'Ελίου Γουόρντ, που ασχολείται με τολμυρά πειράματα ατομικής ενέργειας. Πραγματικά, μη βλέποντας άλλη λύσι, ο Μπένιον πηγαίνει σ' αυτό το εργαστήριο, που βρίσκεται σε μία τελείως άσημνη περιοχή, φρουρείται άγρυπνα και περιβάλλεται από χοντρή πολυβένια θωράκιση. Άρισμένα όμως στοιχεία τον κάνουν να υποπτευθώ ότι ο Γουόρντ συνεργάζεται με τη «Τζένεραλ Άτόμικ». Άλαμμένει άπόστο εργασία, άλλ' από ένα λάθος που κάνουν οι άλλοι επιστήμονες του εργαστηρίου, σχηματίζεται μία καινούργια ραδιενεργός ουσία, που άρχίζει να κατατρώει ό,τι υπάρχει γύρω της και να το άφοριώνει με τη «άα» της. Τα μηχανήματα καταστρέφονται και το περισσότερο προσωπικό βρίσκεται οκτώ ώρες θάνατο. Άλλ' ο Μπένιον σώζεται, γιατί φορεί μία προστατευτική στολή δικής του έφευρέσεως. Ο Γουόρντ ρίχνει τότε όλα τα βάρη σ' αυτόν για την καταστροφή και τον αφήνει να τα βγάλει περσ όπως μπορεί. Στο μεταξύ, μεγαλώνει όλοένα ή μάλα με τη ραδιενέργεια, απειλώντας να καταστρέψει όληκληρή τη Γή.

Κι' ή εξήγησις ήταν άπλη: 'Η λαμπερή σφαίρα είχε βάρος άπίστευτο, τεράστιο!

Οι κουτάλες είχαν άρχισει να λυώνουν. Ο Μπένιον τις τράβηξε έξω, τις πέταξε σε μιά άκρη και κάθισε κάτω για να ξεκουραστεί και να σκεφθώ. Είχε σαστίσει, περισσότερο παρά ποτέ... κι' ώστόσο αυτό που είχε παρατηρήσει, δεν ήταν διόλου παράλογο. Έφθον ή πυρίνη σφαίρα είχε καταδροχώσει ένα μεγάλο μέρος του κυκλοτρονίου κι' είχε άπορροφήσει τα συστατικά του, δεν μπορούσε παρά να βαρύνει όσο όλ' αυτά μαζί!

Ήταν άδύνατον, βέβαια, στο Μπένιον, ν' άνασκηώσει, με τη δύναμη μόνο των μυνών του, ένα βάρος εκατοντάδων τόνων!

Σκέφθηκε τους γερανούς και κύταξε ψηλά. Βρισκόντουσαν άκόμη εκεί, άθικτοι, συγκρατώντας το μεγάλο μαγνήτη και το κυλινδρικό δοχείο. Οι τεχνίτες όμως που τους χειρίζονταν, είχαν όλοι πεθάνει κι' έξ' άλλου δεν ύπρχε ηλεκτρικό ρεύμα για την κίνησή τους. Για να τους χρησιμοποιήσει, ο Μπένιον χρειάζονταν βοηθούς

3ον μπορούσε ο Μπένιον να την φερέσει και να την άκομπήσει στο γυμνό δάπεδο, θάπαινε να μεγαλώνει και θα καταστρεφόταν σιγά - σιγά απ' τη διάσπασι των ατόμων της.

Πήγε στην άποθήκη των εργαλείων και βρήκε ό,τι του χρειάζονταν: Δυό κουτάλες με μακριά λαβή, από «θερμαντόν», ένα μεταλλικό κράμα δηλαδή με το μεγαλύτερο γνωστό σημειον τήξεως. Μ' αυτές λοιπόν έτεχειρήσε να φερέσει τη σφαίρα.

Την έπιασε επιτέλους και θέλησε να την τραβήξει προς το μέρος του. Τότε δοκίμασε μιά απ' τις μεγαλύτερες εκπλήξεις της ζωής του... Κοπίασε άφάνταστα για να φέρη τη σφαίρα ως το χείλος του λάκκου με το λυωμένο μέταλλο. Κι' όταν έτεχειρήσε να τη βγάλει έξω, δεν το κατόρθωσε με κανένα τρόπο, όση δύναμη κι' αν έβαλε!...

Κι' όμως ήταν δυνατόν άντρας... Δοκίμασε και πάλι, τόσο που του φάνηκε πώς έα έ-

καίναν οι φλέβες του. Το άποτέλεσμα ήταν το ίδιο...

Σηκώθηκε κι' έριξε άλλη μιά ματιά στα διάπυρη σφαίρα. Πρόσεξε τότε ότι το μισό απ' το κομμάτι του μπετόν είχε φαγωθώ. Πάντως, το τσιμέντο ήταν άνθεκτικότερο απ' το μέταλλο, μπορούσε δε να ύπάρχουν κι' άλλες ουσίες, άκόμη πιο άνθεκτικές.

«Αν κατάφερα μόνο να φερέσω αυτό το διάβολο και να τον άπομονώσω!...» συλλογίσθηκε ο Μπένιον.

Ανέθηκε τη σκάλα και βγήκε έξω. Η κατάσταση είχε αλλάξει και πάλι: Οι βοηθοί που άποδότηριον είχαν φύγει κι' αυτοί. Ο Μπένιον έδγαλε τα ρούχα του κι' έκαμε ό,τι έπρεπε για να περιποιηθώ τα μικρά έγκαυμάτα του. Έπειτα φόρεσε μιά έλαφρότερη στολή και κατέβηκε την έξωτερική σκάλα.

Έβλεπε από ψηλά τα δοηθητικά κτίρια, που ύπρχαν μεταξύ του παραστατικού τοίχου και της έξωτερικής πύλης. Όσοι απ' το προσωπικό του εργαστηρίου είχαν έπιζήσει, ήταν συγκεντρωμένοι εκεί γύρω, σε μικρές ομάδες, γεμάτοι άγανάπη.

Μιά άλυσίδα από ένόπλιους φρουρούς φύλαγε κατά μήκος

Χαίρομαι πολύ που σας βλέπω ζωντανό! είπε στο Μπένιον. Μα κι' ο διοικητής της φρουράς θα χαρή πολύ να σας δώ. Ίσως, αν πάτε ό ίδιος ως την πύλη, θα μπορέσετε να τον βοηθήσετε να καθισχύσει τον κόσμο που έχει μαζευθώ απ' έξω... Τους άκούτε πώς φωνάζουν;

Μα τί συμβαίνει; Τί θέλουν εδώ;

Κάποιος απ' τους φρουρούς τσόκασε, κατέβηκε ως το χωράι και διαλάλησε ό,τι ήξερε. Δεν χρειάζονταν περισσότερα, για να ξεσηκωθεί ο κόσμος!...

Αυτό είναι άσχημο! μουρμούρισε ο Μπένιον. Η κατάσταση άπαιτεί ψυχραιμία και λογική!... Τί λένε τώρα αυτοί οι άνθρωποι;

Ο σερήφης κι' ό γιατρός θέλουν να μπεινε μέσα στο εργαστήριο και να παραλάβουν τους νεκρούς και τους πληγωμένους. Έχουν φερέ αυτοκίνητα και φορεία γι' αυτό το σκοπό. Μα ό διοικητής της φρουράς δεν τους άφίνει. Τον φοβερίζουν λοιπόν πώς θα μεταβριζούν όλοι πώς θα καλέσουν την πολιτοφυλακή, όστό-

Μικρές Ιστορίες

Το γυάλινο μάτι

Κάποτε ένας Έβραίος τραπεζίτης, πλούσιος, αλλά πολύ τοιγυύνους, δέχθηκε την έπίσκεψη ένος παιδικού του φίλου, που τώρα ήταν φτωχός και σκόπευε να παρακαλέσει τον πλούσιο φίλο του να του δανείσει χίλια φράγκα.

Ο τραπεζίτης όμως του είπε όρδη κοφτά πως άρχή του ήταν να μην κάνει δάνεια...

Αδικά προσάβησε ο φτωχός φίλος να τον συγκινήσει. Τέλος, άπαρηγόρητος, έτοιμάστηκε να φύγει, όταν ο τραπεζίτης τον κράτησε.

— Άκουσε, του είπε. Θα σου δώσω την ευκαιρία να κερδίσεις τα χίλια φράγκα, που σου χρειάζονται. Κυττάξε με καλά. Το ένα από τα δυό μάτια μου είναι γυάλινο. Το έφτιασε ένας Άμερικανός τεχνίτης, ειδικώς για μένα, και κανείς ως τώρα δεν ξέρει ότι έχω γυάλινο μάτι. Αν μπορείς, λοιπόν, να μου πης ποιά από τα δυό είναι το ψεύτικο, θα σου δώσω τα λεφτά που θέλεις. Κι' αυτό, γιατί θέλω να ξερω ότι πραγματικά κανείς δεν μπορεί να το καταλάβει...

Ο φτωχός κύταξε άρκετά ώρα τον τραπεζίτη στα μάτια και στο τέλος του είπε:

— Το δεξίό μάτι είναι το γυάλινο!

Ο τραπεζίτης έμεινε κατάπληκτος, και έβαλε άμέσως το χέρι του στην τσέπη. Έβγαλε το πορτοφόλι του, τράβηξε από μέσα ένα χιλιοφράγκο και το έδωσε στο φίλο του.

— Πές μου όμως, τον ρώτησε περιέργως, πώς κατάλαβες ότι το δεξί μάτι ήταν το γυάλινο;

— Ο φτωχός φίλος του τότε του άπάντησε: — Να, το μάτι αυτό με κύτταξε τόσο... ευπλαχνικά!

στο εκείνος μένει αμετάπειστος, έφ' όσον μάλιστα δεν έχει γυρίσει ακόμη ο Γουώρντ. Φοβάμαι μη πιασούν στα χέρια... Ένας δημοσιογράφος μούδωσε πάνω απ' τα σύρματα αυτή την έφημερίδα, για να μάς αποδείξει ότι το μυστικό μας δεν είναι πιά μυστικό!

Ήταν η πρωινή έκδοσις μιας μεγάλης έφημερίδας της Ν. Υόρκης. Ο Μπένιον την πήρε και διάβασε:

«Η είδησις για μιὰ σοβαρή έκρηξι και πυρκαγιά, που συνέβησαν στο εργαστήριο Γουώρντ, κοντά στο Φοξμπόρο, έπροκάλεσαν την περασμένη

νύχτα τη γενική εξέγερσι των κατοίκων αυτού του χωριού. Δεν έχουν γνωσθή πολλά πράγματα για την έκτασι των ζημιών και τον αριθμό των θυμάτων, γιατί το εργαστήριο λειτουργεί με ειδική εξουσιοδότησι και βρίσκεται εκτός της δικαιοδοσίας των τοπικών αρχών, στις όποιες δεν επέτραπη η είσοδος. Η σοβαρότης όμως που αποδίδεται στην κατάσταση, τόσο στην Ουάσιγκτον όσο και στη Ν. Υόρκη, γεννά το φόβο ότι πρόκειται περί καταστροφής μεγάλων διαστάσεων. Πρόχειροι ύπολογισμοί ανεβάζουν τον αριθμό

των νεκρών και των βαρέως πληγωμένων σε 50 και τις ύλικές ζημιές σε πολλά εκατομμύρια δολάρια.

» Έγνώσθη ότι το εργαστήριο Γουώρντ αποτελεί παράρτημα της Τζένεραλ Ατόμικ. Οι διευθυνόντες όμως της εταιρείας αυτής αρνήθηκαν να δώσουν συνέντευξι στους δημοσιογράφους. Τους παρέδωσαν μόνο την εξής προετοιμασμένη ανακοίνωσι.

» Χθές το απόγεμα, κατά το διάστημα μιας συνθησμένης πειρωματικής εργασίας, ένας ανεξάρτητος μηχανικός, επισκέπτης του εργαστηρίου, έ-

καμε το λάθος να μετακινήση ένα διακόπτη. Η άστοχη αυτή ενέργεια του προκάλεσε την έκρηξι ενός μηχανήματος. Στην πυρκαγιά που επακολούθησε, βρήκαν το θάνατο άκετοι απ' το προσωπικό, ενώ άλλοι τραυματίστηκαν σοβαρά. Έγινε άμέσως ό,τι έπρεπε, για να εντοπισθή η φωτιά και να μεταφερθούν άλλοι ό, τραυματίαι.

Η Εταιρεία σκοπεύει να προβή άργότερα στην ποινική και άστική δίωξι του υπευθύνου. Επί του παρόντος όμως, άσχολεύται κυρίως με την αποκατάστασι της λειτουργίας του εργαστηρίου. Ο διευθυντής του κ. Έλίου Γουώρντ συνεννοείται τώρα με τους αρμοδίους για τις άπαιτούμενες έπισκευές και μεταρρυθμίσεις. Δεν πρόκειται λοιπόν επί άσ- βρομάδες να έπιστρέψη στο Φοξμπόρο. Στο διάστημα αυτό, το εργαστήριο δεν θα λειτουργήση.

» Όταν έρωτήθηκε για άλλες άτομικές πυρκαγιές, που λέγεται ότι έξερράγησαν σε διάφορα μέρη των Ην. Πολιτειών, ο κ. Φάρκαρ, της Τζένεραλ Ατόμικ, χαρακτήρισε αυτές τις διαδόσεις ως τελείως άβάσιμες. Είπε ακόμη ότι μια όμας των καλλιτέρων μηχανικών της εταιρείας θα πάη σύντομα για έπιθεώρησι στο εργαστήριο Γουώρντ κι ότι τα συμπεράσματά της θ' άνακοινωθούν κατόπιν δημοσίαι. Βεβαίωσε τέλος ότι δεν υπάρχει κανείς άπολύτως λόγος άνησυχίας.

» Ο όρος «άτομική πυρκαγιά» είναι άνεπιτυχής, είπε. Πρόκειται για κάτι άνυπαρκτό, δημιούργημα της φαντασίας μερικών συγγραφέων! Σ' όλες τις διομηχανίες συμβαίνουν πυρκαγιές από τυχαίους λόγους, όπως αυτή που μάς άπασχολεί τώρα. Στην παρούσα περίπτωση, η φωτιά άποήσθη από ζεταί μέσα σε τοίχους από μολύβι και μπετάιν, πάχους 30 μέτρων. Έφ' όσον δέ το ηλεκτρικό ρεύμα έχει διακοπή, θα σβύση μόνη της σε λίγες ήμέρες.

» Φλουαρίες! μουνμούρισε ο Μπένιον.

Και συνέχισε το διάβασμα: «Αναγγέλλεται από την Ουάσινγκτον ότι ο γερουσιαστής άστρονόμες Μάκ Τσάνεϊ σκοπεύει να φύγη για το Φοξμπόρο, μαζί με άλλα μέλη της Έπιτροπής Ατομικού Έλέγχου. Οι πής Άστρονόμες Τσούτβαϊ- άστρονόμες της Ηλεκτρονικής Υπηρεσίας και Έλμερ νικής, άγνωστος έπι- φούτινγκουμ, ά γνωστός έπι- στήμων, θα χρησιμεύσουν ως έμπειρογνώμονες, σε περίπτωση που θα διαταχθή κυβερνητική έρευνα».

— Τι λέτε γι' αυτό το τε- λεταίο; ρώτησε ο Χάρτλεϊ.

— Τώρα μάλιστα!... Άν δεν έχη πικρά ο Μπένιον. Άν δεν έχη συμβή κι' όλας εδώ πέρα μιὰ έθνική καταστροφή, θα συμβή Τσούτβαϊερ κι' οκ γερουσια- σταί με τα κολληιστά πονικά- μισα!

Έφτυσε περιφρονητικά και πρόσθεσε:

— Άς τ' άφίσουμε όμως τό- ρα, αυτά! Η δουλειά μου εί- ναι να προσπαθήσω να σβύσω εκείνη την πυρίνη σφαίρα.

Χρειάζομαι λοιπόν βοήθεια... Πέστε μου πρώτα, πάνω σε ποιά βάσι ήταν στημένο το ύπερ-περιστρόντιον;

— Σ' ένα σκελετό από σιδερένιες κολώνες, σωληνες ψύξεως, άντλίες, μετασχηματιστάς κι' άλλα βοηθητικά έξαρτήματα. Όλ' αυτά φτάνουν σε βάθος 20 μέτρων μέσα στο βράχο.

Ο Μπένιον μόρφασε με δυσφορία. Αυτό σήμαινε πως έπρεπε να ενεργήση βιαστικά. Είχε έλπίσει ότι η σφαίρα θα καταναλώνε όλο το μέταλλο που υπήρχε γύρω της, θάβτα- νε στο άνθεκτικώτερο τσιμέντο και θάπαυε τότε να μεγαλώνει τόσο γρήγορα. Έτσι, ο Μπένιον θάβρισκε καιρό να τη με- λητήσει.

— Άκούστε, Χάρτλεϊ! είπε βιαστικά. Προσπάθησα να βγάλω αυτό το πράγμα απ' το λουτρό του, αλλά δεν τό κα- τάρωσα! Δεν πρόκειται για άτομική πυρκαγιά, αλλά για κάτι χειρότερο... Είναι ένα πράγμα πεινωσμένο, άχόρτα- γο, που καταδροχθίζει ό,τι βρίσκει γύρω του. Ίσως όμως να υπάρχει κάτι τι που δεν του κάνει όρεξι... Άν το βρούμε, μπορεί να θάβουμε τη σφαίρα μέσα σ' αυτό.

— Τι θα γίνει τότε; — Ποιός ξέρει... Το πιθανώτερο είναι ότι θ' άρχισή να διασπάται, να καταστρέφεται. Μά μπορεί επίσης να έκραγή και να σκορπίση γύρω της τόν όλεθρο! Πάντως, όσο μικρότερη είναι, τόσο λιγώτερη ζημία θα προκαλέση. Πρέπει να την έμποδίσουμε να μεγαλώση πιο πολύ. Άν άποτύχου- με, μπορεί να χυθή βαθιά μέσα στο βουνό, εκεί που δεν θα μπορή κανείς να τη φτάση... και να προχωρήση ως το κέν- τρο της Γης! Άν συμβή αυτό, ό πλανήτης μας μπορεί να μεταβληθή σε φλεγόμενο ά- στορο!

— Καλά τ'ά λέτε, παραδέ- χθηκε ο Χάρτλεϊ κατσουφιά- ζοντας. Μά πώς θα τη σταμα- τήσουμε; Κανείς δεν μπορεί να ζήση τώρα μέσα στο εργα- στήριο. Είναι μυστήριο πώς έ- σεις δεν παθαίνετε τίποτε!... Έγώ θα σας βοηθήσω όσο μπορώ, αλλά...

— Ναι, μπορείτε να με βο- ηθήσετε, είπε ο Μπένιον. Θέλω να τακτοποιηθούν τα καλώδια των γερανών και να διαχετευ- θή ηλεκτρικό ρεύμα. Αυτό μπο- ρεί να γίνει, χωρίς να χρειά- σθη να περάση κανείς μέσα απ' το εσωτερικό προστατευτι- κό τοίχωμα. Άν οι άνθρωποί σας φορέσουν βαρείες στολές και δεν μείνουν περισσότερο ά- πό μιὰ ώρα, θάναι σχετικώς άσφαλείς. Έγώ θα μω' στη μεγάλη αίθουσα και θα διευ- θύνω από κοντά τους γερα- νούς. Χρειάζομαστε πάντως έ- να - δυο ανθρώπους ακόμη...

Ο Χάρτλεϊ κούνησε το κε- φάλι του.

— Τα κυκλώματα των γερα- νών δεν είχαν καή, είπε. Άρ- κεί μόνο να κινήσω ένα διακό- πτη, για να λειτουργήσουν. Δεν έχη όμως άπομείνει κανείς απ' τους ανθρώπους που τους χειρίζονταν. Πέθαναν όλοι!

— Δώστε μου δυο καλούς τεχνίτες, και θα τους διδάξω εγώ τι πρέπει να κάνουν. — Θα δοκιμάσω... αλλά δεν

ξέρω αν θα δεχθή κανείς! Κά- θονται όλοι σ' άναμμένα κάρ- βουνα. Θάχουν φύγει, αν τους άφιναν οι φρουροί.

— Προσπαθήστε πάντως, έ- πέμεινε ο Μπένιον.

Μά είχε δίκιο ο Χάρτλεϊ: Κανείς δεν δεχόταν να μπη στο εργαστήριο. Ο μηχανικός ξα- ναγύρισε κι' άνήγγειλε στο Μπένιον την άποτυχία του. Έ- πρεπε να κάμη εκείνος μόνος του ό,τι χρειαζόταν...

Ο Μπένιον εξέτασε τα σχεδιαγράμματα των γερα- νών, για να εξακριβώση τη δύ- ναμί τους και τον τρόπο της λειτουργίας τους. Άν είχε ένα άποφασιστικό βοηθό, θα μπο- ρούσε να τελειώση τη δουλειά. Μόνος του όμως, ήταν άδύνα- τον να πετύχη. Ούτε μπορού- σε να πάρη μαζί του το Χάρ- τλεϊ, γιατί εκείνος έπρεπε να βρίσκεται κοντά στο δυναμίο και να επιβλέπη τη λειτουρ- γία του.

Δεν είπε τίποτε ο Μπένιον. Τί θα ώφελούσαν τα λόγια, οι βλαστήμιες, οι βίαιες χειρονο- μίες;... Έπρεπε να βρή ένα βοηθό, με κάθε τρόπο!

Ήξερε ωστόσο, ότι ήταν ύ- περβολικά αισιόδοξη η δια-

βεβαίωσι του, ότι δεν θα πά- θαινε τίποτε ο άνθρωπος που θα χειριζόταν ένα γερανό για σύντομο χρονικό διάστημα. Μόνον όποιος θα φορούσε μιὰ στολή από Άνραντ, μπορούσε να θεωρηθή άσφαλής — κι αυτός ακόμη όχι άπόλυτα. Δεν υπήρχε δέ άλλη τέτοια στολή, εκτός από μιὰ, φτιαγ- μένη στα μέτρα της Κίττυ Πένελ.

Η Κίττυ!...

Ο Μπένιον ζάρωσε τα φρύ- δια του. Μέσα στην ψυχή του πάλευαν έπιθυμίες και φόβοι. Είχε το δικαίωμα να καλέση την Κίττυ σ' αυτή την κόλα- σι;... να την έκθέση σε τέ- τοιο φρικτό κίνδυνο;

Κι' όμως, τη χρειαζόταν! Ήταν η βοηθός του από τό- σον καιρό. Συνεργάζονταν οι δυο τους στην έντέλεια. Καθέ- νας τους πρόσφερε ό,τι έλει- πε απ' τον άλλον. Αυτός εί- χε πνεύμα άναλυτικό, εκείνη διαίσθησι. Η Κίττυ ήταν η έμπνευσι του, κι' αυτός χαλι- ναγωγούσε τον άυθόρμητισμό της.

Λίγοι έπιστήμονες ήσαν κα- ταρτισμένοι σαν την Κίττυ στην άτομική φυσική. Τέλος

— σπουδαιότερο απ' όλα — η κοπέλλα αυτή και μόνον, εί- χε τη δεύτερη στολή που μπο- ρούσε να συγκρατήση τις θα- νατηφόρες ακτινοβολίες της πυρίνης σφαίρας.

Ωστόσο, ο Μπένιον δίστα- σε ακόμη, πριν πάρη την ά- πόφασί του. Σκέφθηκε το Γου- ώρντ, το Φάρκαρ και τις παν- άβλιες μηχανορραφίες τους. Έβλεπε τόν έαυτό του μπλεγ- μένο σ' ένα συνωμοτικό δί- χτυ... Έπρεπε να τραβήξη και την Κίττυ μέσα σ' αυτό; Η λογική του έλεγε όχι...

Μά, απ' το άλλο μέρος, ποιά άξία είχε η ζωή τους, η δική του και της Κίττυ, όταν έπρόκειτο ίσως για την ύπαρ- ξι ολόκληρης της ανθρωπότη- τος;...

Εσφίξε τα δόντια του κι' έγραψε ένα σύντομο τηλεγρά- φημα:

«Έλα άμέσως, άεροπορι- κώς. Φέρε προστατευτική στο- λή. Στέβ».

Ήξερε, ότι η Κίττυ θάρ- χόταν, μόλις θα το λάβαινε. Γιατί θα καταλάβαινε, ότι συνέβαινε κάτι το πολύ σο- βαρό...

— Μπορείτε να στείλετε αυτό το τηλεγράφημα; είπε στο Χάρτλεϊ, που τόν είχε πλησιάσει.

— Όχι. Δεν θα μω' το έ- πιτρέψουν, χωρίς την έγκρισί του Γουώρντ.

— Τότε έπικρινώηστε μα- ζί του και πέστε του περί τί- νος πρόκειται. Άν δεν μπο- ρέσω να φέρω εδώ τη βοηθό μου, παραιτούμαι, κι' άς τα βγάλη κατόπιν πέρα ο Γου- ώρντ!

Ο Χάρτλεϊ κούνησε το κε- φάλι του μ' άμφιβολία. Ωστό- σο πήγε να βρή το διοικητή της φρουράς. Όταν ξαναγύρι- σε σε λίγο, είχε μιὰ έκφρασι έκπληξης.

— Δέχθηκε! είπε στο Μπέν- νιον. Μω' ύποσχέθηκε μάλιστα να στείλη το μεγάλο αυτόκι- νητο στο άεροδρόμιο, για να παραλάβη τη βοηθό σας.

Ο Μπένιον έβριζε μια μα- τιά στο ρολόι κι' έπειτα κά- θησε έμπρός σ' ένα τραπέζι κι' άρχισε να σχεδιάζη καμ- πύλες και να γράφη πολύπλο- κους χημικούς τύπους, προσ- παθώντας έτσι να λιγαστήση την άγανία της άναμονής. Θα περνούσαν άρκετες ώρες, ώσ- που να φτάση η Κίττυ...

Όταν έπιτέλους τόν είδε, ποίησε ένας άγγελιαφόρος απ' την πύλη, ότι η κοπέλλα είχε αποβιβασθή απ' το άεροπλά- νο κι' ότι βρισκόταν τώρα στο δρόμο πρὸς το εργαστήριο. Έ- τρεξε άμέσως να την προύπαν- τηση. Έφτασε στην πύλη την ώρα ακριβώς που έμπαινε το βαρύ αυτόκίνητο και σταμα- τούσε μέσα στον περίβολο.

Η Κίττυ πήδησε έξω κι' ο Μπένιον τη δέχθηκε στην άγ- καλιά του.

Έπειτα απ' την κοπέλλα, βγήκε και κάποιος άλλος απ' το αυτόκίνητο. Ήταν ένας άν- τρας εύσωμος και κρατούσε στο χέρι του μιὰ μικρή βα- λίστσα.

Ο Μπένιον γύρισε, τόν κύτταξε κι' άναγνώρισε το Φάρκαρ.

Τί συγκινητική συγκέν- τρωση! είπε εκείνος εϊρωνικά. Θά ρωτάστε ότι, την τελευταία

Κυρία μου

Περάστε σάν βελούδινο χάδι πάνω από την όμορφιά σας το περίφημο καλλυντικό DEMIS.

Είναι προϊόντα των έπιστημονικών εργαστηρίων του Ίνστιτούτου μου, κατασκευασμένα επί τη βάσει συνθέσεων και συνταγών των διασημότερων Έλλήνων και ξένων έπιστημόνων και έχουν έγκρι- δη από το Άνώτατον Υγειονομικόν Συμβούλιον.

Τα καλλυντικά DEMIS απέσπασαν τόν πανελλή- νιον θαυμασμόν για τα θαυματουργά τους άπο- τελέσματα και την άριστουργηματική εμφάνισή τους.

Μια άπλή δοκιμή θα κάνη τα καλλυντικά DEMIS άπαραίτητα σύντροφο της όμορφιάς σας που θα άκτινοβολεί παντοτεινά.

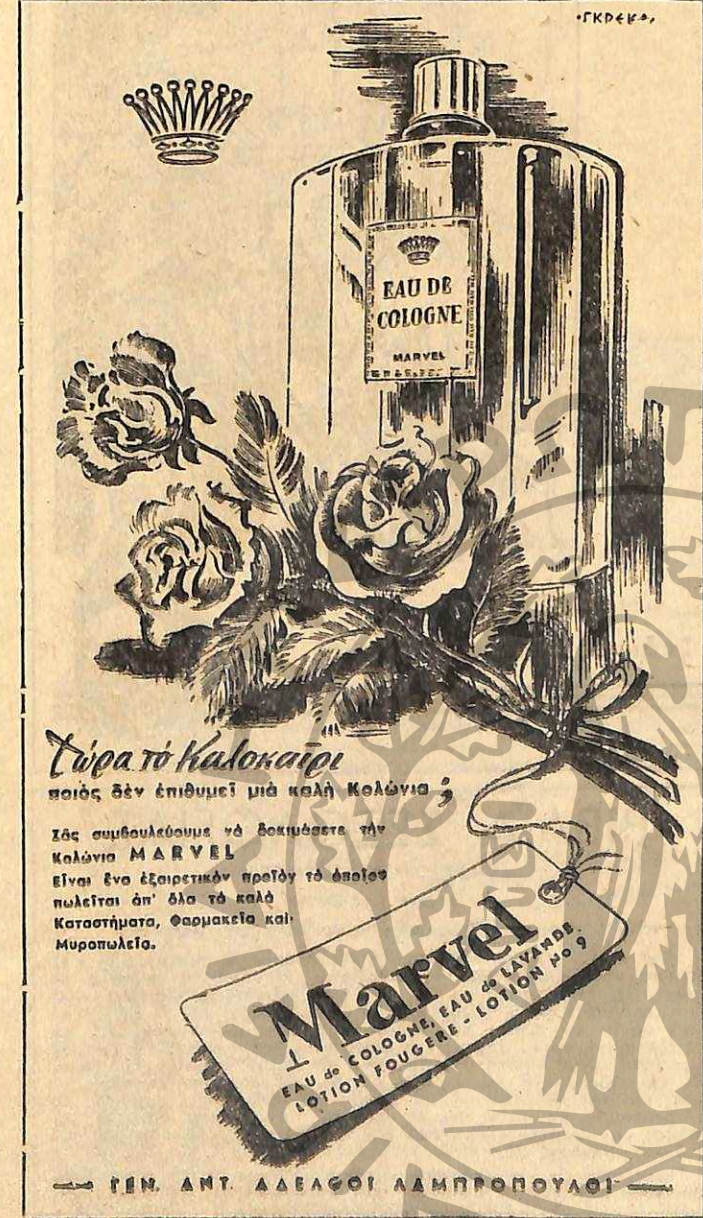
Σας τα συνιστώ με είλικρίνεια και ένδιαφέρον.

Μικροί Κόσμοι

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΚΑΛΑ ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ ΚΑΙ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ



ΕΝΔΕΙΞΗ



Τώρα το Καλοκαίρι

ποιός δεν έπιθυμεί μιὰ καλή Κολώνια;

Σας συμβουλεύουμε να δοκιμάσετε την Κολώνια MARVEL

Είναι ένα έξαιρετικόν προϊόν τό άσολο- πωλείται απ' όλα τα καλά Καταστήματα, Φαρμακεία και Μυροπωλεία.

Marvel

EAU DE COLOGNE EAU DE LAVANDE LOTION FOUERGE - LOTION No 9

— ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΔΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ —

79

— Καί δὲν εἶν' αὐτό μόνο... πρόσθεσε. Ἐχουν ἀνακατεῦσθι στὴ ὑπόθεσι διαφορὲς μεγάλες προσωπικότητες. Μιά ἀνακριτικὴ ἐπιτροπὴ τοῦ Κογκρέσου κι' ἄλλη μία ἀπὸ ἐμπειρογνώμονες. Ὁ Μπόουσελ, ἀρχιμηχανικός τῆς Τζένερал Ἀτομικ, βρίσκεται ἐδῶ κι' αὐτός. Θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ. Σκοπεῖτε νὰ φτιάξῃ ἓνα μεγαλύτερο κυκλοτρόνιο καὶ νὰ βομβαρδίσῃ μετ' ἡλεκτρόνια τὴν πύρινα σφαῖρα. Πιστεύει ὅτι θ' ἀρχίσῃ ἔτσι νὰ διασπᾶται, νὰ καταστρέφεται, καὶ θὰ λείψῃ ὁ κίνδυνος.

— Φάρσα εἶν' αὐτή; ρώτησε
δυσόστιμα ὁ Μπένιον. Ἡ δὲν
ἔχει ἰδεῖαν ἀπὸ ἀτομικῆ φυσί-
κη αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος; Ἐφός-
σον χρειαζόσθηκε μιὰ μηχανή
πελῶρια σὰν αὐτὸ τὸ ὑπερ-
σπειροτόνιον γιὰ συνηθισμέ-
νες ἀτομικὰς διασπάσεις, πό-
ση πρέπει νὰ γίνει ἐκείνη πού θὰ
καταστρέψει μιὰ τέτοια οὐ-
σία;

— Πάμε στη δουλειά μας, Κίττυ, είπε ο Μπένιον. Πάμε να δούμε τί θα μπορέσουμε να κάνουμε.

Ἡ περικεφαλαία τῆς στο-
λῆς τους δὲν τοὺς ἄφινε γ' ἄ-
κουσούν τοὺς ἐξωτερικοὺς θο-
ρύβους. Ἔτσι, δὲν ἀντελήφθη-
σαν καμπόσους ἄνδρες ποὺ εἴ-
χαν ὀρμήσει μέσα στὴν αἴθου-
σα. Ὁ Μπένιον ξαφνιάσθηκε,
ὅταν τοὺς εἶδε μπροστά του.

Ἦσαν οἱ ἄνδρες τῆς πυρο-
σβεστικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Φο-
βιπόρου. Ὑποῦσαν μόνο τῶν
συνθισμένους ἀδιάδροχους στο-
εῖς τους καὶ τὰ κράνη τους
αἱ κρατοῦσαν πυροσβεστικῆς
ὡλήνης. Ὁ ἀρχηγός τους ἔ-
λινε διαταγὴς μ' ἓνα μεγάφω-
ο.

Ἀρχίσαν τότε νὰ φέρουν
τὸ φοβερὸ ἀποτέλεσμα· τους οἱ
ὁράτες ἀκτινοβολίες! Οἱ πυ-
ροσβέστες τρέκλιζαν, ἔδαζαν
αἱ χέρια τους ἐμπρὸς στὰ
βαμπακίνα μάτια τους κι' ἔ-
ξαφανίζαν κάτω, νεκροί. Τὰ ὀ-
φτικά νεύρα τους εἶχαν κατα-
τρεφθῇ, ὁ ἐγκέφαλός τους εἶ-
χε ἀποσυντεθῇ, τὰ ζωτικά τους
ὄργανα εἶχαν κατακαῇ ἀπ' τὴ
πυρρὴν ἐνέργειαν.

Γνώμη

Όμορφιά
μέ "ZINNIA,"

Καί μέ τὰ ΝΕΑ μοντέρνα καί
άπαλά χρώματα ΠΑΣΤΕΛ ΡΟΖ
ΠΑΣΤΕΛ Ν° 11 καί ΣΥΚΛΑΜΕΝ
ΠΑΣΤΕΛ Ν° 12 τοῦ ΑΝΕΞΙΤΗ-
ΛΟΥ ΚΡΑΓΙΟΝ "ZINNIA,"

Καὶ μὲ τὰ ΝΕΑ μοντέρνα καὶ
ἀπαλὰ χρώματα ΠΑΣΤΕΛ ΡΟΖ
ΠΑΣΤΕΛ Ν° 11 καὶ ΣΥΚΛΑΜΕΝ
ΠΑΣΤΕΛ Ν° 12 τοῦ ΑΝΕΞΙΤΗ-
ΛΟΥ ΚΡΑΓΙΟΝ "ΖΙΝΝΙΑ,"

ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ
Μαζί με κάθε δέκη κραγιόν
"ΖΙΝΝΙΑ,, ή 2 ανταλλακτικά, ό
προμηθευτής σας θα σάς παρα-
δίδη ΕΝΤΕΛΩΣ ΔΩΡΕΑΝ και
ένα βαζάκι του νέου μοντέρ-
νου Μακιγιάζ για όλη την ήμέ-
ρα ΜΕΪΚ ΑΠ - "ΖΙΝΝΙΑ,,.

Linnia



ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μιά τραγική μοίρα

— Όχι, γιατί! — Όχι, μπάμ! φώναξε το παιδάκι κι' άρχισε να κλαίει δυνατά.

Εκείνο, όμως, σπαρταρίζει από το κλάμα στην αγκαλιά της και χωνότανε μέσ' στη μαύρη πόλκα της, σάν νάθελε νά κρυφτῇ, κλείνοντας σφιχτά τὰ ματάκια του, λές καὶ φοβέσασα ἀντικρύση κάποιο φοβερό

—Κυρία μου, είπε η γερόντισσα, εγώ φταίω! Άφου ξέρω πως άμα του θυμίσω κρότο ή άκούση δυνατό θόρυβο, ταραζεται και τοιμάζει...

—Ναί... από τότε που μᾶς βρῆκε
ἡ μεγάλη συμφορά!...
Ἐπειτα...

—Θα είστε ἡ μητέρα του, ἔ; Αὐ-
τό ἐδῶ, τὸ δικό μου, δὲν ἔχει μη-
τέρα... Μὰ κι' ὁ πατέρας του, ὁ γυι-
ός μου ὀλαδῇ... ἔφυγε, ἀπὸ τὴν
ἀπελπισία του. Τὴν ἀναπαύει τώρα

—Πέρασε μέσα, κυρά μου, ώς πού να ήσυχάση τὸ παιδί... εἶπε ἡ ἄλλη γυναῖκα.

καὶ μῆκε στο σπίτι της.
Μία κοίτα...

μία κουταλιά γλυκό, λίγο νερό
κι' ἡ παρουσία τοῦ ἄλλου παιδιοῦ,
ἔκαναν τὸ παιδάκι ποὺ ἔκλαιγε νὰ
ἡσυχάσῃ καὶ ν' ἀρχίσῃ τὰ παιχνίδια
μὲ τὸ ἄλλο.

Τὸ ὅλο παρουσιαστικὸ τῆς γρηᾶς
ἔδειχνε γυναῖκα νοικοκυρά. Ἡ ἀρ-
χοντιά εἶχε ἀφήσει τὰ ἱκνὴ της στὸ
ντύσιμο καὶ

Ἡ γερόντισσα, πίνοντας τὸν καφέ πού τῆς πρόσφερε ἡ οἰκοδόμοινα, νόμισε γιὰ μιὰ στιγμή πὺς θάπρεπε νὰ δικαιολογήσῃ τὸ κλάψιμό τοῦ παιδιοῦ καὶ τὰ λόγια πού εἶπε ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι κι' ἄρχισε νὰ τῆς ἐξηγῇ:

—Είχαμε μιὰ καλή δουλειά, ἕνα καλὸ εἰσόδημα, μὰ ὁ πόλεμος μᾶς τὰ κατόστρεψε ὅλα... κι' ἐμένα μαζι... Μ' ἄφησε χήρα μ' ἕνα παιδί, ἕνα λεβέντη πού γύρισε μετ' τὸ σπῆθος γεμάτο παράσημα... Τί νὰ τὰ

κάνη, όμως, τα παράσημα; Τεμπέλης δεν ήταν ο γυιός μου... κι άρχισε δουλειές του ποδαριού... ψά-
νιζε παλαιοσίδερα και τα μεταπου-
λούσε. Έτσι κέρδιζε αρκετά... Τη
σύνταξή μου, από το μακαρίτη τον
άντρα μου, δεν τη λογαρίασε πια

»Εκείνος όμως δεν παντρευόταν
κι' είχε το λόγο του. Άγαπούσε τη
όμορφη, μιὰ όμορφη κοπέλλα, πού
δεν τού την έδιναν οι δικόι της,
γιατί ήθελαν έπιστήμονα για τήν
κόρη τους..

»Μία νύχτα μου τὴν ἔφερε στὸ σπίτι. Τὴν εἶδα, τῆς μίλησα, μ' ἄρεσε καὶ πῆγα νὰ βρῶ τοὺς δικούς της. Τιποτά! Δὲν γινόταν τίποτα! Πεισμάτωσε, λοιπόν, κι' ὁ γιός μου, μιά κι' ἦταν ἐγγήλιος, καὶ τὴν πῆρε χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τοὺς δικούς της. Παντρεύτηκαν μὲ τὴ δική μου τὴν εὐχή.

«Ἦ φροσύνη ἤξερε γράμματα καὶ βοήθοιο τὸ γυῖό μου εἰς δουλείας τοῦ... Κι' ὁ υἱός μου οἷς τελειώσῃ τὸ γυμνάσιόν, καὶ ὁ πόλεμος δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ γίνῃ κατὰ παραπάνον. Μιὰ λοιπὸν πού ἀνακατώθηκεν μετὰ τὰ παλαιοῖσιδρα, συνέχισε τὴ δουλεία του. Ὅλο τὸ ὑπὸνέσιον τοῦ οἰπιτύμας εἶχε γίνῃ ἀποθήκη. Πότε γέμιζε, πότε ἀδειάζε. Ὄσπου μιὰ ἡμέρα - τότε, εἶχε γενηθῇ καὶ αὐτὸ ἔδω τὸ παιδί - ἡ πῆρε ἕνας φίλος τοῦ σπῆν, Καλλιθέα, μετὰ καλὸ μισθόν. «Ὑπὸ ἐφ' ὧν τὰ παλαιοῖσιδρα ἀπὸ τὸ ὑπὸνέσιον κι' ὀρχισε γιὰ μιὰ μιὰ καινούργια ζωὴ, πού μου θυμίζε τὰ καλὰ μας χρόνια μετὰ τὴ μακαρίτη τὴν ἀντρία μου.

«Έμενε λοιπόν τὸ ὑπόγειο ἀδελφί, ποὺ καὶ ἐξηγησιὰ εἰσόδου, Σκέφτηκε, τότε ἡ νύφη μου καὶ τὸ νοκίασιν καὶ μὴ μερὰ - πάνε τρεῖς μῆνες τώρα - κατέθηκε καὶ δὴ μὴπως χρειαζόταν καμμία ἐπιδορῶσι. Τὴν ἀκολούθησε καὶ τὸ παιδικὸ αὐτὸ μαζί με δυὸ ἄλλα παιδιὰ με-γαλύτερα, τῆς γειτονιάς, ποὺ ἐπαί-ζαν μαζί του.

»Σε μία γωνιά ενός δωματίου είχαν μείνει ακόμα μερικά παλαιοί-δερα και τα παιδιά τρέζανε να παίξουν μ' αυτά. Πήγε κι' η Φροσύνη κοντά να τα μαζέψη και να τα πε-τόνη ένα-ένα έξω στην αυλή.

»Το παιδάκι μας, είχε στο μεταξὺ καθήσει στο πρώτο σκαλοπιάσι απέξω καὶ κύτταζε τ' ἄλλα, χτυπώντας τὰ χεράκια του χαρούμενα. Ἐκείνη τὴν ὥρα ζύγωσα κι' ἐγὼ στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα καὶ πῆρα τὸ μικρὸ στὴν ἀγκαλιά μου.

» Ένα από τα παιδιά είχε βρή-
 ξνα σωλήνα και τόν χτυπούσε παι-
 ζοντας πάνω στο τσιμέντο. Κι' έτσι
 ζαφνικά έγινε το κακό. «Ακούστηκε
 ένας τρομερός κρότος, το ύπογειο
 γέμισε καπνό κι' όταν έτρεξαν οι
 γειτονικές να δουν τι συμβαίνει, βρή-
 καμε τα δυο παιδιά της γειτονιάς
 να περνούν από κάτω ακουμπώντας!»

«Το παιδάκι μας τρώγαμε τόσο πολύ από τον κρότο και το θάμα της σκοτεινής υπέρτας του, που από τότε, δεν τυχαι φωνή να αναμνησι. Κι' όταν τα παιδιά τρώα-ρίζουν με τη λήξ («αυα») τρώα-ζει τόσο πολύ, ώστε να αχίζει τα κά-μια. Απαι αχίζει να το σκοτάει κι' έγω, του βυθισα σήμερα το συστ-χημα, λέγοντάς του να παρατηρή-ένα παλινούδιο, που ήθελε να πιάσι από το δρόμο...

Ἡ γρηπούλα σώπασε. Τὸ παιδάκι
της ἔπαιζε μετ' ἄλλο καὶ γελοῦσε
μέτ' αὐτῆς παίχινάκια του...

με τ' αἶμα θραυστικά του
— Ἡ ἀτυχὴ παρουσίαν σκοτώθηκε ἀ-
δικα, συνέχισε ἡ γερμανίδα, κι' οὐ
πραγμὰς θανάτως της βύθισε ἀπὸ
πένθος ἀπὸ τὴν ἀναισθησίαν τοῦ γυῖο
μου... Τὴν ἀπάντησάν με τόσο τρυ-
φερότητα, πού πιστεύω, ὅταν τὴν ἔ-
χασα, πῶς ἐνὰ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ
μαρτυρῇ καὶ νὰ γιάτρῃ τὴν
ἐκτενῆ καρδίαν του... Δὲν τὴν ἤ-
θελε πιά τὴ ζωὴ του χωρὶς σκῆψιν.
Παράρτησεν τὴ δουλεία του, ἀδισό-
φρος γιὰ ὅλα καὶ τὸ μόνο πού ἔκα-
νε ἦταν νὰ κλῇν στὴ μοναξιά του,
ἀπαρνηθῇ...

— Μιά μέρα, πρόσθεσε, τρελλός
από τον πόνο του, έφυγε για την
Αυστραλία... Ποιός ξέρει, ίσως ή
ξενιτειά, γιατί ρέει μία μέρα τον
πόνο της τρανική ανάπνοή του...

MIPANTA



— Τὸ σπῖτι τῆς Μαρίτσας;... Στρίβεις δεξιὰ, κατόπιν ἀριστερά, ἔπειτα ἴσια, ἀργότερα πάλι δεξιὰ καὶ ἴσια, ἔπειτα πάλι ἀριστερά...
(Τοῦ Α. Θεοφιλόπουλου)



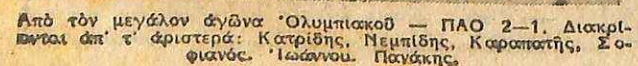
‘Ο... τρακαδόρος!...
(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)



- Ποιὸς κύριος ζήτησε μαξιλάρι;



Ὁ Παναθηναϊκὸς μποροῦ-



Κράτησε τὸ παιγνίδι μὲ ἀσυτρήτες παρατηρήσεις, μ' ἀποκλεισμό δυὸ παικτῶν ἀπὸ τὸ γήπεδο, μὲ σημειώσεις στὸ καρνέ του παρεκτροπῶν ἀρκούντων παικτῶν. Τοῦ διέφυγαν ὅμως μερικά σφάλματα. Μ' ἄλλα λόγια, δὲν ἦταν ἐκείνος ποὺ περιμέναμε. Ἐχουμε περάσει ἀπὸ τὴν ἑλληνικὰ γήπεδα καλύτερου τοῦ διατιπταί ἔξουοι καὶ ἔλληνες.

★ ★

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΣΕΛΛΑ — ΠΙΠΗΣ — ΑΡΚΑΣ, 2) ΠΛΑΝΟΣ — ΟΣ, 3) ΡΩΜΙΑ — ΝΕΥ-
ΑΥΤΟΦΙΑ, 4) ΝΙΟΣ — ΣΑΖΑΣ, 5) ΑΙ-
ΡΕΤΟΣ — ΣΑΡΑΚΟΣΤΗ, 6) ΠΟΤΗΣ —
ΔΕΥ, 7) ΚΟΣ — ΣΟΣ, 8) ΜΙΜΟΣ —
ΣΟΦΟΣ, 9) ΣΟΝ — ΣΙΜΟΣ — ΣΟΛ-
ΣΩΜ, 10) ΕΡΩΣ — ΙΚΑ — ΦΟΣ —
ΣΤ, 11) ΣΤΕΑΡ — ΑΣΚΟΣ — ΒΙΑ,
12) ΛΕΚ — ΤΑΕ — ΜΑΓΙΑ, 13) ΑΝΤΙ-
ΤΥΠΟΝ — ΠΥΡΑΜΙΣ, 14) ΣΠΟΡ — ΠΑ-
ΣΟ, 15) ΠΡΟΣΙΤΑ — ΣΕΡ — ΤΕΛΟΣ, 16)
ΝΩ — ΖΥΡΙΧΗ, 17) ΣΤΑΛΑ — ΨΑ-
ΝΑΣ — ΣΠΑΛΛΑ.

★ ★

Στὸ φρέσκο!

Φαίνεται πὺς καὶ στὸ Μεξικὸ ὁ κοσμητικὰς τυραννιζαὶ μὲ τὰ λεωφορεία... Πραγματικὰ, στὴ μεξικανικὴ πόλιν Τηχουάνα, ἑνας κάποιος Τσάρλ Βίκτορ, νευριασμένος γιὰτὶ ἔχανε συχὰ τὸ λεωφορεῖο, σκέφθηκε ἐπιτέλους μίαν πρωτότυπὴν ἐκδόσιν· νὰ κληθῇ ἐνα τέτοιο αὐτοκίνητο, τὸν 41 θέσεων! Ἰσως τὸ θεώρησε σάν μίαν λύσιν, γιὰ νὰ ἐκπληρ... τὸ δικὸ του, ἰδιόκτητο λεωφορεῖο... Ἐκάμε ὅμως τὸ λάθος νὰ ζητήσῃ ἀπὸ ἑνα πόλισμαν πληροφορίες γιὰ τὸ ὄργανο ποὺ ἔπρεπε ν' ἀκολουθῇ. Ἐκείνος προσέειπε τότε πὺς δὲν φορούσε στολὴν ὀδηγοῦ καί, μὲ τὴν ὀδηγίαν τοῦ δὲ βῶσε, τὸν ἔστειλε... στίς φυλακὰς τῆς πόλεως, ὅπου εἶχαν ᾄθῃ εἰδοποιήσῃ, γιὰ νὰ τὸν πιάσουνε καὶ νὰ τὸν κλείσουν μέσα γιὰ τὴν κλοπὴν!

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ		
Ετησίαι		£ 63 24
»	»	» Γαλλικά 5.980
»	»	» Βελγικά 1.100

Ἐμβόσθημα Ἐσωτερικοῦ διὰ τα-
χυδρομικῆς ἐπιταγῆς καὶ Ἐξωτε-
ρικοῦ διὰ τραπεζιτικῆς τοιαύτης
πρὸς τὸ περιοδικὸν «ΘΗΣΑΥΡΟΣ»
Δραματισμῶν 4 (Πλατεία Κλαυ-
θιδίου). ΑΘΗΝΑΙ.

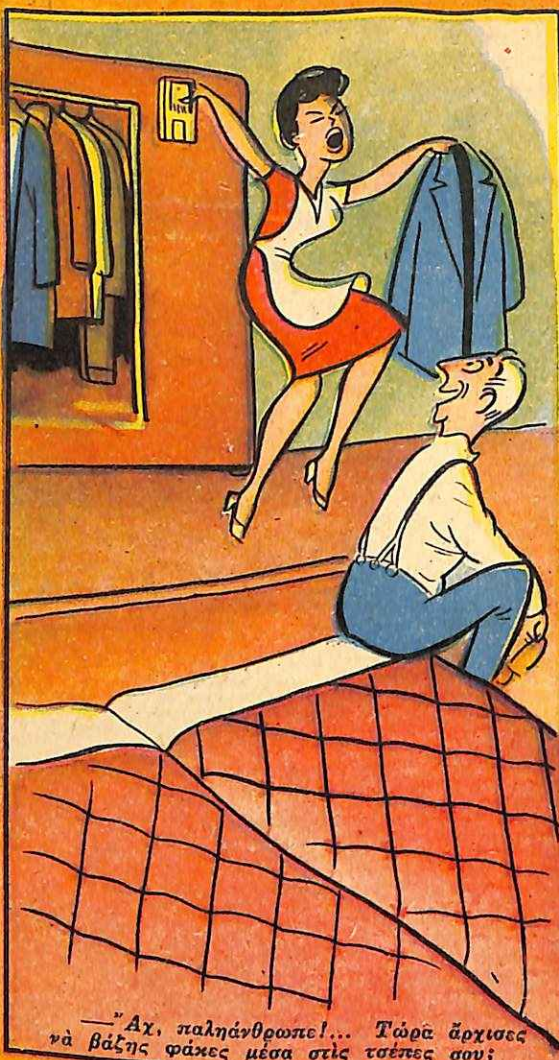
Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις
οποιοδήποτε θέματος τοῦ παρόν-
τος τεύχους ἀνεῦ τῆς ἐγγράφου ἀ-
δείας τῆς Διευθύνσεως τοῦ ἐθν.
σχολίου.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τῷ
ἀριθμ. 6 καὶ 7 τοῦ Α. Ν. 10921
1938 ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ - ΔΙΕΥ-
ΘΥΝΤΗΣ : Ε.Ε.Ε. ΛΑΛΚΥΩΝ -
Δ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ καὶ Σ.Ι.α. Δι-
αχειριστὴς ἐταιρείας : ΔΗΜ. ΠΑ-
ΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντὴς ἐπιστο-
λολογίας : ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Πα-
ρῶτες 14, Ἀθήναι. Ὑποβ. Τυπο-
γραφείου : Σπυρ. Μιχαῆλ δδός
Δούκων Νέων Ἡρακλείου.

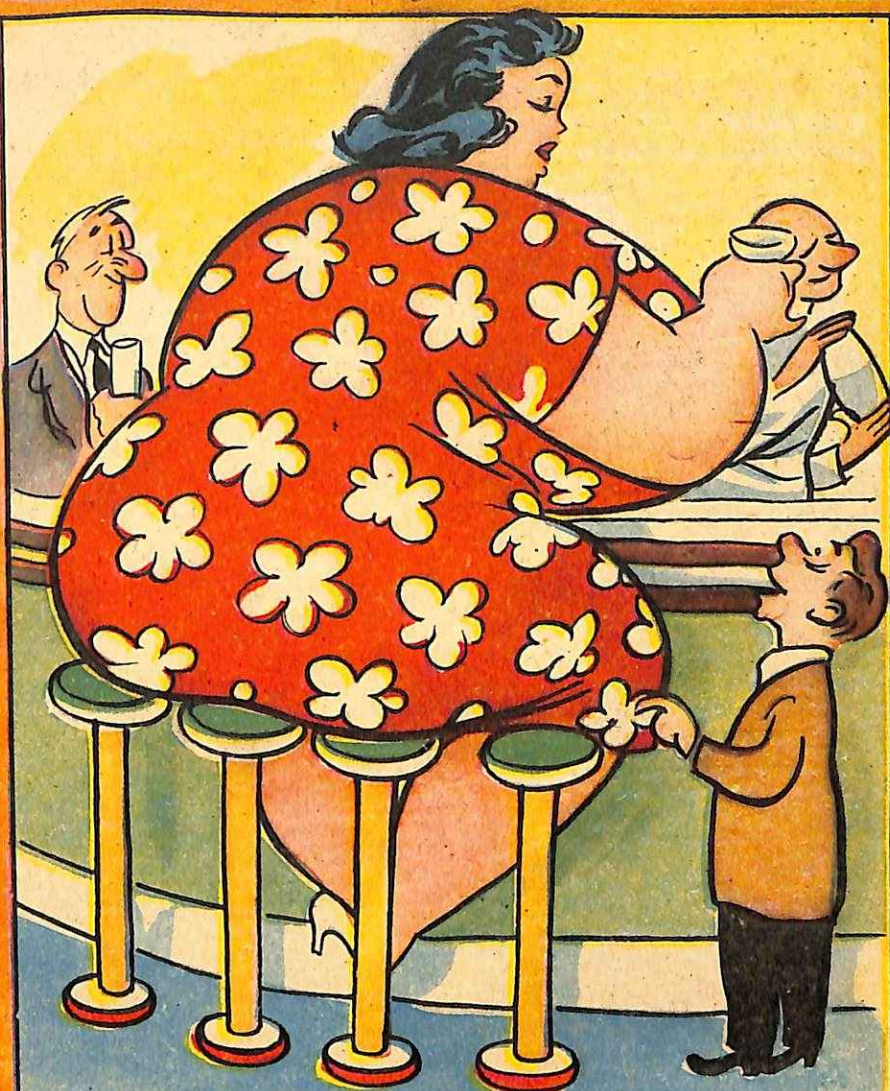
κα καὶ γὰρ τῇ φέρῃ πτωσὶ οὐκ ἔστι...



ΓΙΑΤΡΟΣ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΣ



— Αχ, παληάνθρωπε!... Τώρα άρχισες να βάζεις φάκες μέσα στις τσέπες σου;



— Συγγνώμη!... Μήπως αυτό είναι ελεύθερο...



— Πώ... πώ... ξέστη, βρε γυναίκα!... Πιάσε μου γρήγορα το τάλι! (Τοῦ Ἀρχέλαου)



— Έγώ, έχετε, δεν κουράζομαι στις εκδρομές, γιατί κρατάω... ισοδύναμο!... (Τοῦ Ἀρχέλαου)